NEVIL SHUTE

ULTIMUL ȚĂRM

EDITURA PYGMALION

Nevil Shute

ULTIMUL ŢĂRM

(„On the Beach”, 1957)

Traducere de FLORIN ŞLAPAC

Nevil Shute

Ultimul țărm

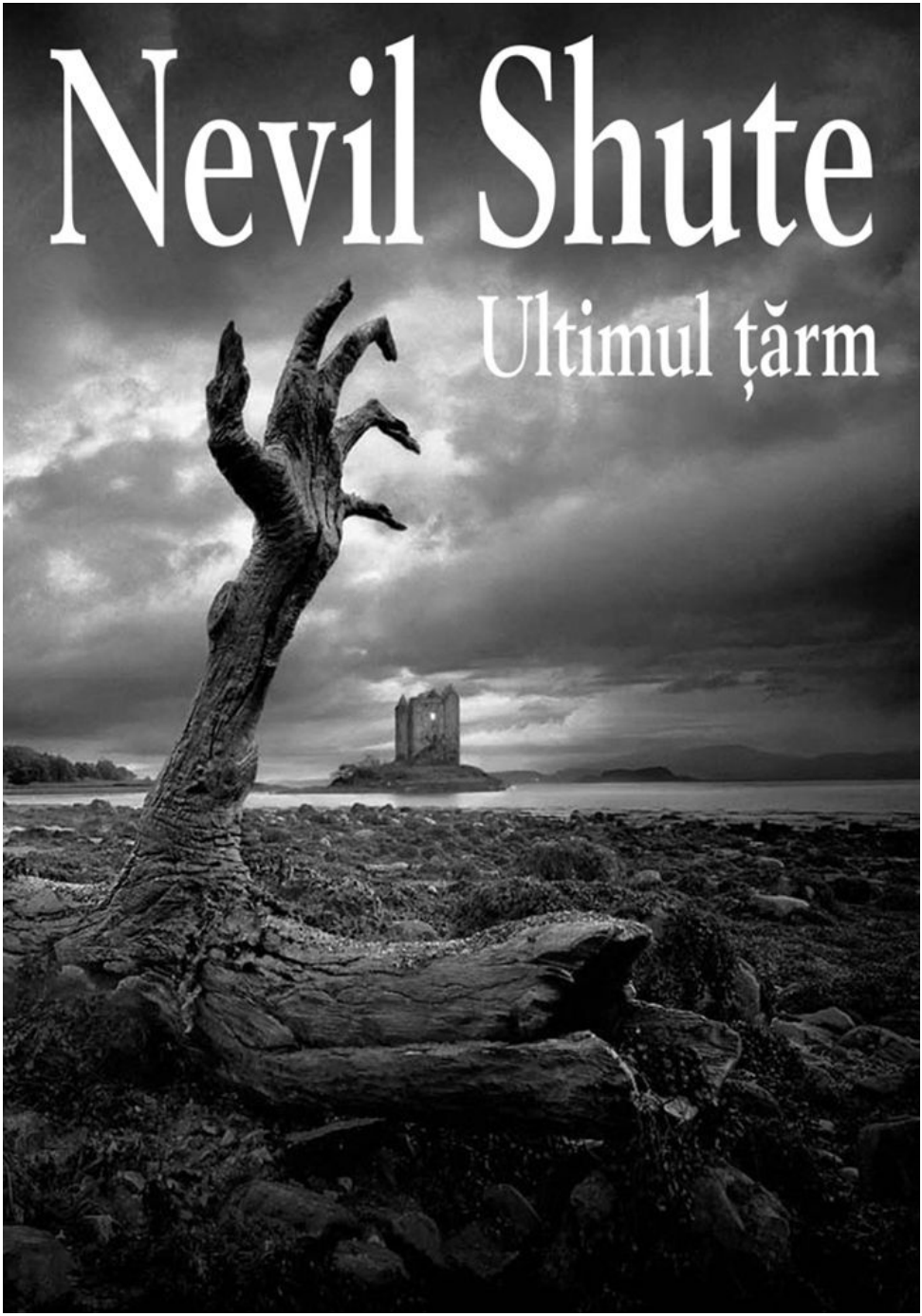

INTRODUCERE
de Mihai-Dan Pavelescu

Am spus-o de multe ori: consider că valoarea SF-ului derivă din faptul că este singura „specie" literară care se preocupă în mod constant şi programatic de viitorul umanităţii. Oricât de minunate, zguduitoare şi sensibile sunt capodoperele mainstreamului, niciuna dintre ele nu se întreabă ce ar fi dacă... în viitor...

Trăsătura respectivă a fost, desigur, conştientizată în primul rând de criticii literari, care au vulgarizat-o în mod deliberat, definind science fictionul ca gen literar axat pe previziuni. Nimic mai fals! Este adevărat că au existat autori, cu precădere cei aparţinând „zorilor" SF-ului, care au insistat în a zugrăvi tablouri cât mai amănunţite ale viitorului, totuşi aproape invariabil preocuparea scriitorilor s-a îndreptat spre ceea ce s-ar putea întâmpla, nu ceea ce se va întâmpla.

Confuzia derivă poate şi din asocierea science fictionului cu futurologia, care încearcă prognosticarea unui viitor imediat prin analize statistice şi simulări de modele viitoare. Futurologii întrebuinţează exclusiv informaţii cuantificabile, iar proiecţiile lor viitoare se sprijină pe trecut şi prezent. Spre deosebire de ei, autorii de science fiction se pot îndepărta complet de prezent/trecut, întrucât menirea lor nu este de a descrie cât mai precis viitorul, ci de a pronunţa avertismente; ei nu scriu profeţii, ci romane, ignorând adesea mecanisme importante într-o istorie realistă despre un viitor bazat pe dualitatea cauză – efect.

Bine şi ce legătură au toate savantlâcurile astea cu cartea de faţă? Dacă veţi citi introducerea după ce aţi lecturat *Ultimul ţărm,* veţi ridica din umeri, neînţelegători. Unde se manifestă „îndepărtarea completă de prezent/trecut?"

Răspunsul meu, asupra căruia voi reveni ceva mai târziu, este următorul: *Ultimul ţărm* nu a fost scrisă de un autor de science fiction.

Nevil Shute Norway s-a născut în Anglia în 1899 şi a urmat şcoala la Balliol College din Oxford. Decizându-se de timpuriu asupra unei cariere în aeronautică, a lucrat ca inginer pentru Havilland Aircraft Company, unde a jucat un rol deloc minor în construcţia zepelinului R 100. După dezastrul lui R 101, s-a ocupat de construcţia de avioane şi

în 1931 a înfiinţat o companie proprie, Airspeed. Ltd.

Pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, a făcut stagiul în marina britanică, lucrând la proiectele secrete ale amiralităţii.

În 1948, a plecat pentru două luni într-un concediu în Australia.

Ţara i-a plăcut atât de mult încât în 1950, când s-a pensionat din motive de sănătate, s-a stabilit cu familia acolo şi s-a dedicat exclusiv scrisului. A murit în anul 1960.

Cochetase cu creaţia literară încă din tinereţe; în 1926 scrisese un prim roman, *Marazan,* urmat apoi, la mai bine de zece ani, de *Pied Piper, Pastoral* şi *Strict secret (Most Secret)*.

După război, se pare că Shute a găsit mai mult timp liber, fiindcă producţiile sale s-au înmulţit. Din perioada aceea datează *Jocul de dame* (*The Chequer Board***,** 1947) şi *Mai presus de şosele* (*No Highway,* 1948).

Cel din urmă examinează o problemă familiară constructorului de aeronave: posibilitatea prăbuşirii avioanelor cauzată de îmbătrânirea metalului din piesele componente. Cartea a devenit un bestseller, după care, în 1951, s-a turnat un film extrem de popular la vremea respectiva, regizat de Henry Koster; din distribuţie făceau parte James Stewart şi Marlene Dietrich.

După excursia în Australia din 1948, Shute a scris romanul său cel mai bine vândut *Un oraş ca Alice (A Town Like Alice)*.

În mod inevitabil, formaţia tehnică şi cunoştinţele de ultimă oră în domeniul aeronauticii l-au împins şi spre science fiction. Astfel *Întâmplarea cu familia Corbett* (*What Happened to the Corbetts,* 1939) este un roman despre un viitor război interstelar, iar *O veche captivitate* (*An Old Captivity,* 1940) relatează istoria unui bărbat care, căzând în comă, visează ocuparea Islandei de către vikingi.

Stabilit în Australia, el nu a abandonat genul SF şi, printre alte romane, a scris *Febra* (*In the Wet,* 1953), jurnalul unui sihastru australian care transcrie amintirile (sau viziunile) utopice ale unui muribund referitoare la Imperiul Britanic în anul 2000, şi faimosul *Ultimul ţărm* (*On the Beach,* 1957).

Critica literară l-a apreciat pe Nevil Shute drept un excelent romancier popular (a scris peste treizeci de romane), dotat cu talent narativ, creatorul unor personaje cu trăsături morale de excepţie.

Shute n-a fost un scriitor de science fiction aşa cum este înţeles îndeobşte, adică operând majoritar în interiorul genului. Succesul de

public pe care îl înregistra l-a făcut să acorde atenţie subiectelor „la ordinea zilei" pe care să le înglobeze în cărţile sale. În felul acesta ajung şi la ideea enunţată în deschiderea prezentei introduceri despre modul diferit cum îşi realizează subiectele autorii de science fiction şi cei de mainstream.

Shute operează strict cu extrapolarea pe termen scurt, pornind de la o situaţie existentă şi dezvoltând-o pe baza unor informaţii cunoscute, fără să manifeste nicio discontinuitate prezent-viitor. Tema „Sfârşitului Omenirii" este una dintre cele mai vechi în literatură, rădăcinile ei pierzându-se în antichitate (exemplul cel mai la îndemână este *Apocalipsa Sfântului Ioan*); apariţia filonului ştiinţific s-a manifestat, inevitabil, odată cu revoluţia industrială. Nu voi insista asupra versiunilor privind modul cum va dispărea lumea, ci mă voi referi numai la cataclismul atomic.

Ideea că ne putem autodistruge cu ajutorul armelor existente a devenit mai pregnantă prin anii 1930, pentru ca, după Hiroshima, posibilitatea unui holocaust atomic iminent să devină evidentă nu numai amatorilor de science fiction. În general, tema cataclismului nuclear a fost abordată însă prin prezentarea societăţilor postatomice, note mai tragice fiind, dintre traducerile în română, romanele lui Mordecai Roshwald, *Ultimatum* (Ed. Politică, 1980), şi Walter M. Miller Jr., *Cantică pentru Leibowitz* (Ed. RAO. 1996).

Demn de consemnat este că *Ultimatum* apăruse în 1959, iar *Cantică...* între 1955 şi 1957, sub forma unor episoade publicate în revista *Fantasy & Science Fiction*. Aşadar, în anii '50 (*Ultimul ţărm* a fost publicat în 1957, nu uitaţi!) au fost publicate cărţile pesimiste.

Ele reprezentau urmarea directă a escaladării „războiului-rece", poate mai puţin cunoscut cititorilor tineri şi care merită a fi rapid sintetizat pentru o cât de aproximativă situare în context a fenomenului.

Expresia „război rece" se referă la încleştarea strategică şi politică ce s-a manifestat după al Doilea Război Mondial între Statele Unite şi aliaţii ei vest-europeni pe de o parte, şi U.R.S.S. şi statele comuniste pe de altă parte.

Sintagma a fost inventată de ziaristul american Herbert Bavard Swope într-un discurs din 1947, scris pentru bancherul Bernard Baruch. Relaţiile dintre cele două tabere (transformate în NATO, respectiv Tratatul de la Varşovia) cunoscuseră o oarecare destindere

după moartea lui Stalin, în 1953, dar după consolidarea la putere a lui Hruşciov în 1956, U.R.S.S. începuse o îndârjită campanie economică şi militară pentru obţinerea de influenţă în ţările arabe şi în lumea a treia. Simultan, punerea la punct a rachetelor nucleare intercontinentale ruseşti reprezenta o ameninţare directă la adresa Statelor Unite, până atunci aflate la adăpostul oricărui atac inamic. Perioada aceasta de relaţii extrem de încordate a cunoscut o destindere în urma Tratatului privind Interzicerea Experienţelor Nucleare din 1963, căruia i s-a acordat o semnificativă importanţă simbolică de ambele părţi.

Era firesc, aşadar, ca în anii 1950–1960 să existe o obsesie mondială legată de posibilitatea declanşării războiului atomic, obsesie care pe alocuri a căpătat accente de paranoia.

La fel de firesc era ca un scriitor de succes ca Nevil Shute să se aplece asupra unui subiect contemporan şi să-l transpună literar.

Sintetizând, el ia o temă tocită până la lustru în perioada respectivă, foloseşte tehnica extrapolării pe termen scurt, necaracteristică autorilor de science fiction, şi scrie... un roman memorabil.

Evident, principala calitate a romanului este stilul. Contemporan cu Hemingway, Salinger, Graham Greene sau Steinbeck, Shute foloseşte modalităţi de exprimare similare cu aceştia (fac o mică divagaţie/diversiune pentru a spune că în 1957 în România era publicată *Groapa* lui Eugen Barbu); el adoptă exprimarea simplă, caracterizarea zgârcită şi dialogul relevant. Emoţionalitatea derivă din personajele care-şi acceptă treptat destinul, convieţuind (dacă-mi permiteţi calamburul) cu el, dar resemnarea lor acţionează ca un stimulent asupra cititorului, amplificându-i refuzul dispariţiei ca specie. Nu intenţionez să insist asupra disecării unor scene, replici sau reacţii simbolice, mulţumindu-mă să consemnez una singură.

În ciuda acestui roman pesimist, eu cred că dacă ar fi scris majoritar science fiction, Shute ar fi fost mai degrabă un autor în linia lui Arthur C. Clarke, iubind tehnologia şi lucrurile bune pe care le poate aduce ea omului.

Ultimul ţărm nu este un rechizitoriu ludist; referindu-se la automobilul său de curse, unul dintre eroii cărţii spune „Ar putea să câştige, dacă ar avea un pilot ca lumea. *Eu sunt veriga slabă* (subl. ns.).” Oamenii sunt cei care greşesc şi pervertesc tehnologia, utilizând-o în scopuri neomeneşti.

Câteva ultime cuvinte despre filmul omonim. Ecranizat în 1959 de United Artists, *Ultimul ţărm* a fost regizat de Stanley Kramer, iar din distribuţie au făcut parte Gregory Peck, Ava Gardner, Fred Astaire şi Anthony Perkins.

Mihai-Dan Pavelescu,
17 aprilie 1997

În acest loc de întâlnire
Orbecăim împreună
Şi evităm să vorbim
Adunaţi pe ţărmul râului ieşit din matcă...
Şi astfel se sfârşeşte lumea
Şi astfel se sfârşeşte lumea
Şi astfel se sfârşeşte lumea
Nu printr-o explozie, ci printr-un scâncet.

T.S. ELIOT

CAPITOLUL UNU

Căpitanul de rangul trei Peter Holmes, din marina australiană, s-a trezit curând după ivirea zorilor. A picotit o vreme, îmbătat de senzaţia plăcută a lui Mary dormind lângă el, şi a privit primele raze ale soarelui care străbăteau prin perdelele de creton ale dormitorului. Şi-a dat seama că era în jur de ora cinci; foarte curând, lumina avea s-o trezească şi pe Jennifer, care dormea în pătuţul ei, şi vor fi nevoiţi să se scoale şi să se apuce de treabă. Dar nu era nicio grabă să se ridice mai devreme; mai putea zăbovi întins.

Se trezise fericit şi i-a trebuit ceva timp înainte de a-şi da seama de motivul acelei senzaţii. Nu era Crăciunul; deja se terminase. Împodobise brăduţul din grădină cu o ghirlandă de beculeţe colorate, care avea un fir lung până la priza din hol, realizând astfel o replică miniaturală a uriaşului brad iluminat, aflat cam la doi kilometri depărtare, în faţa primăriei din Falmouth. În seara de Crăciun pregătiseră un grătar în grădină şi invitaseră câţiva prieteni. Dar Crăciunul se terminase şi astăzi – mintea îi lucra foarte încet – trebuia să fie joi, 27 decembrie. Stând în pat, mai simţea încă arsura de pe spate pe care o căpătase cu o zi în urmă, pe plajă, atunci când participase la concursul de iahting. Ar fi fost mai bine ca azi să rămână cu cămaşa pe el. Apoi, pe măsură ce aburii somnului îl părăseau, şi-a dat seama că era normal să rămână îmbrăcat astăzi, de vreme ce trebuia să plece la Melbourne, pentru o convocare la Comandamentul Naval din Departamentul Marinei. Se vorbea despre o nouă misiune, prima după cinci luni. Cu puţin noroc, era posibil chiar să plece pe mare şi abia aştepta să urce din nou la bord.

Asta însemna o preocupare, oricum, şi gândul îl făcuse fericit atunci când adormise, iar senzaţia asta durase tot timpul nopţii. Nu primise nicio misiune de când fusese promovat la rangul de căpitan, în august, şi, din cauza circumstanţelor, aproape că renunţase la speranţa de a mai munci vreodată.

În aceste luni marina îi plătise totuşi salariul întreg şi pentru asta nu putea decât să-i fie recunoscător.

Bebeluşul s-a foit şi a început să gângurească. Peter a întins mâna şi a apăsat pe butonul ceainicului electric, pus pe o tavă la capul patului, iar Mary s-a mişcat lângă el. A întrebat cât e ceasul şi el i-a răspuns.

Apoi a sărutat-o.

— E din nou o dimineaţă minunată.

Ea s-a ridicat, dându-şi părul pe spate.

— M-am ars foarte rău ieri. Aseară am uns-o pe Jennifer cu nişte alifie, dar cred că astăzi n-ar mai trebui să stea în soare.

Apoi şi-a amintit şi ea.

— Vai, Peter, azi pleci la Melbourne, nu-i aşa?

Bărbatul a încuviinţat din cap.

— Mi-ar fi plăcut să stau acasă, la umbră.

— Cred şi eu.

Peter s-a sculat şi s-a dus la baie. Când s-a întors, Mary coborâse din pat; se pieptăna acum în faţa oglinzii, iar Jennifer stătea pe oliţă. Peter s-a aşezat pe marginea patului, în lumina unei raze de soare, şi a pregătit ceaiul.

— O să fie foarte cald în Melbourne astăzi, a vorbit Mary. M-am gândit că ne-am putea duce la club pe la patru, iar când te întorci, să vii şi tu să faci o baie. O să-ţi aduc eu slipul şi o să iau şi remorca.

Aveau un automobil în garaj, dar după încheierea scurtului război, în urmă cu un an, rămăsese acolo nefolosit. Totuşi Peter era un individ ingenios şi priceput şi inventase un înlocuitor practic. Atât el cât şi Mary aveau biciclete. Construise o remorcă mică, folosind două roţi de motoretă, şi meşteşugise câte un cârlig la amândouă bicicletele, astfel încât remorca le servea ca landou şi pentru a căra tot felul de lucruri. Necazul principal îl constituia cvaişul lung dinspre Falmouth.

— Nu-i o idee rea, a aprobat Peter. O să-mi iau bicicleta şi am s-o las la gară.

— Ce tren trebuie să prinzi?

— Cel de nouă şi cinci.

Şi-a sorbit ceaiul şi s-a uitat la ceas.

— Îndată ce termin de băut, mă duc după lapte.

Şi-a pus o blană şi un şort şi a ieşit afară. Locuiau pe deal, deasupra oraşului, la parterul unei case vechi, care fusese împărţită în apartamente; el căpătase garajul şi o bună parte din grădină. Exista şi o verandă, unde ţinea bicicletele şi remorca. Ar fi fost firesc să parcheze automobilul sub copaci şi să folosească garajul, dar nu se putea hotărî să facă asta. Micul Morris era prima lui maşină, cea cu care o curtase pe Mary. Se căsătoriseră în 1961, cu şase luni înainte de război, apoi el plecase în misiune cu nava *Anzac*, pentru ceea ce li se păruse

amândurora o despărţire fără sfârşit.

Urmase războiul cel scurt şi năucitor, războiul despre care nu se scrisese nicio istorie şi nici n-avea să se scrie vreodată; izbucnise în emisfera nordică şi se stinsese odată cu ultima consemnare seismică a unei explozii, după treizeci şi şapte de zile. La capătul a trei luni, *Anzac* revenise în Williamstown, în vreme ce politicienii din emisfera sudică se aflau la o conferinţă în Wellington, Noua Zeelandă, pentru a-şi compara observaţiile şi a aprecia noua situaţie. Peter se întorsese în Falmouth, la Mary şi la maşinuţa lui, marca Morris. Maşina mai avusese cincisprezece litri în rezervor. Peter folosise cantitatea cu neglijenţă, plus alţi cinci litri pe care îi cumpărase de la o staţie de benzină, înainte ca australienilor să le treacă prin cap că tot combustibilul provenea din emisfera nordică.

A coborât remorca şi bicicleta de pe verandă pe pajişte, le-a fixat laolaltă şi a plecat. Avea şase kilometri de mers până la ferma de unde lua laptele şi smântâna. Lipsa benzinei împiedica acum aprovizionarea magazinelor din zonă şi familia Holmes învăţase să-şi facă unt cu robotul de bucătărie. A mers pe drum, în soarele cald al dimineţii, cu bidoanele goale zăngănind în remorcă, fericit la gândul că va munci din nou.

Circulaţia era ca şi inexistentă. A trecut pe lângă un vehicul tras de un bou – fusese cândva o maşină, dar motorul şi parbrizul îi fuseseră demontate. A mai depăşit doi călăreţi, care mergeau pe poteca pietruită de lângă suprafaţa de bitum a şoselei. Peter n-avea nevoie de cai; erau animale rare şi delicate, care se vindeau cu o sută de lire sau chiar mai mult, totuşi lui îi trecuse prin minte că un bou ar fi util pentru Mary. Putea modifica foarte uşor Morrisul, deşi asta i-ar fi zdrobit inima.

A ajuns la fermă în jumătate de oră şi s-a dus drept la staulul vacilor. Îl cunoştea bine pe fermier, un bărbat slab, înalt, care rămăsese şchiop din cel de-al Doilea Război Mondial. L-a găsit în încăperea separatorului, unde laptele curgea într-un bidon, iar smântâna în altul, în zgomotul motorului electric care acţiona maşinăria.

— Bună dimineaţa, domnule Paul. Ce mai faceţi?

— Bine, domnule Holmes.

Fermierul i-a luat bidonul pentru lapte şi i l-a umplut la vană.

— Dar dumneavoastră?

— Bine. Trebuie să mă duc la Melbourne azi, la Departamentul

Marinei. Cred că au în sfârşit o slujbă pentru mine.

— Aha, a zis fermierul, ar fi bine. Cred că e cam obositor să tot aştepţi, fără să faci nimic.

Peter a încuviinţat din cap.

— Lucrurile se vor complica puţin dacă va trebui să plec pe mare. O să treacă Mary să ia laptele, de două ori pe săptămână. O să aducă şi banii.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa banilor până vă întoarceţi, a zis fermierul. Am mai mult lapte decât le trebuie porcilor, chiar şi acum, pe seceta asta. Aseară am aruncat o sută de litri în golf. Nu-l pot vinde. Mă gândisem să cresc mai mulţi porci, dar nu se merită. E greu de spus cum e mai bine...

A rămas tăcut o clipă, apoi a continuat:

— O sa fie cam dificil pentru soţia dumneavoastră să vină până aici. Ce o să facă cu Jennifer?

— Probabil că o s-o ia în remorcă.

— Cam greu pentru ea.

Fermierul a ieşit din staul şi s-a oprit în soarele cald, cântărind din ochi bicicleta şi remorca.

— E o remorcă bună, a zis el. Cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Aţi făcut-o singur, nu-i aşa?

— Da, aşa-i.

— Îmi puteţi spune de unde aţi făcut rost de roţi?

— Sunt roţi de motoretă. Le-am cumpărat de pe strada Elizabeth.

— Credeţi că mi-aţi putea face şi mie rost de două?

— Aş putea încerca, a rostit Peter. Cred că au mai rămas câteva. Sunt mult mai bune decât roţile alea mici – se învârt mai uşor.

Fermierul a aprobat din cap.

— Deşi acum s-ar putea să fie mai rare. Se pare că lumea păstrează motoretele.

— Tocmai asta îi spuneam nevesti-mii, a remarcat fermierul, vorbind tărăgănat cum îi era felul. Dacă aş avea o remorcă de-asta mică, i-aş putea face un fel de scăunaş, l-aş fixa în spatele bicicletei şi aş duce-o la Falmouth, la cumpărături. E singură şi se cam plictiseşte – nu mai e ca înainte de război, când te urcai în maşină şi ajungeai în oraş în douăzeci de minute. Acum, cu căruţa faci până acolo trei ore jumătate dus şi trei jumătate întors, asta înseamnă şapte ore numai pe drum. Ea a încercat să înveţe să meargă pe bicicletă, dar n-o să izbutească

niciodată, mai ales că-i şi însărcinată. Nici n-aş vrea să mai încerce. Dar dacă aş avea un cărucior ca ăsta, aş putea s-o duc la Falmouth de două ori pe săptămână şi i-aş putea duce şi laptele doamnei Holmes.

A tăcut.

— Aş vrea să pot face asta pentru soţia dumneavoastră, a adăugat el. După cum am auzit la radio, nu mai avem prea mult.

— Am să caut azi, să văd ce pot găsi. Preţul constituie vreo problemă?

— Nu, atâta vreme cât sunt nişte roţi bune, care să nu-ţi dea bătaie de cap... Să fie cauciucuri durabile. Aşa ca ale dumneavoastră.

Peter a aprobat.

— O să caut azi.

— O să fiţi nevoit să ocoliţi puţin...

— Pot să dau o fugă până acolo cu tramvaiul. Nu-i niciun deranj. Slavă Domnului că avem cărbune.

Fermierul s-a întors în camera separatorului.

— Aşa-i. Dacă n-am avea nici electricitate, am încurca-o.

A strecurat cu îndemânare un putinei gol sub şuvoiul de lapte spumos şi l-a tras îndărăt plin.

— Spuneţi-mi, domnule Holmes, a zis el, pentru extracţia cărbunelui nu se folosesc maşinării de-alea mari? Buldozere şi chestii de-astea?

Ofiţerul a încuviinţat din cap.

— Păi, de unde iau combustibilul pentru ele?

— Am întrebat şi eu o dată, a răspuns Peter. Îl distilează pe loc, din cărbune. Costă cam o jumătate de liră litrul.

— Nu mai spuneţi!

Fermierul a rămas pe gânduri.

— Îmi închipuisem că dacă pot face asta pentru ei, ar putea s-o facă şi pentru noi, dar la un asemenea preţ nu-i practic...

Peter a luat laptele şi smântâna, a pus bidoanele în remorcă şi s-a îndreptat spre casă. Era şase şi jumătate când a ajuns. A făcut un duş, s-a îmbrăcat în uniforma pe care o purtase atât de rar de când fusese promovat, a luat micul dejun în grabă şi a coborât dealul cu bicicleta, pentru a prinde trenul de opt şi un sfert, ca să aibă răgazul să caute roţile înainte de a ajunge la Comandament.

A lăsat bicicleta la garajul unde, odinioară, îşi repara automobilul. Acum mecanicii nu se mai ocupau de maşini.

Acolo unde pe vremuri fuseseră vehicule, se găseau acum cai, caii oamenilor de afaceri care locuiau în afara oraşului şi veneau călare, îşi lăsau animalele în garaj, după care luau trenul electric până în oraş. Pompele de benzină serveau drept agăţătoare pentru frâie. Seara se întorceau cu trenul, îşi înhămau caii, legau valizele diplomat de şa şi reveneau acasă călare.

Tempoul vieţii de afaceri scăzuse mult acum şi asta le era de ajutor; trenul de 5,30 fusese înlocuit cu cel de 4,17.

Peter a călătorit spre oraş adâncit în tot felul de presupuneri legate de noua lui misiune, pentru că, din cauza lipsei hârtiei, dispăruseră toate ziarele, iar ştirile nu veneau decât prin radio. Marina regală australiană era acum o flotă foarte mică. Şapte nave fuseseră transformate, cu mari cheltuieli şi eforturi, pentru a fi acţionate pe bază de cărbune; o încercare de a transforma şi portavionul *Melbourne* fusese abandonată atunci când se dovedise că s-ar fi deplasat cu viteză prea mică pentru a permite aparatelor să aterizeze pe el în siguranţă.

În plus, stocurile de combustibil pentru avioane trebuiau dozate cu atâta grijă, încât programele de antrenament fuseseră reduse aproape complet, aşa că portavionul nu mai avea acum niciun rost. Peter nu auzise de nicio schimbare în rândul ofiţerilor celor şapte fregate şi plutitoare de mine care rămăseseră funcţionale. Poate că cineva se îmbolnăvise şi trebuia înlocuit sau se hotărâse folosirea personalului prin rotaţie, pentru a-i reîmprospăta experienţa pe mare. Şi mai probabil, îl aştepta vreo slujbă plicticoasă pe ţărm, o muncă de birou, în vreo cazarmă sau în vreun loc pustiu şi dezolant, cum ar fi fost Depozitul Naval Flinders. S-ar fi simţit extrem de dezamăgit să nu plece pe mare, totuşi ştia că ar fi fost mai bine pentru el. Dacă n-ar fi plecat, ar fi putut avea grijă de Mary şi de fetiţă, aşa cum o făcea acum, căci oricum n-avea să mai dureze prea mult.

A ajuns în oraş cam peste o oră şi a coborât din tren, îndreptându-se spre tramvai. Acesta zăngănea pe străzi, neîmpiedicat de niciun alt vehicul, şi l-a dus repede până în cartierul comercianţilor de motoare. Majoritatea magazinelor erau închise sau preluate de puţinele care mai funcţionau, vitrinele lor fiind încă ticsite cu piese lipsite de folos. A pierdut o vreme pe acolo, căutând nişte roţi uşoare, de bună calitate, care puteau fi împerecheate şi, în cele din urmă, a cumpărat două roţi de aceeaşi mărime, de la două motociclete de mărci diferite, ceea ce putea cauza complicaţii cu osia, problemă care ar fi fost totuşi

rezolvată de singurul mecanic rămas la garaj.

A luat din nou tramvaiul către Departamentul Marinei, ducând cu el roţile legate cu o sfoară. La biroul viceamiralului, s-a prezentat secretarului un locotenent pe care îl cunoştea. Tânărul i-a spus:

— Bună dimineaţa, domnule. Amiralul are dosarul dumneavoastră pe birou. Doreşte să vă vadă personal. Îl anunţ că aţi venit.

Peter a ridicat din sprâncene. Părea neobişnuit, dar într-o marină cu un efectiv atât de redus, totul putea deveni neobişnuit. A lăsat roţile lângă biroul secretarului, şi-a examinat îngrijorat uniforma, a cules o scamă de pe reverul vestonului şi şi-a vârât chipiul sub braţ.

— Amiralul vă aşteaptă, domnule.

Peter a intrat şi a luat poziţia de drepţi. Amiralul, aflat dinapoia biroului, a înclinat din cap.

— Bună dimineaţa, căpitane. Pe loc repaus. Ia loc.

Peter s-a aşezat în scaunul de vizavi. Amiralul s-a aplecat, i-a oferit o ţigară din tabachera lui şi i-a aprins-o cu o brichetă.

— De câtăva vreme n-ai avut nicio misiune.

— Nu, domnule.

Amiralul şi-a aprins şi el o ţigară.

— Ei, bine, am o misiune pentru dumneata. Din păcate nu-ţi pot oferi comanda unei nave şi nici măcar nu te pot numi pe una din navele noastre. Vei fi ofiţer de legătură pe submarinul american *Scorpion*.

A aruncat o privire spre bărbatul din faţa lui.

— Am înţeles că îl cunoşti pe căpitanul-comandor Towers.

— Da, domnule.

Îl întâlnise pe comandantul *Scorpionului* de două sau trei ori în ultimele câteva luni, un bărbat liniştit, cu voce blândă, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un uşor accent din New England. Îi citise raportul despre modul în care acţionase în timpul războiului. Când începuse războiul, Towers patrula cu submarinul lui atomic între Kiska şi Midway, şi căpătase ordin de deplasare cu viteză maximă spre Manila. În cea de-a patra zi, undeva lângă Iwojima, se ridicase pentru a cerceta oceanul cu periscopul, aşa cum obişnuia în corturile de peste zi, şi descoperise că vizibilitatea era extrem de redusă, aparent din cauza prafului. În acelaşi timp, detectorul din vârful periscopului indicase un puternic nivel de radioactivitate.

Încercase să contacteze Pearl Harbor prin radio, dar nu primise niciun răspuns; continuase drumul, iar radioactivitatea crescuse pe

măsură ce se apropia de Filipine. În seara următoare, luase legătura cu Dutch Harbor şi expediase un semnal codificat amiralului său, dar i se spusese că toate comunicaţiile erau neregulate şi nu primise niciun răspuns. A doua zi nu mai reuşise să contacteze Dutch Harbor. Continuase misiunea, luând-o pe la nord de Luzon. În canalul Balintang descoperise praf şi o radioactivitate cu mult peste nivelul letal, vântul bătând puternic dinspre vest. Towers se afla în golful Manila, privind oraşul prin periscop; încă nu primise niciun ordin.

Radioactivitatea atmosferică era ceva mai scăzută aici, deci tot depăşea nivelul periculos; nu ieşise la suprafaţă. Vizibilitatea era moderată; prin periscop văzuse o coloană de fum plutind deasupra oraşului şi presupusese că cel puţin o explozie nucleară avusese loc acolo în ultimele zile. De la distanţa la care se afla, cam opt kilometri, nu observase nicio activitate pe ţărm. Continuând să se apropie de uscat, atinsese fundul în mod neaşteptat – se afla în şenalul principal, unde hărţile arătau adâncimea de doisprezece stânjeni; asta îi reconfirmase presupunerea. Golise rezervoarele şi se îndepărtase fără dificultate, întorcându-se şi ieşind din nou în oceanul deschis.

În noaptea următoare, nu izbutise să contacteze nicio staţie americană şi nicio navă care să-i retransmită semnalele.

Când golise rezervoarele, folosise mult aer comprimat şi nu dorea să aspire din aerul contaminat din zonă. Se afla în submersie de opt zile; echipajul era încă într-o stare destul de bună, deşi începeau să apară mai multe nevroze, născute din neliniştea faţă de soarta celor de-acasă. Towers stabilise un contact radio cu o staţie australiană din Noua Guinee; condiţiile acolo păreau normale, dar ei nu puteau retransmite semnale. I se păruse atunci că cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-o ia spre sud. Ocolise din nou pe la nord de Luzon şi se îndreptase către insula Yap, aflată sub controlul Statelor Unite. Ajunsese acolo trei zile mai târziu. Nivelul radioactivităţii era aproape normal; se ridicase la suprafaţă pe un ocean moderat, făcuse provizii de aer, umpluse din nou rezervoarele şi permisese echipajului să iasă pe punte. Intrând în radă, fusese uşurat să descopere un crucişător american, care îi indicase un loc de ancorare şi-i trimisese o barcă. Amarase submarinul, permisese întregului echipaj să iasă pe punte şi urcase în barcă pentru a raporta căpitanului crucişătorului, pe nume Shaw.

Aici Towers aflase pentru prima oară de războiul ruso-chinez, care

izbucnise ca urmare a luptei dintre ruşi şi NATO, declanşată de războiul arabo-israelian iniţiat de Albania. Aflase despre folosirea bombelor cu cobalt, atât de către ruşi, cât şi de chinezi. Ştirea venise pe ocolite, din Australia, retransmisă din Kenya. Crucişătorul aştepta la Yap să se întâlnească cu o navă-cisternă; stătea acolo de o săptămână şi, în ultimele cinci zile, nu mai comunicase cu Statele Unite. Căpitanul avea suficient combustibil să-şi ducă nava, cu viteza cea mai economică, până în Brisbane, dar nu mai departe. Towers rămăsese la Yap timp de şase zile, în vreme ce ştirile, rare cum erau, deveniseră tot mai rele. Nu izbutiseră să ia legătura cu nicio staţie din America sau Europa, dar în primele două zile reuşiseră să prindă nişte ştiri transmise de o staţie de radio din Ciudad de Mexico, care erau cum nu se poate mai îngrijorătoare. Apoi şi acea staţie dispăruse şi n-au mai putut face legătura decât cu Panama, Bogota şi Valparaiso, care nu ştiau practic nimic despre ce se întâmpla la nord de ei. Contactaseră câteva nave ale marinei americane din Pacificul de Sud, la fel de lipsite de combustibil ca şi ei. Căpitanul crucişătorului se dovedise a fi ofiţerul cel mai mare în rang de pe toate aceste nave; el a luat decizia ca toate navele să intre în apele teritoriale australiene şi să se pună la dispoziţia guvernului australian.

Anunţase că reunirea urma să fie la Brisbane. Două săptămâni mai târziu, acolo se adunaseră unsprezece nave americane, lipsite de combustibil şi cu foarte puţine speranţe de a mai obţine aşa ceva.

Asta se întâmplase cu un an în urmă; încă nu plecaseră de acolo.

Combustibilul nuclear necesar pentru *Scorpion* nu exista în Australia, dar putea fi sintetizat. S-a dovedit că submarinul era singura navă din apele australiene ce avea o rază de acţiune care să merite efortul, aşa că a fost trimis la Williamstown, şantierul naval din Melbourne fiind cel mai apropiat de cartierul general al Departamentului Marinei. Era, de fapt, singura navă din Australia care merita vreo osteneală şi fusese făcută operaţională cu şase luni în urmă. Întreprinsese o croazieră până la Rio de Janeiro, transportând combustibil pentru alt submarin nuclear american refugiat acolo, şi se reîntorsese la Melbourne pentru a se supune unor reparaţii extinse.

Toate aceste lucruri îi trecură iute prin minte lui Peter, în vreme ce stătea în faţa amiralului. Misiunea care i se oferea era imediată; atunci când nava făcuse croaziera sud-americană, nu existase niciun ofiţer de legătură pe *Scorpion*. Gândul la Mary şi la copil îl îngrijora acum şi l-a

făcut să întrebe:

— Cât va dura misiunea, domnule?

Amiralul a ridicat uşor din umeri.

— Probabil vreun an. Presupun că va fi ultima ta misiune, Holmes.

— Ştiu, domnule. Vă sunt foarte recunoscător pentru această ocazie.

Peter a ezitat puţin, apoi a întrebat:

— Submarinul va fi în larg majoritatea timpului, domnule? Sunt căsătorit şi avem un copil mic. E cam greu să te descurci în ziua de azi, nu mai e ca altădată. Şi oricum, nu mai avem prea mult.

Amiralul a aprobat din cap.

— Suntem cu toţii în aceeaşi situaţie. De aceea am vrut să discutăm înainte de a-ţi oferi postul. N-am să mă supăr pe dumneata dacă vei refuza, dar într-un asemenea caz nu cred că mai există posibilitatea altei misiuni. Cât priveşte timpul petrecut pe mare, când se vor termina reparaţiile capitale – a aruncat o privire spre calendar – adică peste vreo săptămână, submarinul se va îndrepta către Cairns, Port Moresby şi Port Darwin, pentru a observa condiţiile în locurile acelea, apoi va reveni la Williamstown. Comandantul Towers estimează durata călătoriei la unsprezece zile. După aceea, am plănuit un voiaj mai lung, care va dura în jur de două luni.

— Va exista un interval între aceste două voiajuri, domnule?

— Probabil că submarinul va rămâne în port cam două săptămâni.

— După aceea nu există un alt program, domnule?

— Pentru moment, nu.

Tânărul ofiţer s-a gândit o clipă, trecând în revistă cumpărăturile, eventualele boli ale fetiţei, aprovizionarea cu lapte.

Era cald acum; nu vor fi lemne de tăiat. Dacă al doilea voiaj începea la mijlocul lui februarie, avea să se întoarcă acasă prin aprilie, înainte ca vremea să se răcească. Poate că fermierul îi va aduce şi lemne de foc lui Mary, dacă el nu va fi acolo, acum că-i cumpărase roţile pentru cărucior.

Deci ar fi putut pleca în misiune fără grijă, atâta vreme cât nu intervenea nimic altceva. Dar dacă se va întrerupe aprovizionarea cu electricitate sau radioactivitatea se va extinde către sud mai repede decât estimează savanţii... dar mai bine să nu se gândească la asta.

Mary va fi supărată dacă el va refuza misiunea, sacrificându-şi cariera.

Ea era fiică de marinar, născută şi crescută în Southsea, în sudul Angliei; Peter o întâlnise prima oară la o seară de dans, organizată pe nava *Indefatigable,* pe când el îşi făcea stagiul în Anglia, în cadrul marinei regale. Mary ar fi dorit foarte mult ca el să accepte misiunea...

Tânărul a ridicat capul.

— Pot să mă îmbarc pentru aceste două voiajuri, domnule, a zis el. Ar fi posibil să iau o decizie după aceea? Nu-i uşor să faci planuri de viitor, având în vedere situaţia în care ne aflăm.

Amiralul a căzut pe gânduri o clipă. Datorită circumstanţelor, era o cerere rezonabilă, mai ales fiind vorba de un bărbat proaspăt însurat şi cu un copil mic. Misiunile erau foarte puţine acum, totuşi nu se putea aştepta ca acest ofiţer să accepte voiajuri în afara apelor australiene în ultimele câteva luni.

A încuviinţat din cap.

— Se poate, Holmes. Postul îţi aparţine timp de cinci luni, până pe treizeci şi unu mai. Să te prezinţi din nou la mine când te întorci din al doilea voiaj.

— Foarte bine, domnule.

— Te vei prezenta pe *Scorpion* marţi, întâi ianuarie. Dacă mai aştepţi un sfert de oră, îţi putem da şi scrisoarea către comandant. Submarinul se află la Williamstown, ancorat lângă *Sydney,* nava lui mamă.

— Ştiu, domnule.

Amiralul s-a ridicat în picioare.

— Bine, căpitane. A întins mâna. Mult noroc în misiune.

Peter i-a strâns mâna.

— Vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine, domnule.

A mai zăbovit puţin înainte de a ieşi din încăpere.

— Ştiţi cumva dacă comandantul Towers se află la bord azi, domnule? Dacă tot sunt aici, aş da o fugă să reînnod legătura cu el şi să văd submarinul. Aş dori s-o fac înainte de a-mi începe misiunea.

— După câte ştiu, se află la bord. Poţi lua legătura cu *Sydney* – vorbeşte cu secretarul meu.

S-a uitat la ceas.

— O maşină pleacă de la poarta principală la ora unsprezece şi jumătate. Ai putea s-o prinzi.

Douăzeci de minute mai târziu, Peter stătea lângă şoferul camionetei electrice care făcea naveta către Williamstown, parcurgând

în tăcere străzile pustii. Pe vremuri, camioneta slujise la aprovizionarea mai multor magazine din Melbourne; fusese rechiziţionată la sfârşitul războiului şi vopsită într-un cenuşiu naval. Înainta constant, cu treizeci şi cinci de kilometri pe oră, fără să fie stânjenit de alte vehicule. A ajuns în port la prânz şi Peter s-a îndreptat spre locul unde se afla *Sydney,* un portavion amarat la chei. A urcat la bord şi s-a îndreptat către careul ofiţerilor.

În sala uriaşă se aflau doar o duzină de ofiţeri, şase dintre ei fiind îmbrăcaţi în uniformele kaki ale marinei americane. Comandantul *Scorpionului* era printre ei; a înaintat zâmbind ca să-l întâmpine pe Peter.

— Salut, căpitane! Mă bucur că ai putut da o fugă până aici.

— M-am gândit că n-o să vă supăraţi, domnule. Nu trebuie să mă prezint decât marţi, dar fiindcă tot mă aflam la Comandament, am sperat că n-o să vă deranjeze dacă o să vin aici să iau prânzul şi să arunc o privire prin submarin.

— Sigur că nu, a zis comandantul. M-am bucurat când amiralul Grimwade mi-a spus că te-a ales pe dumneata pentru misiunea asta. Aş vrea să faci cunoştinţă cu unii dintre ofiţerii mei.

S-a întors către ceilalţi.

— Secundul meu, domnul Farrell, şi ofiţerul mecanic, domnul Lundgren. A zâmbit. Sunt necesari oameni foarte bine pregătiţi ca să se descurce cu motoarele noastre. Acesta e domnul Benson, domnul O'Doherty şi domnul Hirsch.

Tinerii au înclinat din cap, un pic cam încurcaţi. Comandantul s-a întors către Peter.

— Bem ceva înainte de prânz, căpitane?

— Păi... mulţumesc foarte mult, domnule. Aş bea un gin cu tonic.

Comandantul a apăsat soneria de pe perete.

— Câţi ofiţeri sunt pe *Scorpion,* domnule?

— Unsprezece, cu toţii. E un submarin destul de mare, desigur, şi avem patru ofiţeri mecanici.

— Probabil că vă trebuie un careu mare, domnule.

— E puţin cam înghesuit când mâncăm cu toţii, dar asta nu se întâmplă prea des pe un submarin. Avem loc şi pentru dumneata, căpitane.

Peter a zâmbit.

— Voi avea o cabină specială, sau voi sta într-un dormitor comun?

Comandantul a fost puţin şocat de sugestie.

— Vai de mine, nu! Nu numai ofiţerii, ci fiecare membru al echipajului are o cuşetă individuală pe *Scorpion*.

Stewardul care fusese sunat şi-a făcut apariţia.

— Adu-ne, te rog, un gin cu tonic şi şase oranjade.

Peter s-a simţit jenat. A aruncat o privire piezişă stewardului.

— Nu beţi când sunteţi în port, domnule?

Towers a zâmbit.

— Nu, marina americană nu permite. Dar dumneata poţi să bei. Asta-i o navă britanică.

— Aş prefera mai degrabă să fac ca toată lumea, a replicat Peter. Şapte oranjade.

— Atunci, şapte, a aprobat comandantul nonşalant.

Stewardul s-a îndepărtat.

— Fiecare marină militară are regulile ei, a remarcat Towers. N-am observat niciodată că ar fi mare diferenţă, până la urmă.

A luat prânzul pe *Sydney* cu o duzină de ofiţeri aşezaţi la capătul uneia dintre mesele lungi şi goale. A trecut apoi pe *Scorpion,* care era ancorat alături. Era cel mai mare submarin pe care îl văzuse vreodată Peter; avea un deplasament cam de şase mii de tone, iar turbinele acţionate de energia atomică aveau peste zece mii de cai putere. În afara celor unsprezece ofiţeri, echipajul era alcătuit din şaptezeci de subofiţeri şi marinari. Toţi aceşti oameni trăiau în mijlocul unei încâlceli de ţevi şi cabluri, aşa cum se întâmplă pe toate submarinele, dar nava era bine echipată pentru tropice, cu o instalaţie de climatizare foarte bună şi cu o încăpere frigorifică uriaşă.

Peter nu mai navigase pe un submarin şi nu-l putea judeca din punct de vedere tehnic, dar comandantul i-a spus că era o navă extrem de manevrabilă şi uşor de condus, în ciuda mărimii.

Majoritatea armamentului fusese demontat în timpul reparaţiilor şi toate tuburile lanstorpile fuseseră scoase, în afară de două. Asta lăsa mai mult spaţiu decât pe un submarin obişnuit, iar faptul că fuseseră îndepărtate tuburile de la pupă şi stocul de torpile, îmbunătăţea condiţiile din compartimentul maşinilor. Peter a petrecut o oră în această parte a navei cu ofiţerul mecanic, căpitanul de rangul trei Lundgren. Nu fusese niciodată pe un submarin atomic şi fiindcă majoritatea echipamentului era clasificat strict secret, multe lucruri constituiau noutăţi pentru el. A petrecut ceva timp încercând să

priceapă schema generală a circuitului de sodiu lichid care prelua căldura reactorului, diversele schimbătoare de căldură şi circuitele de heliu cu ciclu închis pentru cele două turbine de mare viteză, care propulsau nava prin intermediul enormelor reductoare, mult mai mari şi mai sensibile decât celelalte componente ale navei.

În cele din urmă, s-a reîntors în micuţa cabină a comandantului.

Towers l-a sunat pe stewardul negru, a cerut două cafele şi a desfăcut un scaun pliant pentru Peter.

— Ai aruncat o privire la motoare? a întrebat el.

Australianul a încuviinţat din cap.

— Nu sunt inginer, domnule. Multe din cele văzute mă depăşesc, dar a fost foarte interesant. Vă dau multe probleme?

Comandantul a scuturat din cap.

— Până acum niciuna. Oricum nu poţi face mare lucru dacă te-ar lăsa în plin ocean. Trebuie doar să-ţi faci cruce şi să speri că o să continue să funcţioneze.

A venit cafeaua şi ei au sorbit-o în tăcere.

— Am primit ordin să mă prezint la post marţi, a zis Peter. La ce oră aţi dori să vin, domnule?

— Marţi o să ieşim pentru verificări pe mare, a răspuns comandantul. S-ar putea să plecăm miercuri, dar nu cred că vom întârzia mai mult. Aprovizionarea şi sosirea echipajului la bord va fi luni.

— Atunci ar fi mai bine să mă prezint luni. Dimineaţă e bine?

— Da, a încuviinţat comandantul. Eu cred că vom pleca marţi la prânz. I-am spus amiralului că aş vrea să fac un mic voiaj de probă în strâmtoarea Bass şi să mă întorc pe vineri ca să raportez dacă sunt pregătit. Dacă ai fi la bord luni dimineaţă, indiferent de oră, ar fi perfect.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră între timp? Aş veni la bord sâmbătă, dacă v-aş putea fi de ajutor.

— Apreciez solicitudinea dumitale, căpitane, dar nu-i nimic de făcut. Jumătate din echipaj e plecat în permisie, iar restul va fi învoit pentru weekend mâine după-amiază. Sâmbătă şi duminică n-o să fie nimeni aici în afară de un ofiţer şi şase oameni de cart. Nu, luni dimineaţă e tocmai bine.

S-a uitat la Peter.

— Ţi-a spus cineva în ce va consta misiunea?

Australianul a fost surprins.

— Nu v-au informat, domnule?

— Nu mi-au spus absolut nimic. Am impresia că ultima persoană care va afla ordinele va fi comandantul.

— Amiralul m-a numit în postul ăsta, a explicat Peter. Mi-a spus că vom face un voiaj spre Cairns, Port Moresby şi Darwin, care o să dureze unsprezece zile.

— Comandantul Nixon, de la Divizia Operaţiuni, m-a întrebat cât o să dureze, a remarcat Towers, dar n-am primit încă ordinul oficial.

— Amiralul a spus azi-dimineaţă că după voiajul acesta va urma un altul mai lung, care va dura cam două luni.

Comandantul Towers s-a oprit, cu ceaşca suspendată în aer.

— Asta e o noutate pentru mine, a observat el. A spus unde vom merge?

Peter a clătinat din cap.

— A spus doar că o să dureze cam două luni.

A urmat un moment de tăcere. Apoi americanul s-a ridicat şi a zâmbit.

— Cred că dacă o să apari pe-aici la miezul nopţii, o să mă găseşti trasând linii pe hartă, a spus el calm. Şi mâine şi poimâine noapte la fel.

Australianului i s-a părut că ar fi mai bine să îndrepte conversaţia pe un făgaş mai calm.

— Nu plecaţi nicăieri în weekend? a întrebat.

Comandantul a negat din cap.

— Rămân pe aici. Poate că am să mă duc în oraş, să văd un film.

Părea un program cam plictisitor pentru un om aflat departe de casă, într-o ţară străină. Mânat de un impuls, Peter a zis:

— N-aţi vrea să veniţi până la Falmouth, pentru vreo două nopţi, domnule? Avem un dormitor în plus. Noi o să ne petrecem majoritatea timpului la clubul nautic, înotând sau navigând. Soţiei mele îi va face plăcere să veniţi.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, a spus comandantul pe gânduri.

A mai luat o înghiţitură de cafea, în vreme ce reflecta la propunere.

Oamenii din emisfera de nord se înţelegeau foarte rar cu cei din sud. Îi despărţeau prea multe lucruri, diferenţa dintre experienţele lor de viaţă era prea mare. Compasiunea intolerabilă constituia o barieră. Ştia asta foarte bine, ba mai mult, îşi dădea seama că acest ofiţer

australian o ştia şi el, în ciuda invitaţiei lui. Din punct de vedere profesional, simţea totuşi că i-ar fi plăcut să afle mai multe despre ofiţerul de legătură. Dacă era nevoit să comunice prin intermediul lui cu eşalonul superior australian, ar fi dorit să ştie cu ce fel de om avea de-a face; acesta ar fi fost un argument în favoarea acceptării unei vizite acasă la el. Evenimentul ar reprezenta cu siguranţă o schimbare faţă de inactivitatea teribilă în care fusese ţintuit în ultimele luni; indiferent cât de mare ar fi fost stingherealа, oricum ar fi fost preferabilă unui weekend petrecut în portavionul gol şi plin de ecouri, având drept companie doar gândurile şi amintirile.

A zâmbit uşor când şi-a pus ceaşca jos. Putea fi stânjenitor dacă s-ar fi dus acolo, dar putea fi şi mai jenant dacă ar fi refuzat cu grosolănie o invitaţie atât de amabilă din partea noului său ofiţer.

— Eşti sigur că n-aş deranja-o prea mult pe soţia dumitale? a întrebat. Mai ales că aveţi şi un copil mic?

Peter a scuturat din cap.

— I-ar plăcea, a spus el. Ar însemna o schimbare şi pentru ea. În vremurile de azi, nu vede prea multe chipuri noi. Desigur, nici fetiţa noastră nu-i prea dă răgaz.

— Mi-ar face plăcere să-ţi fiu oaspete pentru o noapte, a zis americanul. Mâine trebuie să fiu pe aici, dar mi-ar plăcea să înot puţin sâmbătă. De multă vreme n-am mai înotat. Aş putea veni la Falmouth cu trenul de sâmbătă dimineaţă, însă va trebui să mă întorc duminică.

— Am să vă aştept la gară.

Au mai discutat despre trenuri o vreme, apoi Peter a întrebat:

— Ştiţi să mergeţi cu bicicleta?

Celălalt a aprobat din cap.

— O să aduc o bicicletă suplimentară când o să vin să vă iau de la gară. Locuim cam la trei kilometri depărtare.

— Perfect, a încuviinţat Towers.

Maşina lui roşie, marca Oldsmobile, se transformase într-un vis. Nu trecuseră nici cincisprezece luni de când mersese cu ea la aeroport, dar acum abia îşi mai putea aminti cum arăta tabloul de bord sau de ce parte a scaunului se afla levierul de ajustare a spătarului. S-ar putea să fie încă în garajul din casa lui din Connecticut, probabil neatinsă, împreună cu toate celelalte lucruri la care se străduia să nu se mai gândească. Trebuia să te deprinzi să trăieşti într-o lume nouă şi să faci

ce poţi, uitând-o pe cea veche; acum, iată, era vorba de biciclete, într-o gară din Australia.

Peter a plecat să prindă camioneta ce făcea navetă la Comandamentul Marinei; şi-a luat scrisoarea de numire şi roţile, îndreptându-se apoi către gară. A ajuns la Falmouth pe la ora şase, a atârnat roţile în echilibru instabil pe ghidonul bicicletei, şi-a scos haina şi a pedalat puternic, urcând dealul, spre casă. A ajuns acolo o jumătate de oră mai târziu, transpirând în căldura serii, şi a găsit-o pe Mary într-o rochie de vară, ascultând murmurul plăcut al aspersorului care uda pajiştea.

Ea a venit să-l întâmpine.

— Vai, Peter, în ce hal te-ai încălzit! Văd că ai făcut rost de roţi.

Bărbatul a încuviinţat din cap.

— Îmi pare rău că n-am apucat să vin la plajă.

— Mi-am închipuit că ai fost reţinut. Noi am ajuns acasă pe la cinci şi jumătate. Tu ce ai făcut?

— E o poveste lungă, a spus el.

A suit bicicleta şi roţile pe verandă.

— O să fac un duş şi o să-ţi povestesc dup-aia.

— E de bine sau de rău?

— De bine, a replicat Peter. Am să fiu pe mare până în aprilie. După aceea, nu mai ştiu.

— Oh, grozav! Du-te şi fă duşul şi o să-mi povesteşti după ce te răcoreşti. Am să aduc şezlongurile şi o sticlă de bere din frigider.

O jumătate de oră mai târziu, răcorit şi îmbrăcat uşor, stând la umbră cu berea rece în faţă, Peter i-a povestit totul.

În cele din urmă a întrebat:

— L-ai întâlnit vreodată pe comandantul Towers?

Mary a scuturat din cap.

— Jane Freeman l-a cunoscut, pe el şi pe toţi ceilalţi, la petrecerea de pe *Sydney*. I-a făcut o impresie bună. Cum va fi sub ordinele lui?

— Cred că va fi bine. E foarte competent. La început o să mi se pară cam ciudat, pe o navă americană. Dar mi-a plăcut de ei toţi, trebuie să recunosc.

A râs.

— Am şi făcut o gafă, comandând un gin cu tonic.

I-a povestit întâmplarea în detaliu. Soţia lui a încuviinţat.

— Asta mi-a zis şi Jane. Ei nu beau niciodată alcool pe navă. Cred că

nu beau în general, atunci când poartă uniformă. La petrecere, n-au servit decât un cocteil de fructe, mai degrabă deprimant, în vreme ce toţi ceilalţi beau de stingeau.

— L-am invitat la noi pentru weekend, i-a spus Peter. O să vină sâmbătă dimineaţă.

Mary l-a privit consternată.

— Pe comandantul Towers?

Bărbatul a aprobat din cap.

— Am simţit că trebuie să-l invit. E un tip cumsecade.

— Vai... Peter, nu-i aşa! Ei nu se simt niciodată bine. E mult prea dureros pentru ei să intre în casele altora.

El a încercat să o liniştească.

— Towers e altfel. În primul rând, este mai în vârstă. Zău, o să fie bine.

— Aşa ai crezut şi despre şeful escadronului RAF, i-a replicat Mary. Tipul ăla... am uitat cum îl chema. Cel care a plâns.

Peter nu voia să-şi amintească de seara aceea.

— Ştiu că-i dificil să intre în casa cuiva unde mai e şi un copil. Dar zău, tipul ăsta n-o să fie aşa.

Femeia s-a resemnat în faţa inevitabilului.

— Cât o să stea?

— Doar o noapte. A zis că duminică trebuie să fie pe *Scorpion*.

— Dacă nu-i vorba decât de o noapte, nu-i chiar aşa rău...

A căzut pe gânduri, încruntându-se puţin.

— Problema e că va trebui să-l ţinem tot timpul ocupat. Să nu existe nicio clipă în care să se plictisească. Aici am greşit cu tipul de la RAF. Ce-i place să facă?

— Să înoate.

— Îi place să navigheze? Sâmbătă e programată o cursă de ambarcaţiuni cu pânze.

— Nu l-am întrebat. Probabil că da. Pare genul de om care are înclinaţii spre aşa ceva.

Ea a luat o înghiţitură de bere şi a rostit preocupată:

— L-am putea duce la un film.

— Ce filme rulează?

— Nu ştiu. Nici nu prea contează, atâta vreme cât îl ţinem ocupat.

— Cred că n-ar fi bine să fie un film despre America, a subliniat Peter. S-ar putea să dăm peste vreunul care a fost filmat chiar în oraşul

lui.

Ea l-a privit consternată.

— Ar fi îngrozitor! Din ce oraş vine el? Din care parte a Americii?

— Habar n-am. Nu l-am întrebat.

— Vai de mine! Trebuie să-i găsim o ocupaţie seara. Cred că un film englezesc ar fi cel mai bun, dar s-ar putea să nu ruleze aşa ceva.

— Am putea da o petrecere, a sugerat bărbatul.

— Va trebui s-o facem, dacă nu rulează un film englezesc. Oricum, ar fi mai bine.

A rămas pe gânduri, apoi a întrebat:

— Ştii cumva dacă a fost căsătorit?

— Nu ştiu. Probabil că da.

— Cred că Moira Davidson ar putea să vină să ne scoată din încurcătură. Dacă n-o avea un alt program...

— Sau dacă n-o să fie prea beată.

— Nu-i aşa tot timpul, i-a replicat Mary. Oricum o să anime petrecerea.

Peter a reflectat la propunere.

— Nu-i o idee rea, a spus el. Ar trebui să-i spun de-a dreptul ce are de făcut. Să nu existe niciun moment de plictiseală. Nici în pat, nici în afara lui.

— Să ştii că ea nu face chestii de-astea. Totul e doar de suprafaţă.

El a zâmbit.

— Fie cum zici tu.

Seara au sunat-o pe Moira Davidson şi i-au făcut propunerea.

— Peter a simţit că trebuia să-l invite, i-a zis Mary. Vreau să spun, e noul lui comandant. Dar ştii cum sunt şi cum se simt ei când intră în casa cuiva cu copii, miros de scutece, biberonul într-un castron cu apă caldă şi chestii de genul ăsta. Aşa că ne-am gândit să facem puţin curat prin casă, să ascundem unele lucruri şi să încercăm să-l înveselim... tot timpul. Problema este că nu pot face prea multe din cauza lui... Jennifer. Ai putea veni să ne ajuţi? Mi-e teamă că asta înseamnă un pat pliant pe hol sau pe verandă, depinde cum preferi. E vorba doar de sâmbătă şi duminică. Să-l ţii ocupat tot timpul, la asta ne-am gândit. Să nu existe nicio clipă de tristeţe. O să dăm o petrecere sâmbătă seara şi o să invităm ceva lume.

— Sună un pic cam deprimant, a comentat domnişoara Davidson. Ia spune, e slab de înger? O să înceapă să-mi plângă în braţe şi să-mi

spună că semăn cu fosta lui soţie? Unii dintre ei aşa fac.

— S-ar putea, a spus Mary nesigură. Nu l-am mai întâlnit până acum. Stai să-l întreb pe Peter... Auzi, spune că probabil o să te ia la bătaie atunci când o să se îmbete.

— Asta-i mai bine. Perfect, am să vin la voi sâmbătă dimineaţă. Apropo, am renunţat la gin.

— Ai renunţat la gin?

— Te distruge pe dinăuntru. Îţi perforează intestinul şi te îmbolnăveşte de ulcer. Am trecut pe coniac. Şase sticle cred că-mi ajung pentru weekend. Coniacul se poate bea în orice cantitate.

Sâmbătă dimineaţă, Peter s-a dus cu bicicleta la gara Falmouth, ca s-o aştepte pe Moira Davidson. Aceasta era o fată subţirică, cu păr blond şi drept, cu faţa albă, fiica unui crescător de vite care avea o mică proprietate în Harkaway, lângă Berwick. Ea venise la gară într-o brişcă cu patru roţi, foarte arătoasă, culeasă cine ştie de unde şi recondiţionată cu mulţi bani cu un an în urmă, trasă de o iapă frumoasă şi vioaie.

Moira purta o bluză şi pantaloni de un roşu aprins, cu unghiile şi buzele asortate. I-a făcut semn lui Peter, a coborât şi a legat frâul de balustrada unde se înşirau cândva pasagerii, înainte de a urca în autobuz.

— Bună dimineaţa, Peter, a zis ea. N-a apărut amicul?

— Vine cu trenul care soseşte acum, a răspuns bărbatul. La ce oră ai plecat de acasă?

Ea parcursese peste treizeci de kilometri până la Falmouth.

— La opt. Oribil!

— Ai luat micul dejun?

Fata a încuviinţat din cap.

— Am băut nişte coniac. O să mai rad unul înainte de a sui din nou în zdrăngănitoarea aia.

— N-ai mâncat nimic? făcu Peter îngrijorat.

— Să mănânc? Şuncă, ouă şi toate tâmpeniile alea? Dragul meu, familia Syme a dat o petrecere azi-noapte. Nu prea mi-a fost bine dup-aia.

S-au întors şi au păşit pe peron, în întâmpinarea trenului.

— La ce oră te-ai culcat?

— Pe la două şi jumătate.

— Nu ştiu cum de rezişti. Eu n-aş putea.

— Eu pot. Pot s-o ţin tot aşa până la sfârşit. Şi ăsta, oricum, nu-i prea departe. Adică de ce să pierdem vremea dormind?

A râs, un pic cam strident.

— N-are niciun rost.

Peter n-a răspuns, fiindcă simţea că ea avea dreptate. Numai că acesta nu era şi felul lui de a se comporta. Au aşteptat până ce trenul a sosit şi s-au întâlnit cu comandantul pe peron. Venise în haine civile, un sacou gri deschis şi pantaloni de doc roşcaţi, cu o croială americană, încât sărea în ochi ca fiind străin. Peter le-a făcut celor doi cunoştinţă. Când au coborât de pe peron, americanul a zis:

— N-am mai mers cu bicicleta de ani de zile. Probabil că o să cad.

— V-am pregătit ceva mai bun, a zis Peter. Moira a venit cu o brişcă.

Towers a ridicat din sprâncene.

— O fostă maşină sport, a zis fata. Un Jaguar XK 14Q, cunoscut la voi drept „Pasărea-fulger". Un nou model, doar un singur cal putere, dar merge cu cincisprezece kilometri la oră. Dumnezeule, tare aş mai vrea să beau ceva!

Au ajuns la trăsură şi Moira s-a dus să dezlege frâul.

Americanul a stat departe, privind vehiculul ferchez, care strălucea în soare.

— Măi să fie! a exclamat el. Dar asta-i o cabrioletă în toată regula!

Fata s-a întors şi a râs.

— O cabrioletă! Chiar aşa ar trebui să se numească. E o cabrioletă nu-i aşa, Peter? E un cuvânt simpatic. Mai avem un Customline în garaj, comandante, dar nu l-am adus pe ăla. Da, e o cabrioletă, cum zici. Hai, urcă-te în ea, am să accelerez şi o să-ţi arăt cum merge.

— Eu am venit cu bicicleta, domnule, a zis Peter. O să plec tot cu ea, ne întâlnim acasă.

Towers s-a urcat în trăsură, iar fata s-a aşezat lângă el.

A apucat biciul, a întors calul şi a luat-o pe drum, în spatele bicicletei.

— Mai am un lucru de făcut înainte de a ieşi din oraş, i-a spus ea comandantului. Trebuie să beau ceva. Mary şi Peter sunt nişte drăguţi, dar nu beau destul. Mary spune că asta i-ar da colici fetiţei. Sper că nu te superi. Poţi să bei şi dumneata un cola sau altceva.

Towers se simţea un pic surprins, dar înveselit. De multă vreme nu mai avusese de-a face cu felul ăsta de tinere.

— O să beau şi eu ce bei dumneata, a zis el. Am înghiţit destulă cola

în ultimul an cât să navighez cu submarinul prin ea şi încă la adâncime considerabilă. Mi-ar prinde bine o tărie.

— Atunci, suntem doi.

Moira a cotit cu iscusinţă pe strada principală. Câteva maşini erau abandonate, parcate diagonal, lângă bordură; se aflau acolo de mai bine de un an. Era aşa de puţin trafic pe stradă, încât n-aveau ce să împiedice şi nu mai exista benzină ca să le ducă cineva de acolo. Moira a oprit lângă hotelul Pier şi a coborât; a legat frâul de bara de protecţie a unei maşini şi a intrat cu comandantul în barul Doamnelor.

— Ce să-ţi comand? a întrebat bărbatul.

— Un coniac dublu.

— Apă?

— Doar puţină. Multă gheaţă, în schimb.

El a comandat barmanului şi a rămas pe gânduri o clipă, în vreme ce fata îl privea. Nu mai băuse rachiu sau whisky de multe luni. Era, fără motiv, suspicios faţă de whisky-ul australian.

— Nu beau niciodată coniac, a remarcat Towers. Cum e?

— Nu te doboară, a spus fata, dar e perfid. E bun la maţe. Ăsta-i motivul pentru care îl beau.

— Cred totuşi că am să cer un whisky.

A comandat şi apoi s-a întors spre ea, amuzat.

— Bei destul de mult, nu-i aşa?

— Aşa mi se spune.

A luat paharul şi a scos din geantă un pachet de ţigări, un amestec de tutun din Africa de Sud şi Australia.

— Vrei una din astea? Sunt oribile, dar n-am putut face rost de altceva.

El i-a oferit una din ale lui, la fel de oribilă, şi fata a aprins-o. A suflat pe nări lin nor prelung de fum.

— Oricum, e o schimbare. Care ţi-e numele mic?

— Dwight. Dwight Lionel.

— Dwight Lionel Towers, a repetat ea. Pe mine mă cheamă Moira Davidson. Avem o fermă de vaci cam la vreo treizeci de kilometri de aici. Tu eşti comandantul submarinului, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Îţi place slujba?

— Pentru mine a fost o onoare să mi se încredinţeze comanda, a răspuns el calm. Presupun că încă e.

Moira a plecat ochii.

— Îmi pare rău c-am spus asta. Sunt puţin cam a dracului când sunt trează.

Şi-a clătinat paharul.

— Mai adu-mi unul, Dwight.

I-a mai luat un coniac, dar el a rămas la whisky.

— Spune-mi, a întrebat fata, ce faci atunci când eşti în permisie? Joci golf? Te plimbi cu barca? Te duci la pescuit?

— Mai ales la pescuit.

I-a venit în minte o vacanţă de demult cu Sharon, în peninsula Gaspe, dar a alungat gândul. Trebuie să se concentreze asupra prezentului şi să uite trecutul.

— E cam cald pentru golf, a zis el. Căpitanul Holmes spunea ceva despre înot.

— Asta-i simplu. După-amiază e o cursă de ambarcaţiuni la club. Ţi-ar plăcea aşa ceva?

— Bineînţeles, a spus Towers cu plăcere evidentă în voce. El ce fel de ambarcaţiune are?

— O chestie care se numeşte „Gwen Twelve". E un fel de cutie impermeabilă, cu pânze. Nu ştiu dacă o să vrea să intre în cursă. Dacă el n-o să participe, o să fac eu echipă cu tine.

— Dacă o să mergem pe mare, ar trebui să nu mai bem.

— N-am să merg cu tine dacă o să faci pe ofiţerul american, i-a replicat fata. Pe navele noastre se bea, nu ca la voi.

Moira l-a fixat cu privirea.

— Până acum nu ţi-a dat nimeni cu o sticlă în cap?

Comandantul a zâmbit.

— De mai multe ori.

Ea şi-a golit paharul.

— Păi atunci, mai bea ceva.

— Nu, mulţumesc. Familia Holmes o să se întrebe ce-i cu noi.

— Ştiu ei despre ce-i vorba, a zis fata.

— Haide, vreau să văd lumea de la înălţimea trăsurii tale.

A condus-o către uşă. Moira s-a lăsat manevrată, fără să opună rezistenţă.

— E o cabrioletă, a zis ea.

— Ba nu. Acum suntem în Australia. E o trăsură.

— Uite aici greşeşti, a spus ea. E o cabrioletă – o cabrioletă marca

„Abbott." Are mai mult de şaptezeci de ani vechime. Tata spune că a fost făcută în America.

Dwight a privit trăsura cu un nou interes.

— Nu mai spune! a exclamat el. Nu ştiam unde am mai văzut-o. Bunicul meu a avut una la fel, în Maine, când eram copil.

Nu trebuia să-l lase să se gândească la trecut.

— Stai lângă iapă până dau înapoi, a zis Moira. Nu-i aşa bună în marşarier.

S-a aruncat pe capră şi a tras cu putere de hăţuri, încât a răsucit în mod crud botul iepei; animalul s-a cabrat, cu copitele către Towers. A izbutit totuşi s-o întoarcă spre stradă şi s-a aruncat lângă fată, pornind val-vârtej.

— E prea odihnită, a comentat fata. Dealul o s-o obosească imediat. Nenorocitele astea de şosele cu bitum!

Americanul se apucase bine cu mâinile de scaun, în vreme ce ieşeau din oraş, iapa alunecând şi chinuindu-se pe suprafeţele netede; s-a întrebat dacă mai exista cineva care putea conduce atât de prost un cal.

Câteva minute mai târziu, au ajuns la casa familiei Holmes, cu iapa lac de sudoare. Căpitanul şi soţia lui au ieşit să-i întâmpine.

— Ne pare rău c-am întârziat, a spus fata. N-am putut să-l opresc să nu intre în cârciumă.

Peter a remarcat, privind iapa:

— Se pare că ai avut grijă să recuperezi.

— Am făcut o plimbare straşnică, a zis Towers.

A coborât şi a făcut cunoştinţă cu Mary, apoi s-a întors spre Moira.

— Ce-ar fi s-o plimb puţin până se răcoreşte?

— Bine, a încuviinţat fata. Eu am s-o desham şi am s-o duc în padoc. Pe urmă o s-o ajut pe Mary să pregătească masa. Peter, Dwight vrea să meargă cu barca ta după-amiază.

— N-am spus aşa ceva, a protestat americanul.

— Dar vrei.

A aruncat o privire calului, mulţumită că tatăl ei nu era acolo să-l vadă.

— Trebuie buşumată[1]... am o cârpă în spatele trăsurii. Am s-o adap mai târziu, după ce o să bem şi noi ceva.

În după-amiaza aceea, Mary a rămas acasă cu Jennifer, pregătindu-se pentru petrecerea de seară. Dwight a pedalat nesigur, împreună cu Peter şi Moira, către club. Au plecat cu prosoape în jurul gâturilor şi cu

costumele de baie vârâte în buzunare; s-au schimbat la club.

Barca era un fel de ladă etanşă din placaj, cu o cabină mică şi velatura destul de eficientă. I-au ridicat pânzele, au lansat-o şi au ajuns la linia de start cu cinci minute mai devreme; americanul conducea ambarcaţiunea, Moira îl ajuta, iar Peter privea cursa de pe mal.

Purtau costume de baie, Towers un şort brun roşcat, iar fata un bikini alb. Îşi luaseră cu ei şi nişte cămăşi, pentru cazul în care soarele ar fi ars prea puternic. Timp de câteva minute au manevrat în spatele liniei de start, strecurându-se printre mulţimea de ambarcaţiuni de clase diferite.

Comandantul nu mai pilotase de mulţi ani o barcă cu pânze, iar cu un asemenea tip nu navigase niciodată; totuşi barca răspundea bine la comenzi şi el şi-a dat seama curând că era destul de rapidă. Căpătase încredere în ea atunci când s-a dat startul şi a fost cea de-a cincea ambarcaţiune ce a trecut linia de start; trebuiau să parcurgă de trei ori un traseu triunghiular.

Aşa cum se întâmpla de obicei în golful Port Phillip, vântul sufla foarte puternic. Când au terminat prima tură, bătea destul de tare şi se afundau cu copastia sub nivelul apei; Towers era prea ocupat de cârmă şi de scotă, menţinând ambarcaţiunea pe curs, pentru a mai da atenţie la altceva. Au început a doua tură şi au ajuns la cel mai îndepărtat punct de întoarcere, sub un soare strălucitor şi înălţând jerbe de picături de apă precum diamante. Bărbatul era atât de concentrat, încât n-a observat piciorul fetei care a împins un sul de velă rulată în jurul trinchetului şi a pus o trincă mototolită deasupra. Au ajuns la geamandură şi Towers a ocolit-o cu îndemânare, ridicând bara cârmei şi eliberând vela, care s-a desfăşurat jumătate de metru şi apoi s-a încurcat. O rafală de vânt i-a lovit şi a întors barca. Moira a făcut pe proasta şi a tras de trincă iar barca s-a răsturnat. În clipa următoare, înotau amândoi pe lângă ea. Fata a rostit acuzator:

— Te-ai ţinut de vela principală!

Apoi tot ea a strigat:

— Fir-ar să fie, am rămas fără sutien!

Într-adevăr, îşi desfăcuse în mod deliberat nodul de la spate în vreme ce cădea în apă şi acum sutienul plutea la câţiva metri depărtare. Tot ea l-a înşfăcat cu o mână şi a spus:

— Înoată de partea cealaltă şi aşază-te pe derivor. O să se ridice singură.

A înotat alături de bărbat. Undeva la distanţă, au văzut şalupa albă a echipei de salvare, îndreptându-se către ei.

Moira a spus:

— Uite că vine şalupa de salvare. Ajută-mă să-mi pun sutienul, înainte să apară.

Ar fi putut-o face foarte bine singură, făcând pluta pe faţă.

— Aşa, un nod puternic... nici chiar aşa, că nu-s japoneză. E bine! Acum hai să ridicăm barca şi să ne continuăm cursa.

S-a căţărat pe derivorul care ieşea orizontal din carenă, la nivelul apei, şi s-a aşezat acolo, ţinându-se de copastie, în vreme ce Towers înota dedesubt, minunându-se de trupul zvelt şi de insolenţa fetei. Şi-au lăsat împreună toată greutatea pe derivor, iar barca şi-a ridicat pânzele umede din apă, a ezitat puţin, apoi şi-a reluat poziţia. Fata s-a căţărat peste marginea bărcii şi a tras de vela principală. Dwight a suit alături de ea. Într-un minut se aflau din nou în cursă – vasul fiind mai sensibil acum datorită greutăţii pânzelor ude – şi asta înainte ca şalupa să ajungă la ei.

— Să nu mai faci asta, a zis Moira sever. Ăsta-i costumul meu de plajă. Nu-i făcut pentru baie.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, s-a scuzat el. Până atunci totul mersese strună.

Au terminat cursa fără alte incidente, pe penultimul loc.

S-au îndreptat spre ţărm, unde Peter îi aştepta în apă. El a prins barca şi a întors-o în vânt.

— V-aţi distrat? i-a întrebat. Am văzut că v-aţi răsturnat.

— A fost o cursă minunată, a zis fata. Dwight a răsturnat-o iar eu mi-am pierdut sutienul aşa că a fost destul de palpitant. Nicio clipă de plictiseală! Merge minunat, Peter.

Au sărit în apă, au tras barca la mal şi au coborât pânzele.

Au rămas o vreme pe debarcader, în soarele de după-amiază, fumând, adăpostindu-se înapoia unei stânci de briza dinspre uscat. Americanul a privit oceanul albastru, dealurile roşietice, bărcile ancorate care se legănau pe apă.

— E un loc minunat aici, a reflectat el. Având în vedere dimensiunile, este un club drăguţ care poate rivaliza cu oricare dintre cele pe care le-am văzut.

— Nimeni de pe aici nu ia navigaţia cu pânze prea în serios, ăsta-i secretul, a spus Peter.

— Ăsta-i secretul la orice, a zis Moira. Când o să putem bea ceva, Peter?

— Lumea o să înceapă să vină pe la opt.

S-a întors către Towers.

— Avem câţiva invitaţi în seara asta, a explicat el. Dar cred că mai întâi ar trebui să luăm masa la hotel. Asta ar uşura munca gazdei.

— Bineînţeles. E perfect.

— Doar n-ai de gând să-l duci din nou pe comandantul Towers la hotelul Pier? a intervenit Moira.

— Păi acolo mă gândeam să cinăm.

— Nu mi se pare o alegere prea înţeleaptă, a spus ea, mohorâtă.

Americanul a râs.

— Văd că-mi asiguri o reputaţie destul de proastă.

— Ţi-o faci cu mâna ta, a replicat Moira. Eu încerc tot ce pot ca să-ţi păstrez imaginea imaculată. N-o să suflu niciun cuvânt despre faptul că mi-ai smuls sutienul.

Towers a privit-o nesigur, apoi a izbucnit în râs. A râs aşa cum nu o mai făcuse de un an de zile, nereţinut de niciun gând şi nicio amintire.

— Perfect, a spus el în cele din urmă. O să păstrăm asta ca un secret între noi doi.

— Secretul o să-l păstrez doar eu, a spus Moira, înţepată. Probabil că tu o să spui la toată lumea mai pe seară, când o să iei ceva la bord.

— Poate că ar fi mai bine să mergem să ne schimbăm, a intervenit Peter. I-am spus lui Mary că ne vom întoarce pe la şase.

Au pornit pe debarcader, către vestiare, s-au schimbat şi au suit pe biciclete.

Când au ajuns acasă, au găsit-o pe Mary udând grădina. Au discutat despre cum ar fi mai bine să ajungă la hotel şi s-au hotărât să înhame iapa şi să plece cu trăsura.

— Trebuie să ne gândim la comandantul Towers, a zis fata. N-ar mai izbuti să urce dealul pe bicicletă, după încă o repriză la hotelul Pier.

L-a însoţit pe Peter în padoc, ca să înhame calul. În vreme ce-i punea zăbala şi-i trăgea urechile prin căpăstru, a întrebat:

— Cum mă descurc, Peter?

El a zâmbit.

— Te descurci bine. Niciun moment de plictiseală.

— Păi, asta mi-a cerut Mary. Oricum, comandantul tău încă n-a

izbucnit în lacrimi.

— Mai degrabă o să plesnească de râs dacă o ţii tot aşa.

— Nu ştiu dacă voi fi în stare. Mi-am epuizat deja tot repertoriul.

— O să capeţi mai multă inspiraţie pe măsură ce se vor scurge orele serii.

— Poate.

Seara a continuat. Au luat masa la hotel şi s-au întors urcând dealul cu mai multă moderaţie ca înainte. Au deshămat calul, l-au dus în padoc şi pe la ora opt au fost gata să întâmpine oaspeţii.

La mica petrecere au venit patru perechi: un tânăr medic cu soţia, un alt ofiţer din marina militară, un tânăr vesel despre care se afirma că ar fi fermier, al cărui mod de viaţă era un mister pentru american, şi proprietarul unui mic atelier mecanic. Timp de trei ore, au dansat şi au băut împreună, evitând cu grijă orice subiect serios de conversaţie. În noaptea călduroasă, camera a devenit tot mai încinsă, s-a renunţat destul de curând la cravate şi sacouri, iar gramofonul a continuat să cânte, parcurgând teancul uriaş de discuri dintre care jumătate fuseseră împrumutate de Peter special pentru acel eveniment. În ciuda ferestrelor larg deschise, în spatele plasei de insecte, încăperea s-a umplut cu fumul ţigărilor. Din când în când, Peter deşerta scrumierele în coşul cu gunoi, iar Mary aduna paharele goale, le ducea în bucătărie să le spele şi le aducea înapoi. În cele din urmă, cam pe la unsprezece şi jumătate, a adus o tavă cu ceai, prăjituri şi plăcinte, obiceiul australian prin care se anunţa că petrecerea se apropia de sfârşit.

Destul de repede, oaspeţii au început să-şi ia la revedere şi au plecat pe biciclete. Moira şi Dwight i-au condus pe medic şi pe soţia lui, rămânând apoi o vreme în faţa casei, pe pajişte.

— Reuşită petrecere, a spus comandantul. Nişte oameni drăguţi cu toţii.

După zăpuşeala din casă, în grădină era răcoros şi plăcut.

Noaptea se arăta liniştită. Printre copaci, puteau vedea linia ţărmului către Port Phillip, care unea Falmouth cu Nelson, în lumina clară a stelelor.

— A fost teribil de cald înăuntru, a remarcat fata. Mai rămân aici puţin înainte de a merge la culcare.

— Ar fi bine să-ţi aduc ceva să pui pe tine.

— Mai bine mi-ai aduce ceva de băut.

— Ceva nealcoolic? a sugerat bărbatul.

Ea a scuturat din cap.

— Trei degete de coniac şi multă gheaţă, dacă a mai rămas.

El a părăsit-o şi s-a dus să-i aducă băutura. Când s-a întors, a găsit-o stând pe marginea verandei, în întuneric. Moira a luat paharul şi i-a mulţumit. După zgomotul şi vânzoleala din casă, pacea din grădină era o uşurare.

— E foarte plăcut să stai puţin liniştit, a zis Towers.

— Până încep să te pişte ţânţarii, a precizat ea.

Adia o briză uşoară.

— Deşi s-ar putea să nu apară din cauza vântului. Nu cred că aş putea dormi după cât am băut. Aş sta şi m-aş zvârcoli toată noaptea.

— Noaptea trecută ai stat trează până târziu? a întrebat el.

Fata a încuviinţat din cap.

— Şi cu o noapte înainte.

— Aş zice că ar trebui să încerci să te culci mai devreme, din când în când.

— Ce folos? Ce rost mai are totul acum?

Towers n-a răspuns şi ea a întrebat:

— De ce vine Peter cu voi pe *Scorpion?*

— Este noul nostru ofiţer de legătură.

— Aţi mai avut vreunul înainte?

Bărbatul a scuturat din cap:

— N-am mai avut niciodată aşa ceva.

— Şi de ce v-au dat unul tocmai acum?

— N-am idee. Poate că o să facem un voiaj în apele australiene. N-am primit încă ordinele, dar aşa se zvoneşte. În marina voastră, comandantul pare să fie ultima persoană căreia i se comunică ce are de făcut.

— Unde se spune că o să mergeţi?

El a ezitat o clipă. Măsurile de securitate aparţineau de acum trecutului, dar totdeauna trebuia să facă un efort ca să-şi amintească asta; erau inutile în absenţa oricărui duşman însă puterea obişnuinţei părea mai puternică.

— Se aude că o să facem un voiaj până în Port Moresby. S-ar putea să fie doar un zvon, dar atâta ştiu.

— Port Moresby e terminat, nu-i aşa?

— Cred că da. N-am recepţionat semnale radio de acolo de multă vreme.

— Dar nu puteţi acosta acolo, dacă legăturile au fost întrerupte, nu-i aşa?

— Mai devreme sau mai târziu cineva trebuie să meargă să verifice, a spus Towers. N-o să părăsim submarinul, decât dacă nivelul radiaţiei e aproape de normal. În caz contrar, nu vom ieşi nici la suprafaţă. Dar cineva trebuie să meargă acolo, să vadă.

S-a oprit şi în grădina luminată de stele s-a aşternut liniştea.

— Există o mulţime de locuri pe care cineva trebuie să meargă să le vadă, a urmat el. Încă recepţionăm semnale radio dintr-un loc situat undeva lângă Seattle. Sunt lipsite de sens... din când în când, nişte semnale Morse neclare. Uneori trec şi două săptămâni, înainte de a apărea din nou. S-ar putea ca acolo să fi supravieţuit cineva care nu ştie cum să manevreze telegraful. În emisfera de nord există o mulţime de lucruri stranii şi cineva trebuie să meargă să cerceteze.

— Chiar se poate să fi supravieţuit cineva acolo?

— N-aş crede, dar nu-i chiar imposibil. Ar trebui să trăiască într-o încăpere etanşă, cu filtre de aer iar toată apa şi mâncarea să fi fost stocate după metode speciale. N-aş zice că-i posibil.

Moira a aprobat din cap.

— E adevărat că nici Cairns nu se mai recepţionează acum?

— Aşa mi se pare... nici Cairns şi nici Darwin. Poate că va trebui să mergem şi acolo. Poate de aceea Peter a fost trimis pe *Scorpion*. Cunoaşte apele acelea.

— Cineva i-a spus tatei că în Townsville au apărut deja simptomele bolii de radiaţie. Crezi că-i adevărat?

— Nu prea ştiu... n-am auzit. Dar aş spune că-i posibil. Townsville e la sud de Cairns.

— O să se răspândească încoace, către sud, până o să ajungă la noi?

— Aşa se spune.

— În emisfera sudică, nu s-a lansat niciodată vreo bombă, a spus fata cu mânie. De ce trebuie să ajungă şi la noi? Nu se poate face ceva pentru oprirea radiaţiei?

El a clătinat din cap.

— Absolut nimic. E din cauza vânturilor. E foarte dificil să te fereşti de ceea ce poartă ele. Trebuie să accepţi ceea ce vine spre tine şi să te descurci cum poţi.

— Nu înţeleg, a zis Moira cu încăpăţânare. Cândva se spunea că vânturile nu suflă peste Ecuator şi că noi vom fi în siguranţă. Iar acum

se pare că nu-i deloc aşa...

— N-am fost niciodată în siguranţă, a replicat calm bărbatul. Chiar dacă aşa ar fi în cazul particulelor grele, al prafului radioactiv – dar de fapt nu-i aşa – tot ar exista particulele uşoare, împrăştiate de difuzie. Le avem deja acum. Actualmente, nivelul general al radiaţiilor aici este de opt – nouă ori mai mare decât înainte de război.

— Totuşi se pare că asta nu ne afectează, a replicat ea. Însă praful ăsta despre care se vorbeşte... ăsta-i adus de vânt, nu?

— Aşa-i, totuşi niciun vânt nu bate din nord direct către emisfera sudică. Altfel, am fi fost morţi deja.

— Poate c-ar fi fost mai bine, a oftat fata. E ca şi cum ai aştepta să fii spânzurat.

— Poate că da... dar poate că-i o perioadă de graţie.

A urmat o scurtă linişte.

— De ce durează atât de mult? a întrebat ea în cele din urmă. De ce nu bate vântul ăsta drept spre noi, să se termine odată?

— Nu-i chiar atât de greu de înţeles. În fiecare emisferă vânturile se deplasează aidoma unor vârtejuri uriaşe, de mii de kilometri, între pol şi Ecuator. Există un sistem de circulaţie al vânturilor în emisfera nordică şi un altul în cea sudică. Totuşi ceea ce le desparte nu-i Ecuatorul pe care îl vezi trasat pe hartă, ci ceva denumit „Ecuatorul de Presiune", care oscilează mai la nord sau mai la sud în funcţie de anotimp. În ianuarie, Borneo şi Indonezia s-au aflat în emisfera nordică, dar în iulie diviziunea s-a deplasat spre nord, astfel încât India, Pakistanul şi tot ce este la sud de ele se găsesc în emisfera sudică. Aşa că în ianuarie, vânturile nordice poartă praful radioactiv până în Malaiezia, să zicem. În iulie, praful este în emisfera sudică şi vânturile noastre îl iau şi-l aduc aici. Acesta e motivul pentru care vine încoace aşa de lent.

— Şi nu se poate face nimic?

— Absolut nimic. Problema depăşeşte posibilităţile omenirii. Pur şi simplu trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt.

— Eu nu pot s-o fac! a exclamat fata. Nu-i cinstit. Nimeni din emisfera sudică n-a lansat vreo bombă, nici cu hidrogen, nici cu cobalt, de niciun fel. Noi n-avem nimic de-a face cu treaba asta. De ce trebuie să murim fiindcă alte ţări, la cincisprezece mii de kilometri depărtare, au vrut să aibă un război? E atât de al naibii de necinstit...

— Ai dreptate, a zis el, însă aşa stau lucrurile.

A urmat o pauză, apoi Moira a rostit mânioasă:

— Nu-i vorba că mi-e frică de moarte. Toţi o să murim la un moment dat. E vorba de toate lucrurile pe care n-am apucat să le fac...

S-a-ntors spre el în lumina stelelor.

— N-am să ies niciodată din Australia. Toată viaţa mea am vrut să văd Rue de Rivoli. Presupun că din cauza denumirii, care pare atât de romantică. E caraghios, fiindcă nu-i probabil decât o stradă ca oricare alta. Dar asta mi-am dorit, şi n-o s-o văd niciodată. Pentru că acum nu mai există nici Londra, nici Parisul, nici New Yorkul.

Towers i-a zâmbit cu blândeţe.

— Rue de Rivoli s-ar putea să mai existe cu vitrinele pline, cu totul intact. Nu ştiu dacă în Paris a căzut vreo bombă. Poate acolo lucrurile continuă ca mai înainte, cu soarele strălucind pe strada pe care ţi-ai dorit s-o vezi. Aşa-mi place să gândesc despre un asemenea loc. Doar că nu mai locuieşte nimeni pe acolo.

Fata s-a ridicat în picioare, nervoasă.

— Nu în felul ăsta am vrut eu s-o văd. Un oraş al morţilor... Mai adu-mi ceva de băut, Dwight.

El i-a zâmbit fără să se scoale.

— În niciun caz. E timpul să mergi la culcare.

— Atunci o să mă duc să-mi iau singură.

A intrat înăuntru mânioasă. Towers a auzit clinchet de pahare şi a văzut-o ieşind cu o cupă mare, plină mai mult de jumătate, cu o bucată de gheaţă plutind în lichid.

— Trebuia să mă duc la Londra în martie, a exclamat Moira. O plănuisem de ani de zile. Trebuia să petrec şase luni în Anglia şi în Europa, apoi urma să mă întorc prin America. Ar fi trebuit să văd Madison Avenue. E atât de al naibii de nedrept.

A tras o înghiţitură mare din pahar şi l-a îndepărtat dezgustată.

— Dumnezeule, ce-i mizeria asta?

El s-a ridicat i-a luat paharul şi l-a mirosit.

— E whisky.

Fata l-a luat înapoi şi l-a mirosit la rândul ei.

— Aşa-i. Probabil că o să mă termine dacă beau asta după coniac.

A ridicat paharul şi a dat peste cap whisky-ul sec, aruncând în iarbă cubul de gheaţă.

S-a clătinat şi s-a prins de balustrada verandei.

— N-am avut niciodată o familie ca a lui Mary. E atât de nedrept.

Chiar dacă te-ai culca cu mine în seara asta, tot n-aş mai avea o familie, pentru că n-ar mai fi timp.

A chicotit isteric.

— E atât de al dracului de caraghios! Lui Mary îi era teamă că s-ar putea să izbucneşti în lacrimi văzând fetiţa şi scutecele atârnând pe frânghie. Ca şi şeful escadrilei de la RAF care i-a vizitat mai demult.

Limba începuse să i se împleticească.

— Să-l... ţii... ocu... ocupat...

S-a clătinat şi s-a prins de balustrada verandei.

— Aşa a spus. Să nu fie niciun moment deprimat. Să nu-l laşi să vadă fetiţa... c-altfel ar putea... probabil c-o să-nceapă să plângă...

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu s-a gândit niciodată că s-ar putea ca eu să-ncep să plâng.

S-a prăbuşit lângă verandă, scăldată într-un torent de lacrimi.

Comandantul a ezitat o clipă, a atins-o pe umăr, apoi s-a retras nesigur. S-a întors şi a intrat în casă. A găsit-o pe Mary în bucătărie, dereticând după petrecere.

— Doamnă Holmes, a început el şovăitor. Poate că ar fi bine să ieşiţi puţin afară, să vedeţi ce-i cu domnişoara Davidson. Tocmai a dat peste cap un pahar de whisky, după coniacul băut toată seara. Cred că cineva ar trebui s-o ducă la culcare.

CAPITOLUL DOI

Bebeluşii nu ţin seama de duminici sau de petrecerile care durează până după miezul nopţii. La ora şase în dimineaţa următoare, familia Holmes era în picioare, iar Peter se afla deja pe drum, pedalând spre fermă, ca să aducă lapte şi smântână. A stat o vreme cu fermierul, discutând despre remorcă şi făcând câteva schiţe după care să lucreze mecanicul.

— Mâine trebuie să mă prezint la datorie, a zis el. Asta-i ultima oară când vin după lapte.

— Nicio problemă, a replicat domnul Paul. Lăsaţi totul în seama mea. În zilele de marţi şi sâmbătă o să am grijă ca doamna Holmes să primească laptele şi smântâna.

Peter s-a întors acasă cam pe la ora opt. S-a ras, a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a ajutat-o pe Mary să pregătească micul dejun. Comandantul Towers a apărut pe la nouă fără un sfert, părând proaspăt şi scrobit.

— A fost o petrecere foarte drăguţă aseară, a rostit el. Nici nu mai ţin minte de când nu m-am mai simţit aşa bine.

— Avem nişte vecini plăcuţi, a încuviinţat Peter.

I-a aruncat o privire comandantului său şi a zâmbit.

— Îmi pare rău de Moira. De obicei nu se îmbată chiar aşa.

— A fost din cauza whisky-ului. Nu s-a trezit încă?

— Nu cred că o s-o vedem prea curând. Am auzit pe cineva vomitând pe la două noaptea. Presupun că nu eraţi dumneavoastră.

Americanul a râs.

— Nu, în niciun caz.

S-au aşezat toţi trei la masă.

— Mai vreţi să înotaţi în dimineaţa asta? a întrebat Peter. Pare să fie altă zi toridă.

Americanul a ezitat.

— Duminică dimineaţa prefer să merg la biserică. Aşa făceam acasă. Există vreo biserică anglicană pe-aici?

— Chiar la poalele dealului, a spus Mary. La vreun kilometru de noi. Slujba începe la ora unsprezece.

— Aş merge pe jos până acolo. Vă încurc cu ceva?

— Nici vorbă, a răspuns Peter, dar nu cred că am să vin cu

dumneavoastră. Mai am câteva lucruri de rezolvat pe aici înainte de a mă alătura echipajului de pe *Scorpion*.

Comandantul a aprobat din cap.

— Sigur că da. Am să fiu înapoi la timp pentru prânz şi apoi va trebui să mă întorc pe navă. Aş vrea să iau un tren pe la ora trei.

A pornit pe jos către biserică, sub razele soarelui puternic. Plecase devreme, aşa că a ajuns cu un sfert de oră înainte de începerea slujbei, dar a intrat. Diaconul i-a dat o cărticică de rugăciuni şi una de imnuri, iar el şi-a ales un loc mai în spate, pentru că desfăşurarea slujbei îi era străină şi de acolo putea observa când ceilalţi oameni îngenuncheau sau se ridicau în picioare. A spus rugăciunea convenţională pe care o învăţase în copilărie şi s-a aşezat, privind în jur. Bisericuţa semăna foarte mult cu cea din oraşul lui – Mystic, în Connecticut.

Până şi mirosul părea acelaşi.

Fata aceea, Moira Davidson, era cu siguranţă stranie. Bea prea mult, dar unii nu acceptau realitatea înconjurătoare. Era totuşi o fată bună. Lui Sharon i-ar fi plăcut de ea.

În liniştea bisericii, Towers a început să se gândească la familia lui şi să-i vizualizeze pe toţi. În esenţă el era un individ lipsit de complicaţii. Avea să se întoarcă la ei în septembrie, să-i vadă din nou după mai puţin de nouă luni. Ei nu trebuiau să simtă, atunci când se vor revedea, că el uitase lucruri importante din viaţa lor. Cel mic trebuia să fi crescut destul de mult; la vârsta asta, copiii aşa cresc. Probabil că nu mai purta căciuliţă de raton şi se dezvoltase mental şi fizic.

Era timpul să aibă şi el o undiţă, o lansetă mai mică din fibră de sticlă, pe care să-l înveţe cum s-o folosească. Ar fi fost plăcut să-l înveţe să pescuiască. Ziua lui de naştere era pe zece iulie. Dwight nu-i putea trimite lanseta drept cadou şi probabil că nici n-ar fi putut s-o ia cu el deşi ar fi meritat să încerce.

Poate că avea să-i cumpere una chiar de acolo.

Ziua de naştere a lui Helen era pe şaptesprezece aprilie; urma să împlinească şase ani. Nu putea fi prezent nici la aniversarea ei, decât dacă i s-ar fi întâmplat ceva *Scorpionului*.

Trebuia să ţină minte să-i spună că-i păruse rău şi să se gândească la vreun cadou pentru ea, pe care să i-l ducă în septembrie. Sharon o să-i explice, o să-i spună că tăticul era pe mare, dar că se va întoarce acasă înainte de începerea iernii şi o să-i aducă ceva frumos. Sharon o

să se descurce cu Helen.

A rămas gândindu-se la familia lui, cât a durat slujba, îngenunchind sau sculându-se în picioare odată cu ceilalţi. Din când în când se trezea la realitate, îngânând cuvintele simple ale unui imn, dar în restul timpului era pierdut în visurile despre familie şi casă. A ieşit din biserică la sfârşitul slujbei, refăcut mental. Nu cunoştea pe nimeni şi nimeni nu-l cunoştea pe el.

Vicarul i-a zâmbit nesigur în prag. El i-a surâs la rându-i, apoi a pornit pe deal, prin soare, cu gândurile în întregime concentrate la *Scorpion,* la aprovizionări şi la nenumăratele sarcini pe care le avea de îndeplinit înainte de plecare.

Când a ajuns la casa familiei Holmes, le-a găsit pe Mary şi pe Moira stând pe verandă, cu Jennifer în leagăn. Mary s-a ridicat din scaun şi s-a îndreptat spre el.

— Păreţi cam înfierbântat. Scoateţi-vă haina şi staţi aici la umbră. Aţi găsit biserica?

— Desigur, a încuviinţat bărbatul.

Şi-a scos sacoul şi s-a aşezat pe marginea verandei.

— Are nişte enoriaşi foarte fideli, a observat el. N-am văzut niciun loc liber.

— N-a fost totdeauna aşa, a replicat Mary sec. Să vă aduc ceva de băut?

— Aş vrea ceva fără alcool.

S-a uitat la paharele lor.

— Voi ce beţi?

Domnişoara Davidson i-a răspuns:

— Suc de lămâie cu apă. E-n ordine, nu trebuie s-o spui.

El a râs.

— Aş vrea şi eu un pahar cu aşa ceva.

Mary s-a dus să i-l aducă şi Towers s-a întors spre fată.

— Ai mâncat în dimineaţa asta?

— O jumătate de banană şi un coniac mic, a spus ea calmă. Nu m-am simţit prea bine.

— Din cauza whisky-ului. Asta a fost greşeala pe care ai făcut-o.

— Una dintre ele, a replicat Moira. Nu-mi amintesc nimic după ce am vorbit cu tine pe pajişte, după petrecere. Tu m-ai dus la culcare?

El a negat din cap.

— M-am gândit că asta e treaba doamnei Holmes.

Fata a zâmbit uşor.

— Ai pierdut o ocazie. Trebuie să-mi amintesc să-i mulţumesc lui Mary.

— Aşa ar fi frumos. E o persoană foarte cumsecade.

— Zicea că după-amiază vrei să te întorci la Williamstown. Nu poţi să mai rămâi să faci o baie?

— Am o mulţime de lucruri de făcut la bord, a explicat bărbatul. Săptămâna asta ieşim în larg. Mă aşteaptă probabil o grămadă de mesaje.

— Presupun că eşti genul de om care munceşte din greu tot timpul, indiferent dacă trebuie sau nu.

El a râs.

— Probabil că da.

A privit-o.

— Tu munceşti în vreun fel?

— Desigur. Sunt o femeie foarte ocupată.

— Ce anume faci?

Moira a ridicat paharul.

— Asta. Asta tot fac de când te-am întâlnit ieri.

— Nu găseşti că rutina devine cam plictisitoare uneori? a zâmbit el.

— Viaţa însăşi este plictisitoare. Şi nu uneori, tot timpul.

Towers a dat din cap.

— Sunt norocos că am atât de multe de făcut.

— Pot să vin să-ţi văd submarinul săptămâna viitoare? a întrebat fata.

El a râs, gândindu-se la câtă treabă era de făcut la bord.

— Nu, nu poţi. Săptămâna viitoare ieşim pe mare.

Apoi, pentru că păruse cam nepoliticos, a adăugat:

— Te interesează submarinele?

— Nu chiar, a spus fata. Mi-a trecut prin minte că mi-ar plăcea să-l văd. Dar dacă deranjez...

— Şi mie mi-ar face plăcere să ţi-l arăt, dar nu săptămâna viitoare. Mi-ar plăcea dacă ai veni să prânzim împreună într-o zi când lucrurile sunt liniştite, când nu ne agităm pe navă. Într-o zi calmă, când ţi-aş putea arăta totul în linişte. Pe urmă am putea ieşi să luăm masa undeva.

— Sună bine, a încuviinţat ea. Şi când va fi ziua asta, ca să mă pot gândi la ea?

Towers a socotit câteva clipe.

— N-aş putea spune cu precizie. Pe la sfârşitul săptămânii care vine va trebui să raportez că suntem operaţionali şi cred că ne vor trimite pe mare după o zi sau două. Pe urmă, vom avea un răgaz în port, înainte de a pleca din nou.

— Primul voiaj... este cel până la Port Moresby?

— Da. Am să încerc să găsesc o zi înainte de plecare, dar nu pot garanta. Dacă îmi dai numărul de telefon, am să te sun cam pe vineri, ca să te anunţ.

— Berwick, 8641, a spus ea.

Bărbatul l-a notat.

— Cel mai bine ar fi să mă suni înainte de zece. Aproape întotdeauna ies seara.

— E perfect, a încuviinţat americanul. S-ar putea să fim încă pe mare vineri. Poate că o să te sun sâmbătă. Dar de sunat, am să te sun cu siguranţă, domnişoară Davidson.

Ea a zâmbit.

— Mă cheamă Moira.

— Bine, a râs el.

L-a condus până la gară cu trăsura, după prânz, fiindcă era în drumul ei către Berwick. Când Towers a coborât în dreptul gării, fata a spus:

— La revedere, Dwight. Să nu munceşti prea mult.

Apoi a adăugat:

— Îmi pare rău că m-am făcut de râs azi-noapte.

— Ai amestecat băuturile, asta s-a întâmplat. Să-ţi fie învăţătură de minte altă dată.

Ea a râs ascuţit.

— Nu mă-nvăţ minte niciodată. Probabil că am să fac la fel diseară.

— E organismul tău.

— Tocmai ăsta-i necazul, a replicat Moira. Al meu şi al nimănui altcuiva. Probabil că lucrurile ar sta altfel, dacă ar mai fi cineva implicat. Dar nu mai e timp pentru aşa ceva. Păcat...

Bărbatul a dat din cap.

— Ne mai vedem noi.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles, a spus el. Am să te sun, aşa cum am promis.

Towers a călătorit înapoi spre Williamstown cu trenul electric, în

vreme ce Moira a parcurs cu trăsura cei treizeci de kilometri până la casa ei.

A ajuns acolo pe la ora şase, a deshămat iapa şi a dus-o în grajd. Tatăl ei a venit s-o ajute şi împreună au împins trăsura în garaj, lângă automobilul nefolosit Customline. I-au dat iepei o găleată cu apă şi nişte ovăz şi au intrat în casă. Mama ei stătea pe veranda acoperită şi cosea.

— Bună, dragă, i-a spus. Te-ai distrat bine?

— Foarte bine, a replicat fata. Peter şi cu Mary au dat o petrecere aseară. A fost plăcut, deşi eu am cam întrecut măsura.

Maică-sa a oftat puţin, dar învăţase că n-avea niciun rost să mai protesteze.

— În seara asta să te duci la culcare devreme. N-ai prea dormit în ultima vreme.

— Cred că aşa voi face.

— Cum a fost americanul?

— Simpatic. Foarte liniştit, un marinar tipic.

— Însurat?

— Nu l-am întrebat. Probabil că da.

— Ce ai făcut?

Fata şi-a reprimat iritarea la auzul replicii la care se aştepta; aşa era mama sa şi rămăsese prea puţin timp ca să şi-l mai piardă certându-se.

— După-amiază am participat la o cursă de ambarcaţiuni.

S-a aşezat mai bine ca să-i povestească mamei cele întâmplate în timpul weekendului, ascunzând totuşi câte ceva, precum întâmplarea cu sutienul sau alte amănunte din timpul petrecerii.

La Williamstown, comandantul Towers a ajuns în port şi s-a îndreptat către *Sydney*. Ocupa acolo două cabine alăturate, care comunicau între ele, pe una folosind-o drept birou.

A trimis un mesager după ofiţerul de pe puntea *Scorpionului* şi locotenentul Hirsch a apărut cu un teanc de mesaje în mână. Le-a luat şi le-a citit pe toate. În general, erau probleme de rutină despre aprovizionarea cu combustibil şi alimente, însă un mesaj era neaşteptat. Îl anunţa că un savant de la CSIRO[2] urma să se prezinte pe *Scorpion* pentru misiuni ştiinţifice. Savantul avea să fie sub comanda ofiţerului de legătură australian, iar numele lui era J. S. Osborne.

Towers s-a uitat la locotenent.

— Ştii ceva despre tipul ăsta?

— A sosit de azi-dimineaţă, domnule. L-am dus la careul ofiţerilor şi am anunţat ofiţerul de serviciu să-i repartizeze o cabină.

Comandantul a ridicat din sprâncene.

— Măi să fie! Cum arată?

— Foarte înalt şi slab, domnule. Are părul cenuşiu şi poartă ochelari.

— Câţi ani are?

— E ceva mai în vârstă decât mine, aş zice, dar sub treizeci de ani, domnule.

Towers a căzut pe gânduri o clipă.

— O să fie cam înghesuială. Cred că o să-l punem împreună cu căpitanul Holmes. Sunt trei oameni de cart?

— Da, domnule. Isaacs, Holman şi de Vries, plus şeful de echipaj, Mortimer.

— Spune-i şefului că mai vreau un pat instalat în partea din faţă a cabinei *F,* transversal, cu capul la tribord. Poate lua unul din cabina din faţă.

— Bine, domnule.

Towers a trecut în revistă celelalte probleme de rutină care îi parveniseră prin mesaje, apoi l-a trimis pe locotenent să-l cheme pe domnul Osborne.

Când civilul a apărut, i-a făcut semn să se aşeze, i-a oferit o ţigară, şi i-a dat liber ofiţerului.

— Domnule Osborne, asta chiar e o surpriză. Tocmai am citit ordinul prin care eşti numit să ni te alături. Mă bucur să te cunosc.

— Mi-e teamă că a fost vorba de o decizie rapidă, a spus savantul. Eu am fost anunţat abia alaltăieri.

— Aşa se întâmplă adesea când e vorba de misiuni. Mă rog, s-o luăm cu începutul. Care este numele dumitale întreg?

— John Seymour Osborne.

— Căsătorit?

— Nu.

— Perfect. La bordul *Scorpionului*, ca pe orice alt vas de război, mi te adresezi cu „comandante Towers” şi din când în când îmi spui „domnule”. La ţărm, când suntem în permisie, numele meu este Dwight pentru dumneata – dar nu şi pentru ofiţerii mai mici în grad.

— Prea bine, domnule, a zâmbit Osborne.

— Ai mai fost vreodată pe un submarin?

— Nu.

— La început ţi se va părea cam înghesuială, dar o să te obişnuieşti. Am să-ţi repartizez o cuşetă în zona ofiţerilor şi-i vei cunoaşte în careu.

A aruncat o privire costumului îngrijit al cercetătorului.

— Probabil că vei avea nevoie de haine. O să discuţi despre asta cu căpitanul Holmes, mâine-dimineaţă când o să vină la bord. O să-ţi murdăreşti costumul ăsta dacă-l iei pe *Scorpion*.

— Mulţumesc, domnule.

Comandantul s-a lăsat pe spate în scaun şi l-a privit pe Osborne, observându-i chipul slab şi inteligent, figura neostentativă şi calmă.

— Spune-mi, ce ar trebui să faci pe navă?

— Trebuie să fac observaţii şi să ţin evidenţa nivelurilor de radioactivitate atmosferică şi oceanică, cu referire specială la intensitatea radioactivă din submarin şi de sub apă. Am înţeles că veţi face un voiaj către nord.

— Asta ştie toată lumea, în afară de mine. Probabil că aşa e, şi într-o zi mi se va spune şi mie.

S-a încruntat uşor.

— Anticipezi o creştere a nivelului radioactiv în interiorul submarinului?

— Nu cred şi sper că nu va fi cazul. Mă îndoiesc că s-ar putea întâmpla atunci când suntem în submersie, cu excepţia unor condiţii extreme. Oricum, e bine să fim cu ochii în patru. Presupun că veţi dori să ştiţi imediat ce va creşte.

— Bineînţeles.

Au continuat să discute problemele tehnice implicate. Majoritatea instrumentelor aduse de Osborne erau portabile şi nu necesitau conexiuni speciale.

În lumina serii, savantul şi-a pus o salopetă împrumutată de comandant şi s-a dus împreună cu Dwight pe *Scorpion* ca să inspecteze detectorul de radiaţii, montat pe periscopul pupa şi să formuleze un program pentru calibrarea lui în conformitate cu instrumentele standard. O verificare similară avea să fie făcută detectorului instalat în compartimentul maşinilor şi era nevoie de nişică muncă la unul din cele două tuburi de torpile rămase, de unde aveau să fie luate eşantioanele din apa de mare. Se lăsase întunericul când cei doi au revenit pe *Sydney* pentru a cina în careul uriaş, pustiu, care avea ecou.

Ziua următoare a cunoscut o activitate intensă. Când Peter a urcat la bord, dimineaţa, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i telefoneze unui prieten de la Divizia Operaţiuni şi să-i atragă atenţia că ar fi fost politicos, ca să nu spună mai multe, să i se comunice comandantului misiunea, pe care o ştiau deja toţi ofiţerii australieni de sub comanda lui şi să i se ceară comentariile asupra ordinului de serviciu.

Pe seară, mesajul respectiv sosise şi fusese rezolvat, John Osborne se îmbrăcase cum se cuvine pentru viaţa pe submarin, munca la pupa fusese terminată şi cei doi australieni îşi aranjau echipamentul în micul spaţiu care le fusese alocat pentru efectele personale. Au dormit în noaptea aceea pe *Sydney* şi s-au mutat pe *Scorpion* marţi dimineaţa. Alte corvoade au fost terminate în decurs de două ore şi Dwight a raportat că era gata pentru încercările pe mare. Li s-a dat permisiunea de a ieşi în larg, au luat prânzul pe *Sydney,* apoi au pornit. Dwight a întors submarinul şi s-a îndreptat cu viteză mică prin Golf, către promontorii.

Toată după-amiaza, au testat aparatura de măsurare a radioactivităţii, navigând în jurul unei barje care avea un element uşor radioactiv la bord şi era ancorată în mijlocul Golfului. Osborne se învârtea de colo-colo, notând indicaţiile de pe diverse instrumente, julindu-şi gambele lui lungi în trapele de vizitare, trecând de pe punte în comanda de luptă, izbindu-şi capul de cloasone şi roţi de manevră. Pe la ora cinci, testările s-au încheiat. S-au îndreptat spre larg, lăsând ca de barjă să se ocupe echipa de cercetători de la ţărm.

Au rămas la suprafaţă toată noaptea, reluându-şi activităţile de rutină în vreme ce se îndreptau către vest. În zori, se aflau în dreptul Capului Banks din Bazinul Australian de Sud, pe o mare moderată şi o briză uşoară dinspre sud-vest. Aici au intrat în submersie şi au coborât cam la cincisprezece metri, revenind la adâncimea periscopului din oră în oră, pentru a mai arunca o privire. La sfârşitul după-amiezii se aflau în dreptul Capului Borda de pe insula Cangurului şi se îndreptau prin strâmtoare către Adelaide.

Miercuri seara, la ora zece, priveau oraşul prin periscop; după zece minute, comandantul a întors submarinul fără să iasă la suprafaţă şi s-a îndreptat din nou spre larg. Joi la apusul soarelui, se aflau în nordul insulei King şi au pornit spre casă. Au ieşit la suprafaţă în apropierea promontoriilor şi au intrat în portul Phillip Bay în zori, acostând lângă

portavion, la timp pentru micul dejun de vineri. Constataseră doar câteva defecţiuni minore.

În aceeaşi dimineaţă, amiralul David Hartman a venit să inspecteze singura navă de sub comanda lui pentru care merita să se deranjeze. Inspecţia a durat aproape o oră, apoi amiralul a petrecut un sfert de ceas cu Towers şi Holmes în cabina comandantului, discutând modificările pe care ei le propuseseră în legătură cu misiunea. A plecat după aceea pentru o discuţie cu prim-ministrul, care se afla la Melbourne; deoarece liniile aeriene nu funcţionau, guvernul federal de la Canberra avea dificultăţi şi sesiunile parlamentare deveniseră tot mai scurte şi mai rare.

În seara aceea, Dwight a sunat-o pe Moira aşa cum promisese.

— Ei bine, a spus el, ne-am întors întregi. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, dar nu cine ştie ce.

— Asta înseamnă că pot vizita submarinul?

— Sunt bucuros să ţi-l pot arăta. N-o să plecăm mai devreme de luni.

— Mi-ar plăcea să-l vizitez. Când ar fi mai bine, mâine sau duminică?

Bărbatul s-a gândit o clipă. Dacă urmau să plece luni, duminică putea să fie o zi mai ocupată.

— Aş zice că mâine ar fi mai indicat.

La rândul ei, Moira s-a gândit repede. Trebuia să lipsească de la petrecerea Annei Sutherand, dar oricum părea să fie vorba de o reuniune plictisitoare.

— E perfect mâine, a spus ea. Să vin în gară la Williamstown?

— Ar fi cel mai bine. O să te aştept acolo. Cu ce tren o să soseşti?

— Nu ştiu, nu cunosc orarul trenurilor. Hai să spunem că o să vin cu primul care va ajunge după unsprezece jumătate.

— Perfect. Dacă am să fiu prea ocupat, o să-l trimit pe Peter Holmes sau pe John Osborne să vină să te ia din gară.

— John Osborne ai spus?

— Da. Îl cunoşti?

— Un cercetător australian?

— Exact. Un tip înalt, cu ochelari.

— Suntem oarecum rude... mătuşa lui s-a căsătorit cu unul din unchii mei. Face parte din echipajul tău?

— Da. Ni s-a alăturat ca ofiţer însărcinat cu problemele ştiinţifice.

— E ţicnit. E nebun de legat. O să-ţi distrugă nava.

Comandantul a râs.

— Bine, atunci vino s-o vezi înainte să apuce s-o facă.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Dwight. Ne vedem sâmbătă dimineaţă.

Towers a întâmpinat-o la gară în dimineaţa următoare.

Fata era îmbrăcată în alb, cu o fustă plisată şi o bluză cu broderie multicoloră, având un stil vag norvegian, pantofi albi.

Arăta bine, însă el şi-a făcut griji; cum naiba avea s-o conducă prin labirintul de maşinării unsuroase de pe *Scorpion,* fără să-i murdărească hainele, mai cu seamă că seara avea de gând să iasă cu ea în oraş?

— Bună dimineaţa, Dwight, a spus Moira. Aştepţi de mult?

— Doar de câteva minute. A trebuit să pleci foarte devreme?

— Nu la fel de dimineaţă ca data trecută. Tata m-a condus la gară şi am prins un tren imediat după nouă. Cam devreme, totuşi. Îmi faci cinste cu un pahar înainte de masă, nu-i aşa?

El a ezitat:

— Americanii nu permit aşa ceva pe navele lor. Va trebui să alegi între coca-cola şi limonadă.

— Nici pe *Sydney?*

— Nici acolo. Doar n-o să bei alcool în timp ce ofiţerii mei beau cola.

Moira a părut neliniştită:

— Vreau să beau ceva „alcool", aşa cum zici tu, înainte de masă. Îmi simt gura de parcă ar fi fundul unei cuşti de papagal. Doar nu vrei să m-apuc să ţip în faţa ofiţerilor tăi.

A aruncat o privire în jur.

— Trebuie să existe un bar pe aici, pe undeva. Oferă-mi un pahar înainte de a urca la bord şi apoi n-o să fac altceva decât să le suflu damful de coniac, în vreme ce o să beau coca-cola.

— Bine, a spus bărbatul împăciuitor. Există un local în colţ. O să mergem acolo.

S-au îndreptat spre local; el a intrat, a aruncat o privire în jur, nesigur. A condus-o în Barul Doamnelor.

— Cred că aici trebuie să fie.

— Nu ştii? N-ai mai fost niciodată aici?

El a scuturat din cap.

— Coniac? a întrebat-o.

— Dublu. Cu gheaţă şi puţină apă. Tu nu frecventezi niciodată locuri de genul ăsta?

— N-am fost niciodată aici.

— Nu ieşi niciodată la un chef? Seara, când n-ai ce face?

— La început obişnuiam, a admis Towers, însă mă duceam în Melbourne. N-avea rost s-o fac lată în propria-mi ogradă. După o săptămână sau două am renunţat. Nu prea mi-a plăcut.

— Ce faci serile, când staţionezi în port?

— Citesc o revistă sau o carte. Uneori ies la un film.

A apărut barmanul şi Dwight i-a comandat coniac şi un whisky mic pentru el.

— Pare cam nesănătos, a observat Moira. Mă duc până la toaletă. Ai grijă de poşeta mea.

El a izbutit s-o smulgă de la bar după al doilea coniac dublu, a condus-o în port şi au urcat împreună pe *Sydney,* sperând ca fata să se comporte cum se cuvine în faţa ofiţerilor săi. Nu era cazul să-şi facă griji; Moira s-a purtat cu eleganţă şi curtoazie faţă de toţi americanii. Numai faţă de Osborne şi-a dat la iveală adevărata fire.

— Bună, John, a spus ea. Ce dracu' cauţi aici?

— Fac parte din echipaj, i-a răspuns bărbatul. Mă ocup de observaţiile ştiinţifice. Şi, în general, încurc lumea.

— Asta mi-a spus şi comandantul Towers. Chiar ai de gând să locuieşti cu ei pe submarin? Zile în şir?

— Aşa se pare.

— Dar ei îţi cunosc obiceiurile?

— Poftim?

— Bine, n-am să le spun. Nu mă priveşte.

S-a întors să discute cu comandantul Lundgren. Atunci când acesta i-a oferit ceva de băut Moira a cerut o limonadă.

Era atractivă în sala de mese de pe *Sydney,* bând cot la cot cu americanii sub portretul Reginei. În vreme ce ea era ocupată, Towers l-a luat deoparte pe ofiţerul de legătură:

— Ascultă, i-a spus cu voce scăzută. Nu poate merge pe *Scorpion* în hainele astea. Poţi să-i faci rost de o salopetă?

Peter a aprobat din cap.

— Găsesc eu una. Dar unde o să se schimbe?

Comandantul şi-a frecat bărbia.

— Ştii dumneata vreun loc?

— Nimic mai bun decât cabina dumneavoastră, domnule. Nu va fi deranjată acolo.

— Nu cred că o să-i convină, dar nici nu cred că o să mi-o spună.

— Sunt sigur că nu, a încuviinţat Peter.

Moira a prânzit cu americanii, aşezată în capul uneia din mesele lungi, apoi şi-a băut cafeaua cu ei. După aceea subofiţerii şi-au văzut de treaba lor, iar ea a rămas cu Dwight şi Peter. Acesta din urmă a pus pe masă o salopetă curată.

— Uite şi salopeta, a zis el.

Dwight şi-a dres vocea.

— E cam murdar pe submarin, domnişoară Davidson.

— Moira, l-a întrerupt ea.

— Da, Moira. Mă gândeam că ar fi bine dacă te-ai schimba. S-ar putea să-ţi nenorocească rochia asta drăguţă pe *Scorpion*.

Fata a luat salopeta şi a desprăfuit-o.

— Da, e-n ordine. Unde pot să mă schimb?

— Mă gândeam că ai putea folosi cabina mea, a sugerat comandantul. Nu te va deranja nimeni acolo.

— Sper că nu, dar nu sunt aşa sigură, a zis ea. Nu şi după cele ce s-au întâmplat în barca cu pânze.

El a râs.

— În regulă, Dwight. Condu-mă acolo. Orice lucru merită încercat o dată.

Towers a condus-o la cabină şi s-a întors în salon s-o aştepte. În cuşetă, fata a privit împrejur curioasă. A zărit patru fotografii. Toate reprezentau o tânără brunetă, cu doi copii: un băiat de opt-nouă ani şi o fată ceva mai mică. Una din fotografii era un portret făcut în studio, celelalte erau instantanee mărite. Într-una din ele familia era aşezată pe o trambulină pe malul unui lac. O alta părea făcută pe o pajişte, probabil cea din faţa casei, pentru că în fundal se vedea o maşină lungă şi o porţiune dintr-o casă albă de lemn. Moira a examinat fotografiile cu interes; păreau nişte persoane simpatice. Era dificil, dar peste tot era la fel în acele zile. N-avea niciun rost să te consumi zadarnic.

S-a schimbat lăsându-şi hainele şi poşeta pe pat, s-a privit în oglindă, s-a încruntat, a ieşit şi a pornit pe coridor.

Towers i-a venit în întâmpinare.

— Ei bine, iată-mă, a zis fata. Arăt ca naiba. Va trebui ca submarinul tău să fie interesant, Dwight, pentru ca să merite toate astea.

El a râs şi a luat-o de braţ ca s-o conducă.

— Bineînţeles că e interesant. E cel mai bun submarin din marina

americană. S-o luăm pe-aici.

Moira a vrut să-i replice că era probabil singurul din marina americană, dar n-avea sens să-l rănească.

Bărbatul a condus-o pe estacadă, au traversat către puntea submarinului şi a început să-i explice felul în care era alcătuită nava. Ea ştia foarte puţine despre nave şi nimic despre submarine, dar era atentă şi o dată sau de două ori l-a surprins cu întrebări inteligente.

— Atunci când vă scufundaţi, cum de nu pătrunde apa prin portavoce?

— Închizi un anume robinet.

— Şi ce se întâmplă dacă uiţi?

El a zâmbit.

— Mai există încă unul undeva dedesubt.

A condus-o prin tambuchiurile înguste, către postul central. Moira a petrecut o vreme la periscop privind amuzată de jur-împrejurul portului; problemele balastului şi comenzile pentru echilibrarea navei o depăşeau însă şi nu s-a arătat interesată. S-a uitat la motoare, fără să înţeleagă nimic, însă zona unde dormea echipajul a intrigat-o, la fel şi bucătăria navei.

— Ce faceţi cu mirosurile? a întrebat ea. Ce se întâmplă când gătiţi varză şi sunteţi în submersie?

— Încercăm să le evităm. Nu gătim în niciun caz varză proaspătă. Mirosul persistă destul de multă vreme. În cele din urmă dezodorizorul îi vine de hac, pe măsură ce aerul e reoxigenat. După o oră sau două, nu mai rămâne mare lucru.

I-a oferit o ceaşcă cu ceai în habitaclul minuscul care era cabina lui. Sorbind-o, fata l-a întrebat:

— Ai primit ordinele?

El a aprobat din cap.

— Cairns, Port Moresby şi Darwin, apoi ne întoarcem.

— N-a mai rămas nimic în viaţă în locurile acelea, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu. Asta trebuie să aflăm.

— O să coborâţi pe ţărm?

— Nu cred. Totul depinde de nivelul de radiaţie. Totuşi nu cred că vom debarca. Probabil că nici măcar n-o să ieşim pe punte. S-ar putea să rămânem la adâncimea periscopului în cazul în care condiţiile sunt foarte proaste. De aceea îl luăm pe Osborne cu noi, ca să avem pe cineva care înţelege cu adevărat riscurile.

Moira a ridicat din sprâncene.

— Dar dacă nu puteţi ieşi pe punte, de unde o să ştiţi dacă mai trăieşte cineva pe-acolo?

— Putem folosi staţia de amplificare, a zis bărbatul. Ne apropiem cat mai mult de ţărm şi trimitem semnale sonore.

— I-aţi putea auzi, dacă ei ar răspunde?

— N-am putea comunica. Avem un microfon în exterior, dar ar trebui să fim foarte aproape ca să auzim o persoană care strigă un răspuns. Totuşi, e ceva.

Ea l-a privit scrutător.

— A mai fost cineva în zona radioactivă, Dwight?

— Bineînţeles. Nu-i periculos dacă eşti prevăzător şi nu-ţi asumi anumite riscuri. Noi am fost în asemenea zone destul de multă vreme, pe când războiul era în plină desfăşurare, de la Iwojima până în Filipine, şi apoi spre Sud, până la Yap. Rămâi în imersiune şi-ţi vezi de treabă ca de obicei. Activitatea e aceeaşi. Bineînţeles, n-are rost să ieşi pe punte.

— Vreau să spun... recent. A fost cineva în zona radioactivă de când a încetat războiul?

Towers a încuviinţat din cap.

— *Swordfish,* celălalt submarin atomic. A făcut un voiaj în Atlanticul de Nord şi s-a întors la Rio de Janeiro cam de o lună. Am tot aşteptat o copie după raportul lui John Dismore, comandantul, dar încă n-am văzut-o. N-a mai plecat nicio navă către America de Sud de multă vreme. Am cerut o copie prin telex, dar radioul are prioritate.

— Ei până unde au ajuns?

— Au fost peste tot, cred. Au trecut pe lângă statele din est, de la Florida până la Maine şi apoi s-au dus drept către portul New York, au urcat pe râul Hudson, până ce au dat peste ruinele podului George Washington. S-au dus la New London, la Halfax şi la St John's şi apoi au traversat Atlanticul, au luat-o pe canalul Mânecii şi au încercat să urce spre Londra, dar n-au putut ajunge prea departe. Au aruncat o privire Brestului şi au trecut pe la Lisabona, dar începuseră să ducă lipsă de provizii şi echipajul era într-o formă destul de proastă, aşa că s-au întors la Rio.

A făcut o pauză.

— Încă nu ştiu câte zile au stat sub apă... mi-ar plăcea să aflu. Oricum, cu siguranţă au stabilit un nou record.

— Au găsit pe cineva în viaţă?

— Nu cred. Am fi auzit dacă s-ar fi întâmplat aşa.

Fata s-a uitat de-a lungul coridorului îngust, plin de conducte şi cabluri electrice, dincolo de perdeaua care forma peretele cabinei.

— Le poţi vizualiza, Dwight?

— Ce anume?

— Toate oraşele acelea, toate câmpiile şi fermele, cu nimeni şi nimic viu. Pur şi simplu, nu pot concepe aşa ceva.

— Nici eu. Nici nu ştiu dacă vreau să încerc s-o fac. Prefer să mă gândesc la toate astea aşa cum erau cândva.

— Eu nu le-am văzut niciodată, a spus Moira. N-am ieşit niciodată din Australia şi acum chiar că n-am s-o mai fac. Nu c-aş mai vrea. Cunosc locurile astea doar din filme şi cărţi, adică aşa cum erau cândva. Nu cred că va mai fi vreodată un film despre ele aşa cum sunt acum.

Towers a clătinat din cap.

— N-ar fi posibil. Din câte ştiu, un cameraman n-ar putea trăi la exterior. Cred că nimeni nu va şti niciodată cum arată emisfera de nord acum, cu excepţia lui Dumnezeu.

A făcut o pauză.

— Poate că-i mai bine aşa. Nu vrei să-ţi aminteşti cum arăta un om când era mort, vrei să-l ţii minte aşa cum era viu. În felul ăsta să mă gândesc eu la New York.

— E prea greu. Nu pot concepe aşa ceva, a repetat fata.

— Şi pentru mine e greu. Nu pot crede cu adevărat. Pur şi simplu nu mă pot obişnui cu ideea. Presupun că-i vorba de o lipsă de imaginaţie, dar nu vreau să mai am imaginaţie. Pentru mine toate sunt vii, toate locurile acelea din Statele Unite, aşa cum au fost cândva. Şi aş vrea să rămână aşa până în septembrie viitor.

— Desigur, a spus ea cu blândeţe.

Towers s-a foit puţin.

— Mai vrei o ceaşcă cu ceai?

— Nu, mulţumesc.

El a dus-o din nou pe punte; fata s-a oprit acolo, frecându-şi o gambă julită, respirând recunoscătoare aerul proaspăt.

— Trebuie să fie îngrozitor să stai sub apă, în submarinul ăsta, indiferent pentru ce perioadă, a comentat. În voiajul ăsta, câtă vreme veţi rămâne în submarin?

— Nu mult. Şase sau şapte zile.

— Trebuie să fie teribil de nesănătos.

— Nu din punct de vedere fizic. Suferi doar de lipsa luminii soarelui. Avem câteva lămpi speciale, dar nu-i acelaşi lucru ca şi cum ai fi pe punte. Cel mai rău e efectul psihologic. Unii oameni – oameni normali în orice altă privinţă – pur şi simplu nu pot suporta. Mai toţi devin nervoşi după o vreme, ai nevoie de un temperament echilibrat, chiar placid, aş zice.

Moira a încuviinţat din cap, gândindu-se că se potrivea cu felul ei de-a fi.

— Toţi sunteţi aşa?

— Majoritatea.

— Fii cu ochii pe Osborne, l-a sfătuit ea. Nu cred că-i tipul ăsta de om.

Towers a privit-o surprins. Nu se gândise la aşa ceva, iar savantul se comportase destul de bine în voiajul de încercare.

Acum însă căzu pe gânduri.

— Bineînţeles, am s-o fac, a zis el. Mulţumesc pentru sugestie.

Au trecut pe *Sydney*. În hangarul portavionului se aflau avioane cu aripile pliate. Nava părea moartă şi silenţioasă.

Fata s-a oprit o clipă.

— Niciunul dintre avioanele astea n-o să mai zboare, nu-i aşa?

— N-aş crede.

— Există vreunul care zboară acum?

— De multă vreme n-am mai auzit de aşa ceva. Ştiu că duc mare lipsă de combustibil.

Ea l-a însoţit către cabină, tăcută. În vreme ce a dezbrăcat salopeta şi şi-a pus din nou hainele, starea de spirit obişnuită i-a revenit. Nenorocitele astea de nave morbide, realităţile astea blestemate! Abia aştepta să plece de-acolo, să bea, să asculte muzică şi să danseze. În faţa oglinzii, în faţa fotografiilor cu soţia şi copiii lui Towers, fata şi-a făcut buzele mai roşii, obrajii mai luminoşi, ochii mai scânteietori.

Întinde-o de-aici! Ieşi dintre pereţii ăştia de oţel nituit, cât mai iute.

Nu era un loc pentru ea. Trebuia să fugă în lumea fanteziei, a imaginaţiei şi a coniacurilor duble!

Fugi imediat de aici şi întoarce-te în lumea căreia îi aparţii! Din fotografii, Sharon a privit-o cu înţelegere şi aprobare.

În careul ofiţerilor, a întâmpinat-o comandantul.

— Măi să fie! a exclamat el admirativ. Arăţi minunat!

Ea a zâmbit iute.

— Mă simt îngrozitor. Hai să plecăm de-aici, să luăm aer. Să mergem la barul ăla, să bem ceva şi apoi să găsim un loc unde să dansăm.

— Cum vrei tu.

A lăsat-o cu John Osborne câtă vreme el s-a dus să se schimbe în haine civile.

— Du-mă pe punte, John, a spus Moira. O să încep să ţip dacă mai rămân între pereţii ăştia un singur minut.

— Nu sunt sigur că o să nimeresc drumul până afară, a remarcat bărbatul. Sunt nou pe-aici.

Au găsit o scară abruptă care ducea către o turelă de tun, au coborât din nou, au rătăcit pe un coridor de oţel, au întrebat încotro e ieşirea şi au urcat, ajungând, în cele din urmă, pe punte. Afară, soarele ardea, marea era albastră şi vântul proaspăt.

— Slavă Domnului că am ieşit de-acolo, a suspinat Moira.

— Văd că nu eşti prea îndrăgostită de marina militară, a comentat el.

— Ţie-ţi place?

— Da, cred că da. O să fie destul de interesant.

— Să priveşti morţii prin periscop? Îmi pot imagina şi modalităţi mai agreabile de petrecere a timpului.

Au făcut câţiva paşi în tăcere.

— Totul este cunoaştere, a spus el în cele din urmă. Trebuie să încerci să descoperi ce s-a întâmplat. S-ar putea să fie total diferit de ceea ce credem noi. Elementele radioactive ar fi putut fi absorbite de ceva. Poate că s-a întâmplat cu perioada de înjumătăţire ceva despre care nu ştim nimic. Chiar dacă nu vom descoperi nimic bun, tot descoperire se numeşte. Nu cred că vom găsi ceva care să ne dea vreo speranţă. Dar chiar şi-aşa, e distractiv doar să cauţi, să afli.

— Tu numeşti distracţie descoperirea unor lucruri îngrozitoare?

— Da, a spus Osborne ferm. Unele jocuri sunt distractive chiar şi atunci când pierzi. Chiar şi când ştii că o să pierzi înainte de a începe. E amuzant doar să participi la ele.

— Ai o idee destul de stranie despre amuzament şi jocuri.

— Problema e că tu nu poţi lua lucrurile aşa cum sunt. Toate astea s-au întâmplat şi se întâmplă, dar tu nu vrei să le accepţi. Într-o bună zi va trebui să faci faţă realităţii.

— Bine, a zis ea mânioasă. Trebuie să fac faţă. Dar până în septembrie – dacă ceea ce spuneţi voi o să fie adevărat – mai e timp.

— Faci cum vrei.

A privit-o şi a zâmbit, apoi a continuat:

— Eu n-aş paria prea mult. E vorba de septembrie, plus sau minus trei luni. S-ar putea să se întâmple în iunie sau, dimpotrivă, s-ar putea să ajung să-ţi cumpăr un cadou de Crăciun.

— Nu ştii? s-a răstit Moira.

— Nu, nu ştiu, a replicat el. Nimic de felul ăsta nu s-a mai întâmplat în istoria omenirii.

S-a oprit şi a adăugat, nesigur:

— Dacă s-ar fi întâmplat, n-am mai fi stat aici să discutăm.

— Dacă mai scoţi un cuvânt, îţi dau brânci peste bord.

Towers a apărut îmbrăcat într-un costum albastru, la două rânduri şi s-a îndreptat spre ei.

— Mă întrebam unde aţi dispărut, a zis el.

— Îmi pare rău, Dwight, a spus Moira. Ar fi trebuit să lăsăm un mesaj. Am simţit nevoia să iau puţin aer.

— Ar fi mai bine să fiţi cu ochii în patru, domnule, a intervenit Osborne. E foarte prost dispusă. Eu aş sta la distanţă în locul dumneavoastră, fiindcă s-ar putea să muşte.

— M-a tachinat tot timpul, s-a plâns fata. Hai să mergem, Dwight.

— Ne vedem mâine, domnule, a zis Osborne. Am să rămân la bord în timpul weekendului.

Comandantul s-a îndepărtat împreună cu Moira şi au coborât împreună scările. Când au trecut pe coridorul de oţel, către estacadă, el a întrebat-o:

— În legătură cu ce te tachina?

— În legătură cu totul. M-a iritat la culme. Hai să bem ceva înainte de a merge la gară. O să mă simt mai bine dup-aia.

El a dus-o la acelaşi local, pe strada principală. După ce au fost serviţi, a întrebat-o:

— Cât timp avem în seara asta?

— Ultimul tren pleacă la unsprezece şi un sfert. Ar fi bine să-l prind. Mama nu m-ar ierta niciodată dacă mi-aş petrece noaptea cu tine.

— Aşa cred şi eu. Ce o să se întâmple când o să ajungi la Berwick? Te aşteaptă cineva acolo?

Moira a clătinat din cap.

— Am lăsat o bicicletă în gară azi-dimineaţă. Dacă o să-mi dai tot ce-ţi cer, nu prea o să fiu în stare să pedalez, dar oricum, bicicleta e acolo.

Şi-a terminat primul coniac dublu.

— Mai oferă-mi unul.

— Numai unul, a spus bărbatul. După aceea, ne ducem în tren. Mi-ai promis că mergem să dansăm.

— Aşa-i, a încuviinţat ea. Am rezervat o masă la „Maro's". Îmi târăsc a-ntâia picioarele când sunt cherchelită.

— Eu nu vreau doar să-mi târăsc picioarele. Vreau să dansez.

Moira a luat paharul.

— Eşti foarte pedant, a spus ea. Nu mă irita şi tu. Pur şi simplu nu mai suport. Oricum, majoritatea bărbaţilor habar n-au să danseze.

— Nici eu nu sunt prea grozav. În America dansam mult, dar n-am mai făcut-o de când a început războiul.

— Cred că duci o viaţă foarte restrictivă, a comentat fata.

El a izbutit s-o smulgă din bar după al doilea pahar şi s-au îndreptat către gară, în lumina serii. Au ajuns în oraş o jumătate de oră mai târziu.

— E cam devreme, a zis ea. Hai să ne mai plimbăm puţin.

Bărbatul i-a luat braţul ca s-o conducă prin mulţimea specifică serilor de sâmbătă. Majoritatea magazinelor aveau încă mărfuri de calitate în vitrine, dar puţine funcţionau. Restaurantele şi cafenelele erau ticsite, făcând afaceri înfloritoare.

Barurile se închiseseră, însă străzile erau pline de beţivi. Efectul general era unul de nepăsare expansivă, mai degrabă în stilul anilor 1890 decât al lui 1963. Nu exista niciun fel de circulaţie pe străzile largi, cu excepţia tramvaielor, şi lumea se înghesuia pe toată lăţimea drumului. La intersecţia străzilor Swanston şi Collkis, un italian cânta la un acordeon mare şi înzorzonat, şi o făcea foarte bine. În jurul lui, oamenii dansau.

Când au trecut pe lângă cinematograful Regal, un bărbat a căzut în faţa lor, s-a oprit o clipă în patru labe, şi apoi s-a rostogolit beat mort în rigolă. Nimeni nu i-a acordat nicio atenţie. Un poliţist care se plimba pe trotuar l-a întors, l-a examinat într-o doară şi a plecat mai departe.

— Văd că lumea se distrează de minune pe aici, a remarcat Dwight.

— Nu mai e chiar atât de rău ca înainte, a replicat fata. Imediat după război, a fost mult mai îngrozitor.

— Ştiu. Se pare că au început să se cam sature.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Aşa mi s-a întâmplat şi mie.

Moira a dat din cap.

— Acum e sâmbătă. În celelalte seri e foarte liniştit pe aici. Aproape ca înainte de război.

S-au îndreptat spre restaurant. Proprietarul i-a întâmpinat pentru că o cunoştea pe fată foarte bine; trecea pe-acolo cel puţin o dată pe săptămână şi chiar mai des. Towers fusese în localul acela doar de câteva ori, preferând clubul lui, însă îi era cunoscut chelnerului-şef ca fiind comandantul submarinului american. Au fost bine primiţi şi li s-a oferit o masă în colţ, departe de orchestră. Au comandat cina.

— Sunt nişte oameni foarte drăguţi, a rostit Dwight apreciativ. Eu nu vin prea des şi atunci când vin nu stau mult.

— Eu vin destul de frecvent, a spus fata.

A rămas o clipă pe gânduri.

— Ştii, eşti un tip foarte norocos.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai o slujbă care te ţine ocupat tot timpul.

Până atunci lui nu-i trecuse prin cap că ăsta ar fi fost un noroc.

— Aşa-i, a încuviinţat încet. Se pare că nu am timp s-o iau razna.

— Eu am, a zis Moira. E singurul lucru pe care-l am de făcut.

— Nu munceşti deloc? N-ai nicio slujbă?

— Absolut deloc. Uneori mai mân câte un bou în jurul fermei şi împrăştii bălegarul. Cam atâta fac.

— Am crezut că lucrezi undeva prin oraş.

— Şi eu am crezut c-o s-o fac, a replicat ea puţin cinic, dar nu-i atât de simplu. Am obţinut o licenţă în istorie, chiar înainte de război. Apoi am avut de gând să urmez un curs de stenodactilografie. Însă ce sens are să studiezi un an de zile pentru asta? N-aş avea timp să termin. Şi dacă aş termina, oricum n-aş putea găsi nicio slujbă.

— Vrei să spui că afacerile nu prea merg?

Fata a clătinat din cap.

— Mulţi dintre prietenii mei sunt şomeri. Oamenii nu mai muncesc ca pe vremuri şi nu mai e nevoie de secretare. Jumătate din amicii tatei nu se mai duc la serviciu. Stau acasă de parcă ar fi pensionari. O groază de birouri s-au închis, ştii...

— Mi se pare firesc, a remarcat bărbatul. Omul are dreptul să facă

ce vrea în ultimele luni de viaţă, dacă se poate descurca cu banii.

— Chiar şi o fată are dreptul la asta, a zis ea. Chiar dacă ceea ce-şi doreşte e altceva decât să învârtă un bou în jurul fermei ca să împrăştie balega.

— Chiar nu există niciun fel de slujbă pentru tine?

— N-am găsit niciuna. Şi am tot căutat. Vezi tu, nu ştiu nici măcar să bat la maşină.

— Ai putea învăţa; te-ai putea duce să urmezi cursul ăla despre care ziceai.

— Ce rost ar avea? N-aş avea timp să-l termin şi nici să-mi folosească la ceva după aceea.

— Ar reprezenta ceva care să-ţi ocupe timpul. O alternativă la coniacurile astea duble.

— Să muncesc doar de dragul muncii? Pare pur şi simplu respingător.

A bătut darabana pe masă, iritată.

— Oricum, mai bine decât să bei doar de dragul de a bea, a observat Towers. În plus, nu ţi-ar da dureri de cap.

— Comandă-mi un coniac mare, a spus ea nervoasă, şi dup-aia hai să vedem dacă te pricepi să dansezi.

Bărbatul a dus-o pe ringul de dans, simţind o uşoară milă faţă de ea. Era deprimată, cufundată în propriile-i necazuri şi probleme. Până atunci lui nu-i trecuse prin cap că şi oamenii tineri, necăsătoriţi, aveau propriile frustrări în acele vremuri.

S-a hotărât să încerce să-i facă seara cât mai plăcută, vorbind despre filme şi spectacole pe care le văzuseră amândoi, despre prieteni comuni.

— Peter şi Mary Holmes sunt caraghioşi, i-a spus Moira la un moment dat. Ea e înnebunită după grădinărit. Au închiriat pe trei ani locuinţa în care stau acum. Ea vrea să planteze în toamna asta nu ştiu ce legume, care să răsară la anu'.

Towers a zâmbit.

— Am impresia că-i o idee bună. Nu se ştie niciodată.

— Ai văzut filmul cu Danny Kaye de la Plaza?

Iahtingul era un alt subiect lipsit de riscuri şi au discutat despre el o vreme. În timp ce şi-au terminat cina, s-a jucat o reprezentaţie amuzantă, după care au dansat din nou. În cele din urmă, fata a spus:

— Eu şi Cenuşăreasa. Trebuie să încep să mă gândesc la trenul ăla,

Dwight.

Bărbatul a achitat nota de plată în vreme ce ea s-a îndreptat spre garderobă, şi s-au întâlnit la uşă. Străzile oraşului erau liniştite. Muzica încetase şi cafenelele trăseseră obloanele.

Doar beţivii mai rătăceau pe trotuare, sau dormeau prin câte un colţ.

Moira a strâmbat din nas.

— Ar trebui să se facă ceva, a comentat ea. Înainte de război nu era aşa.

— Problema-i destul de gravă, a zis Towers îngândurat. Pe navă vine mereu vorba despre asta. Mă gândesc că un om are dreptul să facă ce vrea atunci când e la ţărm, atâta vreme cât nu deranjează pe alţii. Unii simt pur şi simplu nevoia să bea în asemenea vremuri.

A observat un poliţist în colţ.

— Se pare că, oricum, asta-i şi părerea poliţiei. Încă n-am văzut vreun beţiv arestat. În orice caz, nu doar pentru faptul că e beat.

La gară, Moira s-a oprit ca să-i mulţumească şi să-i ureze noapte bună.

— A fost o seară minunată, a spus ea. Îţi mulţumesc pentru tot.

— Şi mie mi-a plăcut. Sunt ani de zile de când n-am mai dansat.

— Nu dansezi aşa rău, a surâs fata apoi a întrebat: Ştii când o să plecaţi spre nord?

El a clătinat din cap.

— Nu încă. Am primit un mesaj chiar azi-dimineaţă, în care eram înştiinţat că trebuie să mă prezint luni dimineaţă la birourile Comandamentului Naval, împreună cu căpitanul Holmes. Presupun că acolo vom afla ultimele ordine. Şi că probabil vom pleca luni după-amiază.

— Mult noroc! Ai să mă suni când te întorci în Williamstown?

— Bineînţeles. Mi-ar plăcea s-o fac. Poate că o să mai navigăm, sau o să repetăm ce-am făcut în seara asta.

— Ar fi drăguţ. Acum trebuie să plec, fiindcă altfel am să pierd trenul. Încă o dată noapte bună şi mulţumesc pentru tot.

— Ne-am distrat bine, a spus el. Noapte bună!

A rămas şi a privit-o îndepărtându-se, până ce s-a pierdut în mulţime. Văzută din spate, în rochia uşoară de vară, semăna cu Sharon – sau i se părea aşa fiindcă începuse să uite şi să încurce lucrurile? Nu, aducea puţin cu Sharon la mers. Nu şi în alte privinţe. Probabil că de

aceea îi plăcea de ea, pentru că semăna puţin cu soţia lui.

S-a întors şi s-a dus să prindă trenul către Williamstown.

În dimineaţa următoare s-a dus la biserica din oraş, aşa cum obişnuia s-o facă atunci când avea posibilitatea.

Luni dimineaţă, la ora zece, era cu Peter Holmes la Comandament, aşteptând în anticameră să fie primiţi de amiral, Sir David Hartman.

— Veţi intra imediat, i-a anunţat secretarul. Am înţeles că o să vă ducă pe amândoi la guvern.

— Da?

Locotenentul a aprobat din cap.

— A comandat o maşină.

S-a auzit o sonerie şi tânărul a intrat în birou. A reapărut peste o clipă.

— Puteţi intra.

Au pătruns în birou. Amiralul s-a ridicat să-i întâmpine.

— Bună dimineaţa, comandante Towers. Bună dimineaţa, Holmes. Prim-ministrul vrea să stea de vorbă cu voi înainte să plecaţi şi o să mergem până la el. Înainte însă, vreau să vă dau asta.

S-a întors şi a ridicat un teanc destul de gros de foi dactilografiate.

— Acesta e raportul comandantului de pe *Swordfish*, asupra voiajului în Atlanticul de Nord.

I l-a înmânat lui Dwight.

— Îmi pare rău că a durat aşa de mult până a sosit, dar comunicaţiile radio cu America de Sud sunt foarte aglomerate.

Americanul a luat raportul şi l-a răsfoit.

— O să fie foarte valoros pentru noi, domnule. Există ceva aici care ne-ar putea afecta misiunea?

— Nu cred. Au găsit un nivel ridicat de radioactivitate atmosferică, în întreaga zonă, mai mare în nord decât în sud, aşa cum ne aşteptaserăm de altfel. Au intrat în imersiune... ia să vedem – a luat din nou raportul şi a întors paginile repede – în dreptul lui Parnaiba, la două grade latitudine sud, şi au rămas sub apă tot timpul voiajului, ieşind la suprafaţă din nou în dreptul Capului Sao Roque, la cinci grade latitudine sud.

— Cât timp au stat sub apă, domnule?

— Treizeci şi două de zile.

— Ăsta ar putea fi un record.

Amiralul a aprobat din cap.

— Cred că este. Se şi menţionează asta în raport, pe undeva. I-a înapoiat hârtiile.

— Ia raportul cu dumneata şi studiază-l cu atenţie. Oferă indicaţii despre condiţiile din nord. Apropo, dacă vrei să iei legătura cu comandantul lui *Swordfish,* să ştii că şi-a mutat nava în Montevideo.

— Lucrurile s-au înrăutăţit în Rio, domnule? a întrebat Peter.

— Cam aşa ceva.

Au părăsit biroul, au ieşit în curte şi au urcat într-o camionetă electrică. Aceasta i-a dus silenţios pe străzile pustii ale oraşului, pe bulevardul Collins, străjuit de copaci, până la sediul Guvernului. Peste alte câteva minute, se aflau faţă în faţă cu Donald Ritchie, prim-ministrul, în jurul unei mese.

— Am vrut să te văd înainte de plecare, comandante, a rostit acesta, ca să-ţi spun câte ceva despre scopul voiajului şi să-ţi urez noroc. Am citit ordinul dumitale de marş şi am foarte puţine de adăugat. Va trebui să te îndrepţi către Cairns, apoi către Port Moresby şi Darwin, pentru a raporta condiţiile existente acolo. Ne interesează desigur orice semn de viaţă, indiferent dacă e vorba de oameni, animale, vegetaţie ori păsări... dacă poţi obţine informaţii de genul ăsta.

— Cred că va fi dificil, domnule, a spus Dwight.

— Da, presupun că da. Totuşi, înţeleg că aveţi la bord şi un membru al CSIRO.

— Da, pe John Osborne.

Prim-ministrul şi-a trecut palma peste faţă, cu un gest obişnuit.

— Nu m-aştept să-ţi asumi nişte riscuri, de fapt îţi interzic asta. Vrem să te întorci aici cu nava intactă şi echipajul teafăr. Vei decide singur dacă va fi cazul să te expui sau dacă îţi vei ridica submarinul la suprafaţă, îndrumat de domnul Osborne. În limitele acestei dispoziţii, avem nevoie de toate informaţiile pe care le poţi obţine. Dacă nivelul de radiaţie va face posibil acest lucru, vei debarca şi vei cerceta oraşele. Nu cred însă că va fi cazul.

Amiralul a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc foarte mult. Cred că va fi necesar să intri în imersiune când vei ajunge la douăzeci şi două de grade latitudine sudică.

Americanul a făcut un calcul rapid.

— Asta înseamnă la sud de Townsville.

— Da, a spus apăsat prim-ministrul. În Townsville există

supravieţuitori dar ţi se interzice să te duci acolo, doar dacă ordinul operaţiunii nu va fi modificat între timp.

A ridicat capul şi l-a privit pe american.

— S-ar putea să ţi se pară dificil, comandante, dar nu-i poţi ajuta şi ar fi mai bine să nu le dai false speranţe. În fond, noi ştim care sunt condiţiile acolo. Menţinem legătura telegrafică cu oraşul.

— Înţeleg, domnule.

— Cu asta am ajuns la ultimul punct pe care voiam să-l ating, a urmat prim-ministrul. Ţi se interzice să iei pe cineva la bord în timpul acestei misiuni, exceptând cazul în care vei primi vreun ordin special prin radio. Ştiu că vei înţelege necesitatea ca nici dumneata şi nici alt membru al echipajului să nu vă expuneţi la riscul contactului cu o persoană radioactivă. Am fost destul de clar?

— Foarte clar, domnule.

Prim-ministrul s-a ridicat în picioare.

— Atunci mult noroc! Aştept cu nerăbdare să discut din nou cu dumneata, comandante Towers, peste două săptămâni.

CAPITOLUL TREI

Nouă zile mai târziu, *Scorpion* a ieşit la suprafaţă în zori.

În lumina cenuşie, în vreme ce stelele se estompau, periscoapele au răsărit din marea calmă, în dreptul Capului Sandy, lângă Bundaberg din Queensland, la douăzeci şi patru grade latitudine sudică. A rămas sub nivelul apei timp de un sfert de oră, în vreme ce comandantul şi-a verificat poziţia prin sonar şi raportându-se la farul de pe ţărm, iar Osborne a controlat nivelul de radiaţie al mării şi atmosferei, cu degetele bâjbâind nervoase pe instrumente. Apoi submarinul a ieşit din adâncuri, o carenă lungă, trei sferturi vârâtă în apă, îndreptându-se către sud, cu viteza de douăzeci de noduri. Pe punte, s-a deschis o trapă şi ofiţerul de cort, urmat de comandant şi de mulţi alţii, şi-a făcut apariţia.

Pe vremea calmă, tambuchiurile de la pupa şi prova au fost deschise şi aerul curat a început să circule prin navă. Pe toată lungimea punţii a fost legată o coardă şi membrii echipajului care nu erau de cart au urcat acolo, în aerul proaspăt al dimineţii, cu chipurile palide, bucuroşi că puteau zări răsăritul soarelui. Fuseseră în imersiune mai mult de o săptămână.

După o jumătate de oră li s-a făcut foame, mai rău decât de obicei. Când s-a anunţat micul dejun, s-au repezit cu toţii să coboare la masă, iar bucătarii au ieşit să tragă şi ei în piept aerul proaspăt. După schimbarea cartului au apărut şi alţi membri ai echipajului. Ofiţerii s-au suit pe punte ca să fumeze şi submarinul a intrat în rutina operaţiunilor de suprafaţă, îndreptându-se spre sud, pe o mare albastră, urmând coasta Queenslandului. A fost instalată antena radio şi s-a raportat poziţia navei. Apoi au început să recepţioneze diferite posturi şi muzica uşoară a umplut interiorul submarinului, amestecându-se cu murmurul turbinelor şi cu zgomotul apei. Pe punte, comandantul i-a spus ofiţerului de legătură:

— Raportul ăsta va fi un pic cam dificil de scris.

Peter a aprobat din cap.

— Vă gândiţi la petrolierul ăla, domnule.

— Da, la petrolier.

Între Cairns şi Port Moresby, în Marea Coralilor, dăduseră peste o navă. Era un tanc petrolier gol, plutind în derivă, cu motoarele oprite.

Nava era înregistrată la Amsterdam. Au ocolit-o, apelând-o zadarnic prin instalaţia de amplificare şi privind-o prin periscop, în vreme ce-i verificau detaliile în Registrul Lloyds. Toate bărcile de salvare erau la locul lor, dar se părea că la bord nu exista nimeni viu. Petrolierul era ruginit, ba chiar foarte ruginit. În cele din urmă au ajuns la concluzia că era o epavă care plutea în derivă încă din timpul războiului. Nu părea să fi suferit nicio avarie, exceptând urmele vremii. Nivelul radioactiv din atmosferă era prea ridicat pentru a le permite să urce la suprafaţă, ori să încerce să suie la bordul ei, aşa că, după o oră, au abandonat-o, fotografiind-o prin periscop şi notându-i poziţia. A fost singura navă întâlnită de-a lungul voiajului.

— Până la urmă, a spus Peter, n-o să iasă decât un raport despre nivelul radioactivităţii, scris de Cinstitul John.

— Da, cam atât, a fost de acord comandantul. Totuşi, am văzut câinele ăla...

Într-adevăr raportul nu avea să fie uşor de întocmit, pentru că văzuseră şi aflaseră foarte puţine lucruri cât durase călătoria. Se apropiaseră la Cairns la suprafaţă, dar fără să iasă din navă, nivelul radiaţiei fiind prea ridicat pentru a permite expunerea pe punte. Şi-au făcut loc cu precauţie prin reciful-barieră ca să ajungă cât mai aproape de oraş, petrecând o noapte în port deoarece Towers considerase că era prea periculos să navigheze în întuneric în astfel de ape, unde nu se puteau baza pe faruri şi luminile de pilotaj.

Când în cele din urmă au ajuns la Green Island şi s-au apropiat de ţărm, oraşul li s-a părut absolut normal. Ţărmul era scăldat în soare şi în spate se zărea lanţul muntos Atherton. Prin periscop puteau vedea străzile comerciale, umbrite de palmieri, un spital şi vilele îngrijite cu un etaj; pe străzi erau maşini parcate şi unul sau două steaguri fâlfâind. Au intrat pe râu până în port. Aici n-au văzut mare lucru cu excepţia câtorva ambarcaţiuni pescăreşti ancorate în susul râului. Nu existau nave mai mari.

Macaralele se înşirau de-a lungul cheiurilor şi păreau în ordine. Deşi se aflau aproape de ţărm, distingeau foarte puţin, întrucât nivelul periscopului nu trecea cu mult peste cel al cheiului şi depozitele le blocau vederea. Tot ceea ce puteau zări erau apele portului, exact aşa cum ar fi arătat într-o duminică sau într-o zi de sărbătoare deşi într-o asemenea zi ar fi existat o oarecare activitate la bordul ambarcaţiunilor mai mici. Un câine mare negru a apărut şi a lătrat spre

ei de pe un debarcader.

Au rămas pe râu, în faţa cheiurilor vreo două ore, făcând apel prin difuzoare, destul de tare ca să poată fi auziţi în tot oraşul. Nu s-a întâmplat nimic, pentru că oraşul era adormit.

Au întors submarinul, s-au mai îndepărtat puţin, până ce au putut vedea din nou hotelul „Strand" şi o porţiune din centrul comercial. Au rămas acolo o vreme, făcând apeluri repetate şi neprimind niciun răspuns. Apoi au renunţat şi au ieşit din nou în larg, pentru a depăşi reciful înainte de căderea întunericului. Exceptând informaţiile cu privire la radioactivitate notate de Osborne, nu aflaseră nimic – doar că localitatea Cairns arăta exact cum arătase şi odinioară. Soarele strălucea pe străzi, arborii se înşirau pe dealurile din depărtare, tendele largi umbreau vitrinele magazinelor. O aşezare unde ar fi fost plăcut să locuieşti, deşi se părea că n-o locuia nimeni cu excepţia unui câine.

În Port Moresby fusese la fel. Văzut prin periscop, oraşul părea neafectat. O navă comercială înregistrată în Liverpool zăcea la ancoră cu o scară de frânghie atârnând într-o parte.

Pe plajă se zăreau două nave, probabil ajunse acolo în urma vreunei furtuni. Ei au rămas în preajmă câteva ore, navigând prin radă şi apropiindu-se de docuri, făcând apeluri repetate prin difuzoare. N-au primit niciun răspuns, dar se părea că oraşului nu i se întâmplase nimic. După o vreme au plecat, pentru că n-aveau niciun motiv să mai rămână.

Două zile mai târziu au ajuns la Port Darwin şi s-au oprit în apropierea oraşului. Aici nu puteau vedea decât cheiul, acoperişul clădirii Guvernului şi puţin din hotelul „Darwin".

În port erau ancorate câteva vase de pescuit şi le-au dat ocol, făcând apel prin staţia de amplificare şi examinându-le prin periscop. N-au aflat nimic; au dedus numai că, atunci când li se apropiase sfârşitul, oamenii nu rămăseseră pe străzi.

— Aşa fac şi animalele, a spus Osborne. Se târăsc în vizuini să moară. Probabil că sunt cu toţii în pat.

— Termină cu asta, a zis comandantul.

— E adevărat, a insistat savantul.

— Bine, e adevărat. Şi acum să nu mai discutăm despre asta.

Raportul urma să fie într-adevăr dificil de întocmit.

Părăsiseră Port Darwin aşa cum părăsiseră Cairns şi Port Moresby;

se întorseseră prin strâmtoarea Torres şi se îndreptaseră spre sud de-a lungul coastei Queenslandului, în submersiune. Epuizarea echipajului începea să se vadă; au discutat tot mai puţin între ei, până ce au ieşit la suprafaţă, trei zile mai târziu. Reîmprospătaţi în scurtul răstimp petrecut pe punte, aveau acum timp să se gândească ce vor spune despre voiajul lor, la întoarcerea în Melbourne.

Au vorbit despre asta după ce au luat prânzul, fumând la masa din careul ofiţerilor.

— Cam acelaşi lucru a găsit şi *Swordfish,* a zis Dwight. Practic n-au văzut nimic, nici în Statele Unite, nici în Europa.

Peter a întins mâna după raportul ferfeniţit care se afla în spatele lui, pe dulap. L-a frunzărit din nou, deşi fusese lectura lui constantă în tot timpul călătoriei.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus el încet. Mi-a scăpat, dar acum, că aţi adus vorba, îmi dau seama că-i adevărat. N-au consemnat nimic despre condiţiile de la ţărm.

— Nici ei n-au putut privi ţărmul mai mult decât am făcut-o noi. Nimeni n-o să ştie niciodată cu adevărat cum arată uscatul în întreaga emisferă nordică.

— Probabil că-i mai bine aşa, a comentat Peter.

— Poate că ai dreptate, a spus Towers. Există unele lucruri pe care omul nu-i bine să le vadă.

— Mă gândeam la asta chiar aseară, a intervenit Osborne. V-a trecut vreodată prin minte că nimeni, niciodată – niciodată – n-o să mai vadă Cairns? Sau Moresby, sau Darwin?

Ei l-au privit fix, în vreme ce rumegau ideea.

— Nimeni nu va putea vedea mai mult decât am văzut noi, a încuviinţat comandantul.

— Cine s-ar mai putea duce acolo, cu excepţia noastră? Iar noi n-o vom face. Nici n-am mai avea vreme.

— Aşa e, a zis Dwight pe gânduri. Nu cred că ne-ar mai trimite acolo. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că ai dreptate. Noi suntem ultimii oameni în viaţă care au văzut acele locuri. S-a oprit. Şi practic, n-am văzut nimic. Da, să ştii că ai dreptate.

Peter s-a foit neliniştit.

— Ăsta-i un fapt istoric, a spus el. Ar trebui înregistrat undeva, nu-i aşa? Oare scrie cineva o istorie a acestor vremuri?

— Eu n-am auzit, a clătinat din cap Osborne. Dar am să aflu. În fond

nu pare să aibă sens să scrii ceva care n-o să mai fie citit de nimeni niciodată.

— Totuşi, ar trebui să existe ceva scris, a zis americanul. Chiar dacă nu va fi citit decât în următoarele câteva luni.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Mi-ar plăcea să citesc o istorie a acestui ultim război. Am participat şi eu puţin, dar nu ştiu nimic despre el. Oare nimeni n-a scris nimic?

— Nu ca istorie, a precizat Osborne. În orice caz, eu n-am auzit. Informaţiile pe care le avem sunt accesibile, desigur, dar nu sub forma unei relatări coerente. Cred că ar fi prea multe pete albe, lucruri pe care pur şi simplu nu le ştim.

— Eu m-aş rezuma la lucrurile pe care le cunoaştem, a opinat comandantul.

— Ce fel de lucruri, domnule?

— Păi, pentru început, câte bombe au fost lansate? Mă refer la bombele nucleare.

— Înregistrările seismice arată că au fost cam patru mii şapte sute: unele înregistrări au fost destul de slabe, aşa că numărul bombelor a fost probabil mai mare.

— Câte din ele au fost de fuziune, bombe cu hidrogen sau cum naiba le ziceţi?

— N-aş putea spune. Probabil majoritatea. Toate cele lansate în Războiul ruso-chinez au fost mi se pare cu hidrogen şi cobalt.

— De ce au făcut asta? Vreau să spun de ce au folosit cobaltul? a întrebat Peter.

Cercetătorul a ridicat din umeri.

— Război nuclear. Asta-i tot ce pot să spun.

— Mai multe aş putea spune eu, a intervenit Towers. Am urmat un curs pentru comandanţi la Yerba Buena, în San Francisco, cu o lună înainte de război. Acolo ne-au spus ce s-ar putea întâmpla între Rusia şi China. Dacă au zis ceea ce s-a întâmplat efectiv şase săptămâni mai târziu... e greu de precizat.

— Ce v-au spus? a întrebat Osborne.

Comandantul s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Totul pornea de la porturile din apele calde. Rusia nu avea un port care să nu îngheţe iarna, cu excepţia Odessei, care era la Marea Neagră. Ca să poată ieşi din Odessa la ocean, trebuiau să treacă prin

două strâmtori foarte înguste, amândouă controlate de NATO: Bosforul şi Gibraltarul. Murmansk şi Vladivostok puteau fi ţinute deschise pe timp de iarnă, cu ajutorul spărgătoarelor de gheaţă, dar se aflau prea departe de centrele industriale ruseşti care produceau mărfuri pentru export.

A făcut o pauză.

— Tipul de la contraspionaj care ne-a ţinut cursul a zis că de fapt Rusia dorea să pună mâna pe Shanghai.

— Era cel mai aproape de industriile siberiene?

— Exact, a aprobat comandantul. În timpul celui de-al doilea război, ruşii au mutat multe industrii pe calea ferată transsiberiană, la est de Urali, tocmai până lângă lacul Baikal. Au construit noi oraşe şi tot ce trebuie. Dar e un drum foarte lung de-acolo până la Odessa, jumătate din distanţa până la Shanghai.

S-a oprit o clipă.

— Şi ne-a mai spus un lucru, a zis el pe gânduri. China avea populaţia de trei ori mai mare decât Rusia, cu o densitate sufocantă. Vecinii ruşi dispuneau de milioane de kilometri de teren pe care nu-l foloseau pentru că nu aveau cu cine să-l populeze. Tipul ăla era convins că pe măsură ce industria chineză a luat amploare în ultimii douăzeci de ani, Rusia a început să se teamă de un atac din partea Chinei. Ar fi fost mult mai fericită dacă chinezii ar fi fost cu două sute de milioane mai puţini. În plus, puseseră ochii pe Shanghai. Asta a dus la războiul nuclear...

— Dar folosind cobaltul, nu mai puteau ocupa Shanghaiul, a observat Peter.

— E adevărat, dar puteau face partea nordică a Chinei de nelocuit pentru mulţi ani. Dacă ar fi trimis bombele în locurile potrivite, efectele exploziilor nucleare puteau afecta toată China, până la mare. Restul radioactivităţii ar fi călătorit spre est, traversând Pacificul. Dacă ar fi ajuns şi în Statele Unite, nu cred că ruşii s-ar fi supărat. Dacă lucrau cum trebuie, ar mai fi rămas foarte puţină radioactivitate atunci când norul termina de ocolit lumea, ajungând din nou în Europa şi în Rusia de vest. Desigur, nu puteau ocupa Shanghaiul timp de mai mulţi ani dar în cele din urmă ar fi pus mâna pe el.

Peter s-a întors către Osborne.

— Cât ar fi durat până ce oamenii ar fi putut trăi în Shanghai?

— Ţinând seama de radioactivitatea cobaltului? Nici măcar n-aş

încerca să ghicesc. Depinde de multe lucruri. Mai întâi trebuia trimisă acolo o echipă de cercetare. Oricum, mai mult de cinci ani – ăsta e timpul de înjumătăţire. Mai puţin de douăzeci... totuşi e imposibil de precizat.

Dwight a aprobat din cap.

— Până ar fi ajuns cineva acolo, fie el chinez sau orice altceva, i-ar fi găsit pe ruşi deja instalaţi.

— Chinezii ce credeau despre asta? s-a interesat Osborne.

— Ah, ei aveau cu totul alte idei. Nu voiau neapărat să-i ucidă pe ruşi. Doreau să-i transforme din nou într-un popor de agricultori, care să nu mai aibă pretenţii asupra Shanghaiului sau asupra altor porturi. Chinezii intenţionau să înconjoare zonele industriale ruseşti cu un nor radioactiv, oraş cu oraş, folosind rachetele intercontinentale. Ei voiau ca în următorii zece ani, ruşii să nu se mai folosească de industrie. Plănuiseră o radioactivitate limitată de particule grele care să nu se disipeze prea mult în jurul lumii. Probabil că nici nu doreau să detoneze o bombă chiar în capitală, se gândeau doar la o explozie la vreo cincisprezece kilometri depărtare, lăsând vântul să facă restul.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Industria rusească nemaiexistând, chinezii ar fi intrat în ţară oricând ar fi dorit şi ar fi ocupat regiunile neafectate. Apoi, pe măsură ce efectele radiaţiei ar fi slăbit, ar fi ocupat oraşele.

— Ar fi găsit strungurile cam ruginite, a zis Peter.

— Aşa-i. Dar ar fi fost un război uşor.

— Credeţi că aşa s-a întâmplat? a întrebat Osborne.

— N-am de unde să ştiu, a răspuns americanul. Poate că nimeni nu ştie. Asta ne-a povestit ofiţerul de la Pentagon.

S-a oprit căzând pe gânduri.

— Rusia avea un avantaj, a mai adăugat el. China n-avea nici prieteni, nici aliaţi. Dacă Rusia o ataca, nimeni nu avea să-i facă necazuri... să înceapă un război pe un alt front sau ceva de genul ăsta.

Au rămas cu toţii în tăcere câteva minute.

— Credeţi că asta s-a întâmplat în final? a zis Peter după o vreme. Vreau să zic, după atacurile iniţiale ale ruşilor asupra Washingtonului şi Londrei?

Osborne şi comandantul l-au privit cu ochii mari.

— Ruşii n-au bombardat Washingtonul, a spus Dwight. Au dovedit-o în cele din urmă.

Peter a părut la fel de surprins.

— Mă refer la primul atac...

— Exact, primul atac. Erau într-adevăr bombardiere ruseşti, cu rază mare de acţiune, YL 626, însă aveau la bord echipaje egiptene. Au decolat din Cairo.

— Sunteţi sigur că-i adevărat?

— E perfect adevărat. Au capturat aparatul care a aterizat în Porto Rico, în drum spre casă. Au descoperit că era egiptean abia după ce noi bombardaserăm Leningradul, Odessa şi instalaţiile nucleare din Harkov, Kuibaşev şi Molotov. Lucrurile probabil că s-au întâmplat foarte repede în ziua aceea.

— Vrei să spui că au bombardat Rusia din greşeală?

Era un gând atât de oribil încât părea de necrezut.

— Aşa-i, Peter, a încuviinţat Osborne. N-a fost niciodată admis public, dar e adevărat. Prima bombă a fost cea aruncată peste Napoli. A fost opera albanezilor, desigur. A urmat apoi bomba asupra Tel Avivului, despre care nu se ştie cine a lansat-o. După aceea au intervenit britanicii şi americanii şi au făcut demonstraţia deasupra lui Cairo. În ziua următoare, egiptenii au trimis toate bombardierele pe care le aveau, şase la Washington şi şapte la Londra. Unul a ajuns până în America şi două în Anglia. După asta n-au mai rămas în viaţă prea mulţi oameni de stat americani sau britanici.

Dwight a aprobat din cap.

— Bombardierele erau ruseşti şi am auzit că aveau chiar însemne ruseşti. E foarte posibil.

— Dumnezeule! a exclamat australianul. Vasăzică noi am bombardat Rusia?

— Aşa s-a întâmplat, a spus comandantul apăsat.

Osborne a adăugat:

— E de înţeles. Londra şi Washingtonul nu mai existau. Deciziile trebuiau luate de comandanţi militari care erau dispersaţi prin lume şi trebuiau luate rapid înainte de altă serie de bombe. Relaţiile erau foarte încordate cu Rusia, după bomba albaneză, iar avioanele acelea au fost identificate ca fiind ruseşti.

S-a oprit o clipă.

— Cineva trebuia să ia o decizie, firește, şi s-o ia în câteva minute. Acum, în Canberra se apreciază că persoana care a luat-o a greşit.

— Dar dacă a fost o greşeală, de ce nu s-au adunat cu toţii la un loc

ca s-o oprească? De ce au continuat?

— E foarte dificil să opreşti un război atunci când toţi oamenii de stat au fost ucişi, a aflat Towers.

Cercetătorul a adăugat:

— Problema este că toate drăcoveniile alea deveniseră foarte ieftine. Bomba cu uraniu costa vreo cincizeci de mii de lire. Orice stat sărac, cum era Albania, sau orice ţară mică îşi putea asigura stocuri întregi şi-şi putea închipui că va învinge statele mari printr-un atac surpriză. Asta a fost de fapt problema.

— O altă problemă au reprezentat-o avioanele, a spus comandantul. Ruşii vindeau avioane în Egipt de ani buni. La fel făcea şi Anglia, vânzând în Israel şi Iordania. Marea greşeală a fost că le-au dat avioane cu rază mare de acţiune.

— Aşadar, după asta a izbucnit războiul între Rusia şi puterile vestice, a concluzionat calm Peter. Când a intervenit China?

— Cred că nimeni nu ştie exact, a răspuns comandantul. Eu bănuiesc că s-a repezit imediat cu rachetele şi bombele ei atomice împotriva Rusiei, profitând de ocazie. Probabil că nu ştia cât de pregătiţi erau ruşii pentru un război nuclear împotriva Chinei.

A tăcut câteva clipe după care a continuat:

— Totuşi astea nu-s decât supoziţii. Majoritatea comunicaţiilor s-au întrerupt foarte repede şi supravieţuitorii n-au mai avut timp să discute cu noi sau cu Africa de Sud. Ştim doar că în scurt timp comanda a revenit, în majoritatea ţărilor, unor ofiţeri inferiori.

Osborne a zâmbit amar.

— Ca de pildă maiorului Chan Sze Lin.

— De fapt cine a fost acest Chan Sze Lin? a întrebat Peter.

— Nu cred că ştie cineva cu adevărat, i-a răspuns Osborne. Un ofiţer din aviaţia chineză care spre sfârşit a deţinut comanda. Prim-ministrul a luat legătura cu el încercând să pună capăt conflagraţiei. Se pare că avea o mulţime de rachete pregătite pentru lansare în diferite părţi ale Chinei. Omologul lui din Rusia a fost probabil cineva la fel de insignifiant. Totuşi nu cred că prim-ministrul a izbutit vreodată să ia legătura cu ruşii. Oricum, eu n-am auzit nimic.

A urmat o pauză lungă.

— Trebuie să fi fost o situaţie dificilă, a zis Dwight în cele din urmă. Ce să fi făcut? Era în război şi-i mai rămăseseră destule arme cu care să lupte. Aş zice că acelaşi lucru s-a petrecut în toate ţările, după moartea

politicienilor. În felul acesta războiul a fost foarte dificil de oprit.

— Mai precis, imposibil de oprit. N-a încetat decât, după folosirea tuturor bombelor şi când n-au mai rămas avioane utilizabile. Evident, era prea târziu.

— Dumnezeule, a şoptit americanul. Nu ştiu ce-aş fi făcut în locul lor. Mă bucur că n-am fost.

— Poate că ar fi trebuit să încerci să negociezi, a spus Osborne.

— Cu un inamic care transformase Statele Unite într-un iad şi care ne ucidea populaţia, în condiţiile în care aş fi avut arme la îndemână? Să te opreşti pur şi simplu şi să te predai? Mi-ar plăcea să cred că aş fi fost atât de luminat, dar... nu ştiu... n-am fost pregătit pentru diplomaţie. Dacă aş fi fost pus într-o astfel de situaţie, n-aş fi ştiut cum să mă descurc.

— Nici ei n-au ştiut, a clătinat din cap cercetătorul.

S-a întins şi a căscat:

— Mare păcat. Dar n-are rost să dai vina pe ruşi. Nu ţările mari au început, ci cele mici. Irresponsabilii.

Peter a zâmbit şi a zis:

— Acum e cam greu pentru noi, ceilalţi.

— Ţi-au rămas vreo şase luni, a remarcat Osborne. Plus sau minus ceva. Fii mulţumit! Ai ştiut dintotdeauna că o să mori la un moment dat. Acum ştii şi când, asta-i tot. A râs. N-ai decât să profiţi de ce ţi-a mai rămas.

— Ştiu asta, a încuviinţat Peter. Problema este că habar n-am ce aş dori să fac mai mult decât ceea ce fac acum.

— Adică să stai înghesuit în *Scorpionul* ăsta nenorocit?

— Păi... da. Asta ne e slujba. De fapt am vrut să spun că aici mă simt ca acasă.

— N-ai imaginaţie! Mai degrabă ai trece la mahomedanism şi ţi-ai face un harem.

Comandantul a râs.

— Poate că n-ar fi o idee rea.

Ofiţerul de legătură a clătinat din cap.

— Ideea e drăguţă, dar nu-i practică. Nu i-ar plăcea lui Mary.

A încetat să mai zâmbească.

— Mie tot nu-mi vine să cred cu adevărat că se va întâmpla. Voi puteţi crede?

— Nici după cele văzute în voiajul ăsta?

— Nu. Dacă aş fi văzut măcar nişte ruine...

— N-ai deloc imaginaţie, a repetat Osborne. Aşa sunteţi toţi ăştia din armată – „Mie nu mi se poate întâmpla aşa ceva". Dar se va întâmpla. Cu siguranţă!

— S-ar putea să n-am imaginaţie, a zis Peter pe gânduri. Dar este... este sfârşitul lumii. Până acum n-a fost nevoie să-mi imaginez aşa ceva.

— Nu-i deloc sfârşitul lumii, a chicotit Osborne. E doar sfârşitul nostru. Lumea va merge mai departe, însă noi nu vom mai fi. Aş îndrăzni să spun că lumea se va descurca foarte bine fără noi.

Towers a ridicat capul.

— Presupun că aşa-i. Cairns şi Port Moresby păreau în perfectă stare.

A tăcut, gândindu-se la copacii înfloriţi pe care îi văzuse pe ţărm prin periscop, la palmierii semeţi şi însoriţi.

— Poate că am fost prea tâmpiţi ca să meritărm o asemenea lume, a adăugat el.

— Perfect şi absolut adevărat, a completat Osborne.

Se părea că nu mai erau multe de spus asupra acestui subiect, aşa că au urcat pe punte ca să fumeze la aer proaspăt şi în lumina soarelui.

A doua zi curând după ivirea zorilor, au trecut pe lângă promontoriile care străjuiau intrarea în portul Sydney şi au continuat spre sud, până în strâmtoarea Bass. În dimineaţa următoare se aflau în portul Phillip Bay şi au ajuns lângă portavion, în Williamstown, cam pe la prânz. Amiralul se afla acolo ca să-i întâmpine şi a urcat la bordul *Scorpionului* de îndată ce a fost montată pasarela.

Towers l-a salutat şi amiralul i-a întors salutul.

— Ce fel de voiaj aţi avut, comandante?

— Nicio problemă, domnule. Misiunea s-a desfăşurat conform ordinelor. Mi-e teamă însă că rezultatele sunt dezamăgitoare.

— N-ai obţinut niciun fel de informaţii?

— Avem o mulţime de date despre radioactivitate, domnule. La douăzeci de grade latitudine nordică n-am mai putut urca pe punte.

Amiralul a încuviinţat din cap.

— Cazuri de îmbolnăvire?

— Unul singur, domnule. Doctorul spune că-i vorba de pojar. Nimic de natură radioactivă.

Au coborât în cabina minusculă a comandantului. Dwight a scos ciorna raportului, scris în creion pe foi de hârtie, cu o anexă referitoare

la nivelurile de radiaţie din fiecare cart, coloane lungi de cifre minuscule, notate cu scrisul îngrijit al lui Osborne.

— Îl voi trimite imediat la dactilografiat pe *Sydney,* domnule, a zis Towers. Concluzia este că... am descoperit foarte puţine lucruri.

— Niciun semn de viaţă nicăieri?

— Nimic, domnule. Desigur, prea multe nu se pot observa de la înălţimea periscopului. Înainte de plecare, nu m-am gândit niciodată cât de puţine vom putea vedea. Ar fi trebuit totuşi s-o fac. În şenalul principal te afli destul de departe de Cairns şi la fel se întâmplă şi în Moresby. N-am văzut deloc oraşul Darwin, care e sus pe deal, doar portul. S-a oprit, apoi a încheiat: Iar acolo părea că nu se întâmplase nimic.

Amiralul a răsfoit paginile scrise cu creionul, oprindu-se din când în când să citească câte un paragraf.

— Aţi rămas mult timp în fiecare loc?

— Aproximativ cinci ore, domnule. Tot timpul am făcut apeluri prin staţia de amplificare.

— N-aţi primit niciun răspuns?

— Nu, domnule. La început ni s-a părut că ar fi ceva la Darwin, dar nu era decât un lanţ de macara care scârţâia pe chei.

— Păsări de mare?

— Deloc. N-am văzut niciun fel de pasăre la nord de douăzeci de grade latitudine. În Cairns însă am văzut un câine.

Amiralul a mai stat douăzeci de minute. În cele din urmă, a zis:

— Întocmeşte raportul cât mai repede şi trimite-mi şi mie o copie prin curier. E un pic dezamăgitor, dar probabil că aţi făcut tot ce s-a putut face.

— Aţi citit raportul lui *Swordfish,* domnule, a rostit Towers. Conţine foarte puţine informaţii despre situaţia de la ţărm, atât în America cât şi în Europa. Presupun că de la nivelul mării nici ei n-au văzut mai multe ca noi. A ezitat o clipă. Dar aş avea o sugestie.

— Care anume, comandante?

— Nivelurile de radiaţie nu sunt foarte ridicate de-a lungul traseului, domnule. Ofiţerul însărcinat cu problemele ştiinţifice mi-a spus că un om ar putea ieşi într-un costum special – cu cască, mănuşi şi celelalte. Am putea trimite un ofiţer la ţărm, într-o barcă pneumatică, dotat cu o butelie de oxigen.

— Odată întors la bord va trebui decontaminat, a spus amiralul.

Asta ridică o problemă, deşi nu insurmontabilă. Am să-i sugerez ideea prim-ministrului şi am să văd dacă doreşte informaţii asupra vreunui punct anume. S-ar putea să fie de părere că nu merită, dar e o idee.

S-a întors către postul central ca să urce pe scară, către punte.

— Putem acorda permisii, domnule?

— Aveţi defecţiuni?

— Nimic semnificativ.

— Zece zile, a încuviinţat amiralul. După-amiază îţi voi trimite o decizie în direcţia asta.

După prânz Peter a sunat-o pe Mary.

— Am sosit teafăr, a zis el. Draga mea, voi ajunge acasă diseară, nu ştiu exact când. Mai întâi trebuie să fac un raport, apoi să-l duc personal la Comandament, în drum spre Falmouth – oricum, va trebui să trec pe-acolo. Nu ştiu când am să mă întorc. Nu te obosi să-mi ieşi în întâmpinare. Am să vin pe jos de la gară.

— Cât mă bucur să-ţi aud vocea din nou! Probabil că n-o să cinezi pe-acolo, nu-i aşa?

— Nu cred. Am să-mi fac singur nişte ouă, când o să ajung acasă.

Ea s-a gândit repede:

— Am să fac un ghiveci, care se poate mânca şi rece.

— Bine. Ascultă, ar mai fi o problemă: avem un caz de pojar la bord, aşa că sunt într-un fel de carantină.

— Vai, Peter! Dar tu ai avut pojar, nu-i aşa?

— Da, când aveam patru ani, însă doctorul zice că m-aş putea molipsi din nou. Perioada de incubaţie e de trei săptămâni. Tu ai avut pojar?

— La vreo treisprezece ani.

— Asta înseamnă că pentru tine riscurile sunt infime.

— Dar, Peter, cum rămâne cu Jennifer?

— Ştiu, m-am tot gândit la ea. Va trebui să stau departe.

— Vai de mine... Poate cineva să se îmbolnăvească de pojar la vârsta ei?

— Nu ştiu, scumpo, dar aş putea să-l întreb pe doctor.

— De unde să ştie el cum e cu bebeluşii?

Peter s-a gândit o clipă.

— Ai dreptate, nu cred că a avut prea mare experienţă cu ei.

— Întreabă-l totuşi. O să-l sun şi eu pe doctorul Halloran. O să aranjăm noi într-un fel. E minunat că te-ai întors!

Bărbatul a pus receptorul în furcă şi şi-a continuat munca în vreme ce Mary şi-a văzut de viciul ei, telefonul. A sunat-o pe doamna Foster, o vecină care se ducea în oraş la o întrunire a Asociaţiei Femeilor şi a rugat-o să-i cumpere o jumătate de kilogram de carne şi câteva cepe. L-a sunat pe doctor, care i-a spus că un copil mic se poate îmbolnăvi de pojar şi că trebuie să fie foarte grijulie. Apoi s-a gândit la Moira Davidson, care îi telefonase cu o seară înainte, s-o întrebe dacă avea ştiri despre *Scorpion*. A sunat-o şi a găsit-o la ora ceaiului, la ferma de lângă Berwick.

— Draga mea, s-au întors. Peter m-a sunat de pe navă adineauri. Au cu toţii pojar.

— Ce au?!

— Pojar. Chestia aia de care te îmbolnăveşti când eşti la şcoală.

Pe fir s-a auzit un hohot de râs, un pic cam strident şi isteric.

— Nu-i nimic de râs, s-a supărat Mary. Mă gândesc la Jennifer. S-ar putea să se molipsească de la Peter. El a avut pojar în copilărie dar se poate îmbolnăvi din nou. Totul e atât de îngrijorător.

Râsul a încetat.

— Îmi pare rău, dar mi s-a părut foarte amuzant. N-are nicio legătură cu radioactivitatea, nu-i aşa?

— Ah, nu cred. Peter mi-a spus că nu-i vorba decât de pojar.

A tăcut o clipă.

— Nu-i îngrozitor?

Domnişoara Davidson a râs din nou.

— Asta numai lor li se putea întâmpla. Să navigheze timp de două săptămâni în zona unde toţi oamenii au murit din cauza radiaţiilor şi ei să se îmbolnăvească doar de pojar. O să i-o spun lui Dwight, foarte caustic. Au descoperit vreun supravieţuitor?

— Nu ştiu, scumpo. Peter n-a spus nimic despre asta. Oricum, nu e important. Ce o să mă fac eu cu Jennifer? Doctorul Halloran spune că se poate îmbolnăvi, iar Peter va fi contagios timp de trei săptămâni.

— Va trebui să doarmă şi să mănânce afară, pe verandă.

— Nu fi caraghioasă!

— Atunci las-o pe Jennifer să doarmă şi să mănânce afară.

— Sunt muşte, a zis Mary. Şi ţânţari. Ar putea s-o zgârie vreo pisică.

— Poţi să pui o plasă de ţânţari peste leagăn.

— N-am aşa ceva.

— Cred că avem noi pe undeva, tata le folosea în Queensland.

Probabil că sunt pline de găuri.

— Tare aş vrea să le cauţi, scumpo! Mi-e teamă mai ales de pisică.

— O să mă uit chiar acum. Dacă am să găsesc vreuna, s-o pun la poştă diseară. Sau o s-o aduc chiar eu. Aveţi de gând să-l invitaţi din nou pe comandantul Towers, acum că s-au întors acasă?

— Zău că nu m-am gândit. Nu ştiu dacă Peter vrea să-l mai invite. Poate că nu se mai pot suferi după două săptămâni petrecute în submarinul ăla. Tu ai vrea să-l chemăm la noi?

— Mi-e indiferent, a spus fata nonşalant. Nu-mi pasă dacă-l chemaţi sau nu.

— Scumpa mea!

— Nu contează. Şi mai lasă-mă în pace. Oricum, e un bărbat însurat.

— Imposibil, scumpo. Nu în situaţia de faţă.

— Asta-i ce ştii tu. Nu-ţi dai seama cât de dificile sunt lucrurile. Mă duc să caut plasa aia.

Seara, când Peter a ajuns acasă, a descoperit că soţia lui nu era foarte interesată de voiaj, ci mai degrabă îngrijorată în legătură cu fetiţa. Moira o sunase să-i spună că urma să-i trimită o plasă de ţânţari. Drept improvizaţie, Mary prinsese o bucată lungă de muselină în jurul leagănului, însă n-o făcuse prea grozav şi Peter şi-a petrecut ceva timp în prima lui seară acasă făurind un baldachin potrivit.

— Sper că o să poată respira, a comentat Mary nervoasă. Peter, eşti sigur că o să aibă destul aer?

El s-a străduit s-o liniştească, dar, de trei ori în timpul nopţii, femeia s-a sculat şi a ieşit pe verandă ca să se asigure că nu se întâmplase nimic rău.

Evenimentele din *Scorpion* erau mai interesante pentru ea decât isprăvile submarinului.

— Ai de gând să-l inviţi din nou pe comandantul Towers?

— Nu m-am gândit la asta, i-a răspuns Peter. Ţi-ar plăcea?

— Mi s-a părut simpatic; Moirei i-a plăcut foarte mult de el. Mi se pare ciudat, pentru că nu-i deloc genul ei, e un bărbat foarte liniştit. Dar nu poţi să ştii niciodată...

— Înainte de plecare au ieşit împreună în oraş, i-a explicat el. I-a arătat submarinul şi apoi au cinat la restaurant. Pun pariu că a tras de el să danseze.

— Moira a telefonat de trei ori câtă vreme ai fost plecat, să mă întrebe dacă am ceva ştiri. Nu cred că se referea la tine.

— Probabil că e doar plictiseală.

Peter trebuia să revină a doua zi în oraş pentru o întâlnire, la Comandament, cu Osborne şi cu directorul lui CSIRO. Întâlnirea a luat sfârşit pe la prânz; în vreme ce ieşeau din birou, Osborne i-a zis:

— Apropo, am ceva pentru tine.

A dat la iveală un pachet învelit în hârtie maro, legat cu sfoară.

— Plasa de ţânţari. Moira m-a rugat să ţi-o dau.

— Mulţumesc. Mary ţinea foarte mult s-o aibă.

— Ce faci la prânz?

— Nu m-am gândit.

— Hai să trecem pe la Clubul Pastoral.

Tânărul ofiţer a făcut ochii mari; clubul era exclusivist şi scump.

— Eşti membru?

Osborne a încuviinţat din cap.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu membru înainte de a muri. A fost un fel de „acum sau niciodată".

Au luat un tramvai până la club, care se afla în celălalt capăt al oraşului. Peter mai fusese acolo o dată sau de două ori şi rămăsese impresionat. Era o clădire destul de veche pentru Australia, avea peste o sută de ani vechime şi fusese construită în zilele bune, în maniera cluburilor englezeşti de altădată. Îşi păstrase tradiţiile şi părea chiar mai englezesc decât cluburile din Anglia, conservând practic nealterate standardele gastronomice şi serviciul impecabil, încă de la mijlocul secolului XIX. Înainte de război, fusese probabil cel mai bun club din Commonwealth. Acum era singurul.

Şi-au lăsat pălăriile în hol, s-au spălat pe mâini în toaleta de modă veche şi au ieşit în grădină să bea ceva. Aici au întâlnit câţiva membri, majoritatea vârstnici, discutând noutăţile zilei. Printre ei, Peter a observat mai mulţi miniştri federali şi de stat. Un gentleman le-a făcut semn dintr-un grup care se afla pe pajişte şi s-a îndreptat către ei. Osborne a explicat:

— Este un unchi de-al tatălui meu – Douglas Froude. Fost general de corp de armată.

Peter a aprobat din nou. Sir Douglas Froude comandase armata terestră înainte ca el să se fi născut, pentru ca apoi să se retragă, îndepărtându-se de problemele de stat în obscuritatea unei mici proprietăţi de lângă Macedon, unde crescuse şi încercase să-şi scrie memoriile.

Douăzeci de ani mai târziu, încă se străduia s-o facă, deşi abandona treptat lupta. De câtăva vreme, interesul lui de căpetenie se concentrase asupra grădinăritului şi studiului păsărilor australiene. Vizita lui săptămânală în oraş, pentru a lua masa la Clubul Pastoral, era singura activitate socială care îi mai rămăsese. Se ţinea încă bine, deşi avea părul alb şi faţa purpurie. L-a salutat pe strănepotul lui cu veselie.

— Hei, John, am auzit aseară că te-ai întors. Ai avut o călătorie bună?

Osborne i-a făcut cunoştinţă cu Peter.

— Destul de bună. N-am descoperit mare lucru, iar unul dintre membrii echipajului s-a îmbolnăvit de pojar. Se mai întâmplă şi-aşa ceva.

— Pojar, ai? Oricum, e mai bine decât holera. Sper că niciunul dintre voi n-aveţi aşa ceva. Hai să bem ceva – eu am credit aici.

S-au îndreptat cu toţii către masă.

John a zis:

— Mulţumesc, unchiule. Nu mă aşteptam să te văd azi. Am crezut că dumneata vii de obicei vinerea.

Şi-au turnat câte un gin cu tonic.

— Ah, nu! Pe timpuri, era vinerea, aşa-i, dar acum trei ani, doctorul mi-a spus că dacă n-o să încetez să mai beau vinul de Porto al clubului, nu-mi garantează că voi trăi mai mult de un an. Desigur, acum totul s-a schimbat.

Şi-a ridicat paharul.

— Ei, să ciocnim pentru întoarcerea voastră acasă. Presupun că ar trebui să torn puţin şi pe pământ, în semn de libaţie, dar situaţia e prea serioasă pentru aşa ceva. Ştiai că mai avem încă trei mii de sticle de Porto în pivniţele clubului şi că n-au mai rămas decât şase luni – dacă ceea ce spun savanţii e adevărat?

Osborne părea impresionat.

— E un vin bun?

— În condiţie optimă, din toate punctele de vedere. Cel din soiul Fonseca s-ar putea să fie cam prea tânăr, dar soiul Goul Campbell e de calitatea întâi. Am unele reproşuri la adresa Comitetului Vinicol. Ar fi trebuit să prevadă că se va întâmpla aşa ceva.

Peter şi-a reţinut un zâmbet.

— Cam dificil să dai vina pe cineva, a spus el împăciuitor. Nu ştiu dacă se putea prevedea cu adevărat aşa ceva.

— Prostii! Eu am prezis că o să se întâmple aşa încă de acum douăzeci de ani. Totuşi, nu mai are niciun rost să învinuieşti pe careva. Singurul lucru de făcut e să profiţi de situaţie.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu Porto-ul ăla? a întrebat Osborne.

— Se poate face un singur lucru, a zis bătrânul.

— Care anume?

— Să-l bei, băiete, să-l bei – fiecare picătură. N-are rost să-l laşi pentru cine va apărea dup-aia, timpul de înjumătăţire al cobaltului fiind de cinci ani. Acum vin aici de trei ori pe săptămână şi iau şi acasă o sticlă.

A mai tras o înghiţitură.

— Dacă tot e să mor, mai degrabă să mor de prea mult Porto, decât din cauza holerei. Zici că niciunul dintre voi nu s-a molipsit în voiajul ăsta?

Peter a scuturat din cap.

— Ne-am luat precauţii. Am fost mai tot timpul în imersiune.

— Ei, asta zic şi eu protecţie.

Le-a aruncat o privire.

— Nu mai e nimeni în viaţă în North Queensland, aşa-i?

— În Cairns nu există supravieţuitori, domnule. Nu ştim cum e în Townsville.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Comunicaţiile cu Townsville au încetat joia trecută, şi acum nici cu Bowen nu se mai poate lua legătura. Cineva spunea că au apărut nişte cazuri şi în Mackay.

Osborne a zâmbit.

— Trebuie să te grăbeşti cu vinul ăla, unchiule.

— Ştiu! E o situaţie teribilă.

Soarele strălucea deasupra lor de pe cerul fără nori, plăcut şi vesel. Castanul uriaş din grădină arunca umbre pestriţe pe pajişte.

— Facem tot ce putem. Secretarul mi-a spus că luna trecută am dat gata mai mult de trei sute de sticle. S-a întors spre Peter. Cum îţi place pe nava americană?

— Îmi place foarte mult, domnule. E un pic diferită de navele noastre, desigur, şi eu n-am mai servit pe un submarin, dar sunt nişte oameni foarte interesanţi...

— Nu sunt mohorâţi? Nu sunt prea mulţi văduvi?

El a negat din cap.

— Sunt cu toţii destul de tineri, cu excepţia comandantului. Nu cred că mulţi dintre ei au fost însuraţi. Comandantul a fost, desigur, şi câţiva subofiţeri, însă majoritatea ofiţerilor şi a celorlalţi membri ai echipajului au în jur de douăzeci de ani. Mulţi dintre ei şi-au găsit prietene pe-aici, prin Australia. S-a oprit, apoi a adăugat: N-aş putea spune că-i o navă mohorâtă.

Bătrânul a încuviinţat.

— De-acum a trecut şi ceva timp.

A sorbit din nou şi apoi a spus:

— Pe comandant îl cheamă Towers?

— Da, domnule. Îl cunoaşteţi?

— A fost pe aici o dată sau de două ori şi mi-a fost prezentat. Cred că-i membru onorific al clubului. Bill Davidson spunea că Moira îl cunoaşte.

— Aşa e, domnule. S-au întâlnit acasă la mine.

— Ei, sper că n-o să-l bage în belea.

În clipa aceea, Moira tocmai îi telefona comandantului, pe *Sydney,* străduindu-se să-l corupă.

— I-adevărat ce-am auzit, a început ea, că toţi de pe nava ta au pojar?

— Aşa e, a spus Towers, dar asta e informaţie clasată.

— Cum adică?

— Adică secretă. Dacă o navă din marina militară americană este scoasă pentru o vreme din circulaţie, nu ne-apucăm să o spunem lumii întregi.

— Toată maşinăria aia e scoasă din funcţiune de o chestie atât de minoră precum pojarul? Am impresia că pe undeva e vorba de proastă organizare. Crezi că *Scorpionul* e comandat de omul potrivit?

— Sunt absolut sigur că nu, a chicotit el. Hai să ne întâlnim undeva şi să discutăm despre o posibilă înlocuire. Nici eu nu sunt mulţumit.

— În weekendul ăsta o să treci pe la Peter Holmes?

— Nu m-a invitat.

— Dar o să te duci dacă ai să fii invitat? Sau l-ai pedepsit pentru nesupunere de când nu ne-am mai văzut?

— N-a prins niciun pescăruş. Cred că e singurul lucru pe care i-l reproşez. Totuşi, nu l-am consemnat în jurnalul de bord.

— Te aşteptai să prindă pescăruşi?

— Bineînţeles. L-am făcut prinzător şef de pescăruşi, dar n-a fost la

înălţimea funcţiei. Prim-ministrul, domnul Ritchie al vostru, o să fie foarte supărat pe mine că n-am adus niciun pescăruş. Comandantul unei nave nu-i cu nimic mai bun decât ofiţerii lui.

— Ai băut ceva, Dwight? a întrebat Moira.

— Mărturisesc că da. Coca-cola.

— Aha, de acolo ţi se trage. Ai nevoie de un coniac dublu... sau mai degrabă de un whisky. Pot vorbi cu Peter Holmes?

— Nu, nu poţi. Ia masa cu John Osborne pe undeva. S-ar putea să fie la Clubul Pastoral.

— Din rău în mai rău, a comentat fata. Dacă cumva o să te invite, ai să vii? Mi-ar plăcea să văd dacă poţi naviga cu bărcuţa aia mai bine decât data trecută. Mi-am cumpărat şi un lacăt pentru sutien.

El a râs.

— Mi-ar face plăcere să vin. Chiar şi în condiţiile astea.

— S-ar putea să nu te invite, a subliniat ea. Nu-mi place deloc cum sună chestia asta cu pescăruşii. Am impresia că pe nava ta sunt probleme grave.

— Hai să le discutăm.

— Sigur, a încuviinţat Moira. Sunt curioasă să aud ce ai de spus.

A închis şi a izbutit să-l prindă pe Peter la telefon, tocmai când acesta se pregătea să plece de la club. Fata a intrat direct în subiect:

— Peter, vrei să-l inviţi pe Dwight Towers la voi pe timpul weekendului? Eu o să mă autoinvit.

El a ocolit întrebarea.

— Mary mă omoară dacă Jennifer face pojar.

— O să-i spun că l-a luat de la tine. Îl inviţi?

— Dacă vrei tu. Dar nu cred că va veni.

— Ba o să vină.

L-a întâmpinat la gara Falmouth, în cabrioleta ei, ca şi prima oară.

— Ia spune, ce s-a întâmplat cu compleul tău roşu? a întrebat-o bărbatul.

De data asta, ea era îmbrăcată în kaki, pantaloni şi bluză, uşoare şi practice.

— N-am fost sigură dacă era cazul să mă îmbrac în hainele alea când o să te întâlnesc. N-am vrut să le boţesc prea tare.

El a râs.

— Ai o părere cam stranie despre mine.

— O fată nu poate fi niciodată îndeajuns de prevăzătoare, a zis

Moira, aparent serioasă. Nu cu atâta fân împrejur.

S-au îndreptat către locul unde se aflau calul şi trăsura ei.

— Cred că ar fi bine să punem la punct afacerea cu pescăruşii înainte s-o întâlneşti pe Mary, a spus ea. Vreau să spun că nu-i ceva despre care să poţi discuta într-o companie lărgită. Ce zici de hotelul Pier?

— N-am nimic împotrivă.

S-au urcat în trăsură şi au mers pe străzile pustii până la hotel. Fata a legat frâul de bara de protecţie a aceleiaşi maşini şi au intrat din nou în Barul Doamnelor.

Dwight a comandat un coniac dublu pentru ea şi un whisky pentru el.

— Ce-i cu povestea cu pescăruşul? a întrebat Moira. Ar fi mai bine s-o spui de-a dreptul, indiferent dacă ar discredita sau nu pe cineva.

— Înainte de a pleca în călătorie l-am văzut pe prim-ministrul. M-a dus amiralul, acolo. Am vorbit despre tot felul de lucruri şi, printre altele, a vrut ca să aflăm tot ce putem despre viaţa păsărilor de mare în zona radioactivă.

— Înţeleg. Aţi descoperit ceva în sensul ăsta?

— Nimic. Nimic despre păsări, peşti... de fapt nimic despre orice altceva.

— N-aţi pescuit nimic?

Bărbatul i-a zâmbit.

— Dacă cineva e în stare să spună cum se poate pescui dintr-un submarin în submersie, sau cum să prinzi un pescăruş când nu poţi ieşi pe punte, aş vrea să aflu şi eu. S-ar putea face cu un echipament special, orice e posibil. Dar problema asta s-a pus abia la întrunirea finală, cu o jumătate de oră înaintea plecării.

— Deci n-ai adus niciun pescăruş?

— Nu.

— Prim-ministrul a fost necăjit?

— Nu ştiu. N-am îndrăznit să mă duc să-l văd.

— Nu mă surprinde.

S-a oprit şi a luat o înghiţitură din pahar. Apoi, cu mai multă seriozitate, a zis:

— Spune-mi, n-a rămas nimeni în viaţă acolo, nu-i aşa?

El a clătinat din cap.

— Nu cred. E dificil de spus cu exactitate – doar dacă s-ar trimite un

om la ţărm, în costum protector. Privind retrospectiv, cred că asta ar fi trebuit să facem în unele locuri. Dar de data asta n-am primit ordine şi nici n-am avut echipament adecvat. Decontaminarea ar reprezenta şi ea o problemă, la întoarcerea pe navă.

— „De data asta", a repetat Moira. Vrei să spui că o să pleci din nou?

— Cred că da. N-am primit încă ordinul, însă am o presimţire că ne vor trimite în America.

Fata a făcut ochii mari.

— Puteţi ajunge până acolo?

— E drum lung şi o să petrecem foarte multă vreme sub apă. Va fi greu pentru echipaj. Totuşi... se poate... *Swordfish* a făcut un voiaj de genul ăsta, aşa că putem şi noi.

I-a povestit despre *Swordfish* şi despre călătoria submarinului în Atlanticul de Nord.

— Problema este că prin periscop se vede prea puţin. Am primit raportul comandantului despre voiajul lor şi, în general, n-au aflat mare lucru. Nu poţi vedea decât cheiul, de la o înălţime de şapte metri. Poţi vedea eventualele distrugeri provocate de bombe într-un oraş sau port, dar cam atât. La fel ni s-a întâmplat şi nouă. Am aflat foarte puţine lucruri în călătoria asta. Pur şi simplu am stat locului, făcând apeluri prin staţia de amplificare şi, când nu ne-a răspuns nimeni, am presupus că au murit toţi.

A făcut o pauză.

— De fapt, altceva nu poţi presupune.

Moira a aprobat din cap.

— Cineva zicea că au păţit-o şi în Mackay. Crezi că-i adevărat?

— Da. Radioactivitatea înaintează constant către sud, aşa cum au prevăzut savanţii.

— Dacă va continua în ritmul ăsta, cât va mai dura până când o să ajungă aici?

— Cam până în septembrie. S-ar putea să fie şi mai devreme.

Fata s-a sculat nervoasă.

— Mai adu-mi ceva de băut.

Când bărbatul i-a adus băutura, ea a zis:

— Aş vrea să merg undeva, să fac ceva... să dansez!

— Orice vrei.

— Nu putem sta pur şi simplu aici, jelindu-ne despre ce o să ni se întâmple!

— Ai dreptate, a încuviinţat bărbatul. Dar ce ai vrea tu să faci, mai mult decât faci acum?

— Nu mai fi atât de raţional, s-a încruntat ea. Nu mai vreau aici.

— Bine, a zis Dwight împăciuitor. Termină-ţi paharul şi să mergem să ne întâlnim cu familia Holmes. Pe urmă o să facem o plimbare cu barca.

Când au ajuns acasă la Peter şi Mary, au aflat că aceştia plănuiseră o cină pe plajă. Era mai ieftin decât o petrecere şi mai plăcut în zăpuşeala verii; în plus, conform opiniei cam confuze a lui Mary, cu cât bărbaţii erau ţinuţi mai departe de casă, cu atât existau şanse mai puţine ca fetiţa să se molipsească de pojar. În după-amiaza aceea, Moira şi Dwight s-au dus la clubul nautic, după un prânz luat la repezeală, pentru a participa la o cursă de ambarcaţiuni, în vreme ce Peter şi Mary i-au urmat cu copilul în remorca bicicletei, câteva ore mai târziu.

Cursa a decurs destul de bine de data asta. Au lovit geamandura la start şi s-au angajat într-o întrecere palpitantă în turul doi care s-a terminat cu o coliziune minoră – fiindcă niciun echipaj nu cunoştea prea bine regulile – dar astfel de incidente erau frecvente, iar protestele doar formale. Au terminat pe locul şase, cu un timp mai bun decât în cursa precedentă. S-au îndreptat apoi către plajă, au tras ambarcaţiunea pe un banc de nisip şi s-au alăturat lui Peter şi Mary la o ceaşcă de ceai cu prăjiturele.

Au făcut plajă sub razele amurgului; în costume de baie, au coborât velele bărcii şi au pus-o pe locul ei obişnuit de pe ţărm. Soarele a coborât la orizont şi ei s-au îmbrăcat, şi-au luat paharele şi s-au dus la capătul debarcaderului ca să vadă apusul, în vreme ce Peter şi Mary se ocupau de pregătirea cinei.

Stând lângă Dwight, aplecată peste balustradă, privind luminile roşietice reflectate în marea calmă şi savurând binecuvântarea serii călduţe, Moira a rostit:

— Povesteşte-mi despre voiajul lui *Swordfish*. Ziceai că s-a dus până în Statele Unite?

— Aşa e! Au mers cât au putut de-a lungul coastei estice, dar n-au văzut decât câteva porturi mici, golful Delaware, râul Hudson şi, desigur, New London. Şi-au asumat mari riscuri aruncând o privire New Yorkului.

Fata s-a arătat uimită.

— A fost periculos?

Dwight a aprobat din cap.

— Există baraje de mine... propriile noastre mine. Fiecare port important sau estuar de pe coasta estică a fost protejat prin zone minate. Oricum, aşa bănuim noi. La fel s-a întâmplat şi pe coasta vestică.

S-a oprit o clipă, pe gânduri.

— Probabil că au fost plantate acolo înainte de război. Dacă aşa este, sau dacă le-au pus după, ori dacă n-au fost puse de fapt niciodată... pur şi simplu nu ştim. Ştim doar că acolo ar trebui să fie mine, şi, dacă n-ai planul lor, nu poţi răzbate.

— Vrei să spui că, dacă atingi una, te poţi scufunda?

— Bineînţeles. Dacă n-ai harta minelor, nici nu îndrăzneşti să te apropii.

— Ei au avut harta minelor când s-au apropiat de New York?

Bărbatul a negat din cap.

— Aveau una veche de opt ani, purtând ştampila A NU SE FOLOSI. Lucrurile astea sunt secrete: Nu se scot la iveală decât dacă o navă trebuie neapărat să meargă acolo. N-au avut decât harta veche. Probabil că au ţinut tare mult să ajungă şi au luat în calcul eventualele schimbări ce ar fi putut interveni, reţinând traseele sau însemnele principale, care indicau şenalele sigure. S-au gândit că n-ar fi fost posibile prea multe schimbări faţă de harta pe care o aveau. Au riscat, au intrat şi au scăpat teferi. Poate că nici nu existau mine.

— Au aflat ceva important când au ajuns în port?

— Nimic în afară de ceea ce ştiau deja. Cam asta-i situaţia când explorezi în felul ăsta. Nu poţi descoperi prea multe.

— Nu mai trăia nimeni?

— Oh, nu! Tot relieful era modificat, iar zona era puternic radioactivă.

Au rămas o vreme în tăcere, fumând şi privind strălucirea apusului.

— Care a fost celălalt loc în care spuneai că s-au dus? a întrebat fata în cele din urmă.

— New London?

— Da.

— Pe unde-i asta?

— În Connecticut. În partea estică a statului, la gura râului Tamisa.

— Au riscat foarte mult mergând acolo?

El a clătinat din cap.

— Nu, acolo era baza lor. Aveau harta la zi a zonelor minate.

S-a oprit, apoi a urmat.

— E baza principală a marinei americane de pe coasta estică. Presupun că majoritatea membrilor echipajului locuiau acolo, sau în împrejurimi. Ca şi mine.

— Acolo ai locuit tu?

Dwight a aprobat din cap, fără un cuvânt.

— Şi au găsit aceeaşi situaţie ca peste tot?

— Se pare că da. N-au consemnat multe detalii în raport, doar nivelurile radioactivităţii. Erau destul de ridicate. S-au dus direct la bază, chiar în locul de unde plecaseră. Trebuie să fi fost destul de straniu să revii aşa, dar n-au scris nimic despre asta în raport. Cei mai mulţi ofiţeri şi membri ai echipajului trebuie să fi fost foarte aproape de casele lor, însă nu puteau face mare lucru, desigur. Pur şi simplu au stat acolo o vreme, apoi au plecat şi şi-au continuat misiunea. Comandantul a menţionat în raport că au ţinut un fel de serviciu religios în submarin. Probabil că a fost foarte dureros.

Strălucirea caldă şi roşietică a soarelui încă oferea impresia că exista frumuseţe pe lume.

— Mă întreb de ce s-au mai dus acolo? a întrebat Moira.

— Şi eu m-am întrebat, însă doar la început, a spus bărbatul. Cred că şi eu m-aş fi dus. Deşi... mă rog, nu ştiu... Totuşi gândindu-mă din nou, aş zice că trebuiau s-o facă. Era singurul loc pentru care aveau harta barajelor de mine – pentru locul acela şi pentru golful Delaware. Erau singurele locuri de care se puteau apropia în siguranţă. Pur şi simplu au profitat de avantajul ăsta.

Ea a aprobat din cap.

— Tu ai locuit chiar acolo?

— Nu chiar în New London. Baza e de cealaltă parte a râului, pe coasta estică. Am avut o casă la vreo douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. În susul râului. O localitate mică, denumită West Mystic.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă n-ai chef, a zis fata.

El a privit-o.

— Nu mă deranjează să le povestesc unora. Dar n-aş vrea să te plictisesc.

I-a zâmbit cu blândeţe.

— Şi nici să încep să plâng pentru că am văzut-o pe Jennifer.

Moira s-a îmbujorat puţin.

— Când mi-ai permis să-ţi folosesc cabina ca să mă schimb, a zis, am văzut fotografiile. Sunt ale familiei tale?

El a aprobat din cap.

— Da, soţia mea, Sharon, şi cei doi puşti. Dwight Junior merge la şcoala primară, iar Helen o să înceapă la toamnă. Acum se duce la o grădiniţă din cartier.

Moira ştia de câtăva vreme că soţia şi copiii lui erau pentru bărbat foarte vii, cu mult mai reali decât simulacrul de viaţă dintr-un colţ îndepărtat al lumii, unde fusese nevoit să trăiască după război. Devastarea emisferei nordice nu era ceva real pentru Dwight, cum nu era nici pentru fată. Ei doi nu văzuseră nimic din distrugerile provocate de război; gândindu-se la soţia şi la casa lui, era imposibil pentru el să le vizualizeze în alte circumstanţe decât acelea în care le părăsise. Avea foarte puţină imaginaţie şi asta îl ajuta în mare măsură să poată suporta Australia.

Fata ştia că explora acum zone foarte periculoase. Voia să fie amabilă cu el şi trebuia să spună ceva. A întrebat, timidă:

— Ce o să se facă Junior când o să crească?

— Aş vrea să urmeze Academia Navală. Să intre în marina militară, ca şi mine. E o viaţă bună pentru un băiat – nu cunosc alta mai bună. Dacă va fi în stare să treacă examenul... ei bine, asta-i altă problemă. Nu-i prea grozav la matematică, deşi e cam devreme să-mi dau seama. O să împlinească zece ani abia la anul, în iulie. Dar aş vrea foarte mult să-l văd intrând la Academie. Cred că şi el îşi doreşte.

— Îi place marea? a întrebat Moira.

— Locuim chiar lângă ţărm, a răspuns bărbatul. Cât ţine vara e tot timpul în apă, înotând sau mergând cu barca. S-a oprit, pe gânduri, după care a urmat: Se bronzează ca un ţigan. Toţi puştii par să fie la fel. Uneori am impresia că se bronzează mai mult decât noi, chiar dacă stăm acelaşi timp la soare.

— Şi aici e la fel, a remarcat ea. Încă nu l-ai învăţat să navigheze?

— Nu. Am de gând să cumpăr o barcă cu pânze când o să mă întorc acasă, în permisia următoare.

Dwight s-a ridicat de pe balustrada pe care se sprijiniseră amândoi şi a stat o clipă, privind strălucirea apusului.

— Presupun că asta se va întâmpla în septembrie viitor, a adăugat el calm. E cam târziu pentru navigaţia cu pânze, la noi în Mystic.

Fata a rămas tăcută, neştiind ce să spună.

Dwight s-a întors spre ea.

— Îţi închipui probabil că sunt nebun, a rostit el apăsat. Dar aşa văd eu lucrurile şi se pare că nu pot gândi altfel. Oricum, nu-mi vine să plâng când văd copii mici.

Moira s-a ridicat la rândul ei şi au pornit amândoi înapoi, pe debarcader.

— Nu cred că eşti nebun, i-a spus ea.

Au mers împreună tăcuţi, până pe plajă.

CAPITOLUL PATRU

În dimineaţa următoare, duminică, toţi cei din casa familiei Holmes s-au trezit bine dispuşi, cu totul altfel decât în cealaltă duminică pe care Towers o petrecuse cu ei. Se culcaseră destul de devreme, după o seară rezonabilă. La micul dejun, Mary l-a întrebat pe Dwight dacă dorea să meargă la biserică, fiind convinsă că, dacă îl ţinea departe de casă, readucea şansele ca Jennifer să se molipsească de pojar.

— Aş vrea să mă duc, a spus el, dacă nu vă deranjează.

— Bineînţeles că nu. Faceţi cum doriţi. M-am gândit să luăm ceaiul la club în după-amiaza asta, dacă nu aveţi alte planuri.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să mai înot puţin, dar va trebui să mă întorc pe navă diseară, după cină, probabil.

— Nu mai puteţi rămâne până mâine-dimineaţă?

El a negat din nou, ştiind cât de îngrijorată era gazda lui de posibilitatea pojarului.

— Va trebui să plec diseară.

A ieşit în grădină imediat după micul dejun, să fumeze o ţigară, gândindu-se că aşa o va linişti pe Mary. Moira l-a găsit acolo atunci când a ieşit şi ea, după ce a ajutat-o pe gazdă să spele vasele; stătea într-un şezlong şi privea golful.

S-a aşezat lângă el.

— Chiar te duci la biserică? l-a întrebat.

— Da.

— Pot să vin şi eu?

El a întors capul şi a privit-o surprins.

— Bineînţeles. Te duci în mod regulat?

— Din an în Paşte, a recunoscut fata. Dar ar fi fost mai bine dacă m-aş fi dus mai des. Poate că nu m-aş mai fi apucat de băut.

Dwight s-a gândit la asta o clipă.

— S-ar putea, a spus el nesigur. Totuşi nu ştiu dacă are vreo legătură.

— Eşti sigur că n-ai vrea să te duci mai degrabă singur?

— Bineînţeles că nu. Mi-ar plăcea să mă însoţeşti.

În timp ce ei plecau spre biserică, Peter scotea furtunul ca să ude grădina, înainte ca soarele să devină prea fierbinte.

— Unde-i Moira? a întrebat Mary, care ieşise şi ea din casă.

— A plecat cu comandantul la biserică.

— Moira? La biserică?

Peter a zâmbit.

— Chiar dacă mă crezi sau nu, acolo s-a dus.

Mary a rămas tăcută o vreme.

— Sper că totul va fi în regulă, a spus ea în cele din urmă.

— De ce n-ar fi? Americanul e un om cinstit şi nici ea nu-i soi rău, dacă apuci s-o cunoşti. S-ar putea chiar să rămână împreună.

Ea a scuturat din cap.

— Mi se pare ciudat. Sper că totul va fi în regulă.

— Oricum, nu ne priveşte pe noi, a spus bărbatul. O mulţime de lucruri sunt un pic cam ciudate în ziua de azi.

Mary a încuviinţat şi a început să se plimbe prin grădină, în vreme ce soţul ei stropea.

— Ştii la ce m-am gândit? a rostit ea după o vreme. Crezi că am putea scoate copacii ăia doi?

El i s-a alăturat şi a privit pomii.

— Va trebui să-l întreb pe proprietar. De ce vrei să-i scoatem?

— Avem prea puţin spaţiu pentru legume şi ele sunt aşa de scumpe la piaţă! Dacă am scoate copacii ăştia şi am muta gardul de nuiele, am putea face o grădină de legume de toată frumuseţea, de aici până aici, a indicat cu braţul. Sunt sigură că am economisi aproape o liră pe săptămână dacă ne-am cultiva singuri legumele. Şi ar fi şi amuzant.

Peter s-a dus să cerceteze copacii mai îndeaproape.

— I-aş putea doborî foarte uşor, a zis el. Sunt nişte lemne de foc excelente, de altfel. Ar fi verzi, desigur, prea verzi ca să-i ardem iarna asta, dar îi putem pune deoparte timp de un an. Singura dificultate e scoaterea rădăcinilor. E o treabă cam grea.

— Nu sunt decât doi, a spus femeia. Te-aş putea ajuta şi eu – aş curăţa crengile câtă vreme ai fi tu plecat. Dacă i-am scoate în iarna asta şi apoi am săpa pământul, aş putea planta la primăvară şi am avea legume toată vara următoare.

S-a oprit.

— Mazăre, fasole, dovlecei. Aş face gem de dovlecei.

— Bună idee, a încuviinţat el. A privit copacii. Nu sunt foarte înalţi, iar pinul de-acolo s-ar simţi mai bine dacă l-am scoate.

— Încă un lucru pe care aş vrea să-l fac, a spus Mary, este să plantez

un eucalipt aici. Cred că ar arăta minunat vara.

— Dar îi ia cam cinci ani să înflorească.

— Nu contează. Un eucalipt ar arăta tocmai bine aici. Zvelt, pe fundalul albastru al oceanului. L-am vedea de la fereastra dormitorului.

Peter a rămas visător, gândindu-se la strălucirea florilor purpurii din copacul cel mare, pe fundalul oceanului albastru sub soarele strălucitor.

— Cu siguranţă ar fi minunat când o să fie în floare, a spus el. Unde l-ai pune? Aici?

— Ceva mai încolo. Când o să crească, am putea sta la umbra lui. A făcut o pauză, după care a continuat: Am fost până la pepiniera lui Wilson când ai fost plecat. Are câţiva puieţi de eucalipţi care nu costă decât zece lire. Crezi că am putea planta unul toamna asta?

— Sunt cam delicaţi, a reflectat Peter. Cred că ar trebui să punem doi, destul de aproape unul de altul, aşa încât să-ţi rămână totuşi unul dacă celălalt nu se prinde. Apoi să-l scoţi pe celălalt peste vreo doi ani.

— Problema e că n-ajungi niciodată s-o faci, a observat ea.

Au continuat să-şi facă planuri în privinţa grădinii pentru următorii zece ani şi dimineaţa a trecut foarte repede.

Când Moira şi Dwight s-au întors, ei încă mai discutau despre acelaşi lucru. Le-au cerut şi lor părerea despre cum să-şi aranjeze grădina. Apoi Peter şi Mary au intrat în casă, ca să aducă de băut şi să pregătească prânzul.

Moira i-a aruncat o privire americanului.

— Cineva e nebun, a şoptit ea. Oare eu sau ei?

— De ce spui asta?

— Ei nu vor mai exista peste câteva luni. Nici eu, nici tu nu vom mai exista. Nu vor mai avea nevoie de legume la anu'.

Dwight a rămas tăcut o clipă, privind marea albastră şi curba lungă a ţărmului.

— Şi ce-i cu asta? a spus el în cele din urmă. Poate că ei nu o cred. Poate că-şi închipuie că vor putea lua totul cu ei acolo unde se vor duce, cine ştie în ce loc. N-am de unde să ştiu.

A făcut o pauză.

— Problema e că le place să facă planuri. Nu le strica plăcerea asta spunându-le că sunt nebuni.

— N-aş face aşa ceva.

A tăcut o vreme.

— Niciunul dintre noi nu crede că se va întâmpla cu adevărat, a zis ea într-un târziu. În niciun caz, nu nouă. În privinţa asta, toată lumea e nebună. Într-un fel sau altul.

— Ai foarte multă dreptate, a încuviinţat apăsat bărbatul.

Au apărut băuturile şi cu asta conversaţia s-a terminat, pentru că apoi a urmat prânzul. După masă, Mary i-a alungat pe bărbaţi în grădină, fiind convinsă că sunt molipsitori, şi ea a rămas să spele vasele cu Moira. Stând în şezlonguri cu o ceaşcă de cafea, Peter l-a întrebat pe comandant:

— Aţi auzit ceva despre următoarea noastră misiune, domnule?

Americanul i-a aruncat o privire.

— Nimic. Dar dumneata?

— Nu prea. La ultima întrunire s-a spus totuşi ceva care m-a pus pe gânduri.

— Ce anume?

— Ceva despre faptul că vom fi dotaţi cu aparatură radio direcţională de nu ştiu ce fel. Aţi auzit de asta?

Dwight a clătinat din cap.

— Avem destulă aparatură radio.

— Asta-i ca să ne orientăm... cu precizie. Probabil că atunci când suntem în submersie la nivelul periscopului. Cu echipamentul actual nu-i posibil, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Dar de ce vor să facem asta?

— Nu ştiu. Punctul ăsta nu era trecut în ordinea de zi. Am auzit vorbindu-se în culise.

— Vor să detectăm semnalele radio?

— Cinstit să fiu, nu ştiu, domnule. A venit vorba despre asta atunci când au întrebat dacă detectorul de radiaţii ar putea fi mutat la periscopul de la prova, astfel încât aparatura cea nouă să poată fi pusă pe periscopul de la pupa. Osborne a zis că se poate, dar că va discuta problema cu dumneavoastră.

— Are dreptate. Se poate muta pe periscopul de la prova. Eu am crezut că vor să pună două detectoare.

— Nu cred, domnule. Cred că vor să instaleze aparatul ăsta nou în locul celuilalt care a fost la pupa.

Americanul a privit fumul ridicându-se din ţigară, apoi a rostit:

— Seattle.

— Ce aţi spus, domnule?

— Seattle. S-au recepţionat nişte semnale radio venind din Seattle. Ştii cumva dacă le mai prind încă?

Peter a clătinat din cap uimit.

— N-am ştiut nimic despre asta. Vreţi să spuneţi că cineva încă mai operează un transmiţător?

Comandantul a ridicat din umeri.

— S-ar putea. Dacă aşa stau lucrurile, e vorba de cineva care nu se pricepe la transmisiuni. Uneori se percepe un grup de semnale, alteori un cuvânt clar. Dar în majoritatea timpului nu se înţelege nimic. E ca şi cum un copil s-ar juca cu staţia radio.

— Asta se întâmplă permanent?

— Nu cred. Se emite neregulat, la răstimpuri. Ştiu că frecvenţa asta e urmărită permanent. Cel puţin aşa a fost până la Crăciun. De atunci n-am mai auzit nimic.

— Asta trebuie să însemne că cineva e în viaţă acolo, a zis Peter.

— E doar o posibilitate. Nu poţi avea un radio fără energie, ceea ce înseamnă să foloseşti un generator de curent. Unul uriaş, care să facă să funcţioneze o staţie de radio mare, cu o arie de transmisie globală. Dar... nu ştiu. Ai zice că un tip care a putut porni o instalaţie de o asemenea mărime ar trebui să cunoască alfabetul Morse. Chiar dacă ar fi nevoit să transmită câte două cuvinte pe minut, cu manualul în faţă.

— Credeţi că vom merge acolo?

— S-ar putea. Au cerut informaţii despre Seattle încă din octombrie trecut. Au vrut să afle tot ce ştiam despre instalaţiile radio americane pe care le aveam.

— Le-aţi oferit ceva care să le fie de folos?

Dwight a scuturat din cap.

— Nu am avut informaţii decât despre staţiile radio aparţinând marinei militare, foarte puţine despre cele ale armatei terestre şi ale forţelor aeriene. Practic nimic despre staţiile civile. Iar pe coasta de vest sunt o mulţime de instalaţii radio.

În după-amiaza aceea, Peter, Dwight şi Moira s-au plimbat pe plajă şi au făcut baie, lăsând-o pe Mary cu fetiţa acasă.

Stând întinsă pe nisipul cald, între cei doi bărbaţi, tânăra a întrebat:

— Dwight, unde se află *Swordfish* acum? Vine încoace?

— Nu ştiu, a replicat el. Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a

fost că se afla în Montevideo.

— Ar putea apărea aici în orice clipă, a spus Holmes. Are destul combustibil.

Americanul a încuviinţat.

— Aşa e. Poate că-l vor trimite într-o zi cu ceva poştă sau pasageri. Cu diplomaţi sau ceva în genul ăsta.

— Unde-i Montevideo? a întrebat fata. Presupun că ar trebui să ştiu, dar...

— E în Uruguay, a răspuns Dwight. În estul Americii de Nord.

— Parcă spuneai că era la Rio de Janeiro. Asta nu-i în Brazilia?

El a negat din cap.

— Atunci când a făcut voiajul în Atlanticul de Nord, a avut baza la Rio. Dar dup-aia s-au mutat mai jos, în Uruguay.

— Din cauza radiaţiei?

— Da.

— Nu ştiu dacă a ajuns acolo încă, a intervenit Peter. N-au transmis nimic prin radio. E pe tropice, nu-i aşa?

— Exact, a zis Dwight. Ca şi Rockhampton.

— Au păţit-o şi în Rockhampton? s-a interesat Moira.

— Încă n-am auzit, a spus Peter. Azi-dimineaţă s-a transmis la radio că norul radioactiv a ajuns în Salisbury, în sudul Rhodeziei. Cred că asta-i ceva mai la nord.

— Aşa zic şi eu, a fost de acord comandantul. Este în mijlocul unei suprafeţe de pământ şi, oricum, e altceva. Celelalte locuri despre care se discută... sunt toate pe ţărm.

— Dar Alice Springs nu se află la tropice?

— S-ar putea. Nu ştiu. Dar e sigur în mijlocul unei suprafeţe de uscat.

— Se întâmplă mai repede în teritoriile situate pe ţărm? a întrebat fata.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu ştiu, dar nici nu cred că are cineva dovezi în privinţa asta.

Peter a râs.

— Se va afla când va ajunge aici. Atunci o vor putea grava pe sticlă.

Tânăra a ridicat din sprâncene.

— Cum adică s-o graveze pe sticlă?

— N-ai auzit despre chestia asta?

Ea a scuturat din cap.

— John Osborne mi-a povestit ieri. Se pare că un colectiv din Cairo consemnează ceea ce ni se întâmplă. O fac pe cărămizi din sticlă. Gravează evenimentul pe sticlă, apoi lipesc o altă cărămidă deasupra ei, astfel ca scrisul să rămână în mijloc.

Dwight s-a întors interesat.

— N-am auzit despre asta. Şi ce o să facă cu ele?

— O să le pună în vârful muntelui Kosciusko, a zis Peter. Este piscul cel mai înalt din Australia. Dacă Pământul va fi, cine ştie când, din nou locuit, probabil că oamenii vor ajunge şi acolo. Şi nu-i un vârf atât de înalt încât să fie inaccesibil.

— Măi să fie! Chiar o fac?

— Aşa povestea John. Au acolo un soi de subterană de ciment. Aşa, ca la piramide.

— Şi cât de lungă e istoria asta? a întrebat Moira.

— Nu ştiu. Nu cred că poate fi prea lungă. Pun însă şi pagini din cărţi. Le sigilează între straturi de sticlă groasă.

— Dar poate că oamenii ăştia care vor veni după, a zis Moira, nu vor şti să citească. Ar putea fi... animale.

— Cred că s-au preocupat şi de chestia asta. Au un soi de dicţionar. Poza unei pisici, apoi cuvântul PISICĂ şi tot felul de lucruri similare. John zicea că până acum asta a fost cam tot ce au reuşit să termine. A făcut o pauză. Oricum, e o preocupare pentru înţelepţi, îi mai face să uite de necazuri.

— Poza unei pisici n-o să-i ajute prea mult, a remarcat fata. Nu vor mai exista astfel de animale. N-or să ştie ce-i aia „pisică".

— Poza unui peşte ar fi mai potrivită, a zis Dwight. PEŞTE. Sau – să zicem – poza unui pescăruş.

— S-ar complica dificultăţile de scriere şi pronunţie.

Moira s-a întors către Peter, curioasă.

— Ce fel de cărţi vor pune la păstrare? Cărţi care explică cum se face o bombă cu cobalt?

— Doamne fereşte!

Au izbucnit în râs.

— Nu ştiu ce vor pune. Aş zice că un exemplar din Enciclopedia Britanică n-ar fi o idee rea, numai că-i cam voluminoasă. Chiar că nu ştiu ce-au făcut. Ar putea să ştie John Osborne... sau ar putea afla.

— Eram doar curioasă, a zis Moira. Oricum n-o să ne afecteze nici pe mine, nici pe voi.

S-a uitat la Peter cu o consternare prefăcută.

— Dar să nu-mi spui că păstrează şi ziare! N-aş putea suporta aşa ceva.

— Nu cred, a replicat el. Doar nu sunt atât de tâmpiţi.

Dwight s-a ridicat de pe nisip.

— Păcat de apa asta minunată că stă degeaba, a remarcat el. Cred că ar trebui s-o folosim.

Moira i-a urmat exemplul.

— Să ne bucurăm cât mai putem, a fost ea de acord. Oricum, n-a mai rămas prea mult.

Peter a căscat.

— Voi doi bucuraţi-vă de apă. Eu am să mă bucur de soare.

L-au lăsat întins pe plajă şi au intrat împreună în mare.

În vreme ce înotau, fata a zis:

— Eşti foarte rapid în apă, nu-i aşa?

Dwight s-a oprit şi a venit lângă ea.

— Am înotat mult când eram tânăr. Într-o vreme am concurat chiar pentru Academia Navală împotriva Academiei militare Westpoint.

— Mă gândisem eu că ai făcut înot. Acum nu mai concurezi?

El a scuturat din cap.

— Nu. Este genul de activitate la care trebuie să renunţi repede, dacă n-ai timp să te ocupi serios de antrenamente. A râs. Am impresia că apa e mai rece acum decât atunci când eram tânăr. Nu aici, desigur. Vreau să spun, în Mystic.

— Acolo te-ai născut? a întrebat Moira.

Bărbatul a negat din cap.

— M-am născut pe Long Island Sound, într-un loc pe nume Westport. Tatăl meu e medic acolo. A fost chirurg în marina militară în primul război, apoi a practicat în Westport.

— E pe malul oceanului?

El a aprobat şi a spus:

— Când eram copil, nu făceam toată ziua decât să înot, să pescuiesc şi să mă plimb cu barca.

— Câţi ani ai, Dwight?

— Treizeci şi trei. Tu câţi ai?

— Ce întrebare nepoliticoasă! Am douăzeci şi patru.

A făcut o pauză.

— Sharon e tot din Westport?

— Într-un fel. Tatăl ei este avocat în New York şi locuieşte într-un apartament de pe strada 84, lângă parc. Au o casă de vară în Westport.

— Deci acolo ai întâlnit-o.

El a încuviinţat din cap.

— Aşa se întâmplă.

— Probabil că te-ai căsătorit destul de tânăr.

— Imediat după absolvire. Eu aveam douăzeci şi doi de ani şi eram sublocotenent pe Franklin. Sharon avea nouăsprezece ani. N-a mai apucat să dea la facultate. Hotărâserăm cu mai bine de un an în urmă să ne căsătorim. Când şi-au dat seama că n-aveam de gând să ne răzgândim, părinţii noştri s-au întâlnit şi au hotărât că ar fi mai bine să ne ajute. Tatăl ei a fost foarte cumsecade. Am fi putut amâna nunta, până am fi făcut rost de bani, dar ei s-au gândit că asta nu ne-ar fi fost de niciun folos. Aşa că ne-au lăsat să ne căsătorim.

— V-au asigurat o rentă?

— Da, dar n-am avut nevoie de ea decât trei sau patru ani. Dup-aia a murit o mătuşă, eu am fost avansat şi lucrurile s-au aranjat.

Au fost până la debarcader, au ieşit şi s-au aşezat la soare.

Apoi s-au întors la Peter, au fumat cu el câte o ţigară şi s-au dus să se schimbe. S-au reîntâlnit pe plajă, cu pantofii în mână, târându-şi leneşi picioarele prin nisipul cald.

Curând, Dwight s-a scuturat şi a început să-şi pună ciorapii.

— Cum naiba poţi să umbli cu asemenea şosete? a întrebat Moira.

Comandatul i-a aruncat o privire.

— Nu-s rupte decât la călcâi. Nu se vede.

— Nu numai la călcâi.

S-a aplecat şi i-a ridicat piciorul.

— Mi se pare că am mai văzut o gaură.

— Oricum nu se vede, a spus el. În niciun caz atunci când sunt încălţat.

— N-are cine să ţi le cârpească?

— Pe *Sydney* n-a mai rămas mult personal de serviciu, încă mi se mai face patul, dar nimeni nu se ocupă de cârpitul ciorapilor. Uneori mi-i cârpesc singur, dar în general pur şi simplu îi arunc şi-mi cumpăr alţii.

— Ai şi un nasture lipsă la cămaşă.

— Nici asta nu se vede. E jos, intră sub curea.

— Nu eşti deloc un ofiţer model, a remarcat fata. Ştii ce ar zice

amiralul dacă te-ar vedea umblând aşa? Ar zice că *Scorpionul* are nevoie de alt comandant.

— Dar n-ar avea cum să observe, a replicat Dwight. Doar dacă m-ar pune să-mi dau pantalonii jos.

— Conversaţia asta ia o turnură fără rost. Câte perechi de şosete sunt în halul ăsta?

— Habar n-am. A trecut multă vreme de când n-am mai umblat prin dulap.

— Dacă mi le dai, o să ţi le cârpesc eu.

El a privit-o.

— E foarte drăguţ din partea ta să te oferi să faci aşa ceva, dar nu-i nevoie. Oricum era timpul să-mi cumpăr altele. Astea nu mai sunt bune de nimic.

— Poţi să-ţi faci rost de alte şosete? a întrebat Moira. Tata n-a reuşit. A zis că nu se mai găsesc. Ca şi multe alte lucruri. Nu se mai găsesc nici batiste.

— Aşa e, a intervenit Peter. Ultima oară când am încercat, n-am putut găsi nişte şosete care să mi se potrivească. Cele pe care le-am cumpărat erau cu cinci centimetri mai lungi.

Moira a insistat:

— Ai încercat recent să-ţi cumperi altele noi?

— Păi... nu. Ultimul lot l-am cumpărat astă iarnă.

Peter a căscat.

— Ar fi mai bine să i le daţi să vi le cârpească, domnule. O să vă fie greu să găsiţi altele.

— Dacă aşa stau lucrurile, a zis Dwight, aş fi foarte recunoscător.

S-a întors către fată.

— Dar nu-i nevoie s-o faci tu. Aş putea să le cârpesc chiar eu. A zâmbit. Mă pricep, să ştii.

Ea a pufnit.

— La fel de bine cum mă pricep eu să-ţi conduc submarinul. Mai bine ar fi să faci un pachet cu tot ce trebuie recondiţionat şi să mi-l trimiţi. Inclusiv cămaşa. Ai nasturele?

— Cred că l-am pierdut.

— Altă dată să fii mai atent. Când ţi se desprinde un nasture, nu trebuie să-l arunci.

— Dacă vorbeşti în felul ăsta, a spus el ameninţător, chiar că am să-ţi dau tot ce am. Am să te îngrop în haine rupte.

— Ei, aşa mai zic şi eu, a chicotit Moira. Am crezut că ascunzi lucruri. Ar trebui să pui totul într-un cufăr, sau în două, şi să mi le trimiţi.

— Asta înseamnă foarte mult.

— Ştiu. Dacă n-o să răzbesc singură, am să-i pasez şi mamei câte ceva. Iar ea o să le distribuie în întregul district. Amiralul locuieşte lângă noi – mama o să-i dea probabil lui lady Hartman izmenele tale la cârpit.

El a privit-o prefăcându-se alarmat.

— Atunci, *Scorpionul* o să aibă nevoie precis de alt comandant.

— Conversaţia asta se învârte în cerc, a zis Moira. Trimite-mi tot ce trebuie reparat şi am să văd dacă te pot îmbrăca aşa cum se cuvine pentru un ofiţer naval.

— Bine. Unde să le aduc?

Fata s-a gândit o clipă.

— Eşti în permisie, nu-i aşa?

— Din când în când. Vom pleca peste vreo zece zile, dar n-am aşa mult timp liber. Comandantul trebuie să stea pe nava lui, sau să lase celorlalţi impresia că o face.

— Probabil că navei i-ar fi foarte bine şi singură. Ce-ar fi să aduci toate lucrurile la mine acasă, la Berwick şi să rămâi vreo două nopţi. Te pricepi să mâni un bou?

— N-am mai făcut-o, dar pot să încerc.

Ea l-a studiat o clipă.

— Cred că o să te descurci. Dacă poţi comanda un submarin, probabil că n-o să faci mult rău unui bou. Tata are şi un cal de căruţă, Prince îl cheamă, totuşi nu cred că o să te lase să te atingi de el. Probabil că o să-ţi dea doar unul din boi.

— N-am nimic împotrivă, a zis el supus. Dar ce să fac cu el?

— Să împrăştii baliga. Are un ham care trage de un lanţ de care e legată o grapă. Tu mergi pe lângă el şi-l conduci. Ai şi un băţ ca să-l mai pocneşti. E o ocupaţie foarte relaxantă. E bună pentru nervi.

— Sunt sigur. Dar la ce bun? Vreau să spun, de ce o faceţi?

— Pentru că obţii o păşune foarte bună, a explicat Moira. Dacă laşi balegile pe loc, iarba răsare în smocuri aspre, şi animalele nu se ating de ea. Apoi, o păşune grăpată este de două ori mai bună decât una obişnuită. Tata ţine foarte mult la operaţiunea asta. Pe vremuri o făceam cu un tractor. Acum folosim un bou.

— Toate astea numai că să obţină o păşune mai bună în anul care vine?

— Da, a spus ea ferm. E-n regulă, nu-i nevoie s-o repeţi. Ceea ce face tata e un lucru foarte bun, pe care-l fac numai fermierii pricepuţi.

— Dar n-aveam de gând s-o spun. Câte pogoane are ferma?

— Cam cinci sute. Creştem vite Angus pentru carne, şi oi.

— Tundeţi oile pentru lână?

— Da.

— Când faceţi asta? N-am văzut niciodată cum se tund oile.

— De obicei le tundem în octombrie. Tata e puţin îngrijorat că dacă anul ăsta o să lăsăm pe octombrie n-o să mai apucăm s-o facem. Zicea că poate o să le tundem în august.

— E un lucru înţelept, a zis Dwight grav.

S-a aplecat să-şi pună pantofii.

— N-am mai fost la o fermă de multă vreme, a urmat el. Aş vrea să vin să petrec o zi sau două, dacă mă suporţi. Cred că mă pot face util într-un fel sau altul.

— Nu-ţi face probleme. Tata o să aibă grijă să te folosească. Pentru el o mână de bărbat în plus o să fie ca o mană cerească.

Dwight a zâmbit.

— Şi chiar vrei să-ţi aduc toate hainele care trebuie cârpite?

— N-am să te iert niciodată dacă ai să apari doar cu două şosete şi ai să-mi spui că pijamaua ta e în regulă. Pe deasupra, lady Hartman abia aşteaptă să-ţi repare nădragii. Ea n-o ştie încă, dar aşa o să fie.

— Te cred pe cuvânt.

În seara aceea l-a dus la gară cu trăsura. După ce Dwight a coborât, fata a zis:

— Am să te aştept marţi după-amiază la gara din Berwick. Dacă poţi, sună-mă să-mi spui la ce oră soseşte trenul. Dacă n-ai să mă suni, am să vin pe la patru.

— Am să te sun. Chiar ai vorbit serios, apropo de cârpeli?

— N-am să te iert dacă n-o să le aduci.

— Bine.

Bărbatul a ezitat.

— O să fie întuneric când ai să ajungi acasă, i-a spus. Să fii atentă.

— Mă descurc eu, a zâmbit Moira. Ne vedem marţi. Noapte bună, Dwight!

— Noapte bună, a răspuns el uşor răguşit.

Fata s-a îndepărtat. Comandantul a rămas pe loc privindu-i cabrioleta, până ce a cotit după un colţ şi a dispărut din vedere.

Moira a ajuns acasă pe la zece. Tatăl ei a auzit calul şi a venit s-o ajute să-l deshame şi să ducă trăsura în grajd. În lumina difuză, în vreme ce împingeau vehiculul sub acoperiş, ea a zis:

— L-am invitat pe Dwight Towers aici pentru vreo două zile. Soseşte marţi.

— Vine aici? a întrebat el surprins.

— Da. Le-au dat permisie înainte de noul voiaj. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Sigur că nu, deşi cred că o să se cam plictisească. Ce ai să faci cu el toată ziua?

— I-am spus că va putea mâna boul în jurul păşunii. E un om foarte practic.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor la siloz, a spus bătrânul.

— Păi, cred că o poate face. În fond, dacă-i în stare să comande un submarin nuclear, ar trebui să poată face orice.

Au intrat în casă. Mai târziu în noaptea aceea, bătrânul a anunţat-o pe nevastă despre vizitatorul lor. Ea s-a arătat foarte impresionată.

— Crezi că-i ceva la mijloc?

— Nu ştiu. Poate că-i place de el.

— Ea n-a mai avut nicio legătură de când cu băiatul ăla, Forrest. Înainte de război.

Tatăl Moirei a aprobat din cap.

— Îmi amintesc. Nu prea era mare lucru de capul lui. Mă bucur că s-a terminat.

— Maşina lui o atrăgea, a precizat bătrâna. Nu cred că a ţinut la el vreodată.

— Ăsta nou are un submarin. Probabil că-i vorba de acelaşi lucru.

— Totuşi nu poate s-o plimbe cu el pe şosea, cu o sută cincizeci de kilometri la oră. S-a oprit şi apoi a zis: Bineînţeles, trebuie să fie văduv acum.

El a aprobat din cap.

— Toată lumea zice că-i un om cumsecade.

— Chiar sper să iasă ceva din asta. Mi-ar plăcea s-o văd fericită, aranjată şi cu copii.

— Va trebui să se cam grăbească dacă vrei să vezi aşa ceva.

— Vai de mine, uit întruna. Dar ştii la ce mă refer.

Dwight a sosit marţi după-amiază şi Moira l-a aşteptat cu trăsura. El a coborât din tren şi a privit în jur, inspirând adânc aerul de ţară.

— Aveţi un peisaj minunat pe-aici. În ce direcţie e casa ta?

Ea a arătat spre nord.

— Acolo, cam la cinci kilometri.

— În sus, pe dealurile alea?

— Nu chiar în sus. Doar o parte a drumului urcă.

Comandantul avea o valiză, pe care a aruncat-o în şaretă şi a împins-o sub banchetă.

— Asta-i tot ce ai adus? l-a întrebat fata.

— Da. E plină cu haine de cârpit.

— Nu par multe. Sunt sigură că mai aveai şi altele.

— Nu. Am adus tot ce era de adus. Pe cuvânt de onoare!

— Sper că-mi spui adevărul.

Au pornit către sat. Aproape imediat, Dwight a exclamat:

— Uite un fag! Şi dincolo altul!

Ea l-a privit curioasă.

— Cresc mulţi pe aici. Pe dealuri e mai răcoros.

Bărbatul privea în jur vrăjit.

— Uite şi un stejar. E uriaş! Nu cred să fi văzut vreodată un stejar atât de mare. Uite şi arţarii! S-a întors spre ea. Să ştii că seamănă perfect cu un drum către un orăşel din Statele Unite!

— Da? Tot aşa e şi în America?

— Cu siguranţă. Aici aveţi toţi copacii din emisfera nordică, în zonele din Australia pe care le-am văzut până acum nu creşteau decât eucalipţi şi salcâmi.

— Nu te întristează să-i vezi? a întrebat Moira.

— Dimpotrivă. Îmi place grozav să revăd copacii din nord.

— Sunt o mulţime din ăştia în jurul fermei, a spus ea.

Au intrat în sat, străbătând şoseaua de bitum pustie, apoi au luat-o pe drumul către Harkaway. În curând au început să urce. Calul a încetinit şi a început să se opintească în hamuri.

— Aici trebuie să coborâm şi să o luăm la picior, a spus fata.

S-au dat jos din trăsură şi au suit dealul, trăgând calul după ei. După aerul stătut din port şi căldura degajată de navele de oţel, aerul de ţară i se părea lui Dwight proaspăt şi răcoros. S-a dezbrăcat de haină, a pus-o în cabrioletă şi şi-a desfăcut gulerul cămăşii. Pe măsură ce suiau, panorama a început să se desfăşoare în spatele lor, o privelişte largă a

câmpiei până la mare, către portul Phillip Bay, aflat la cincisprezece kilometri depărtare. Au continuat drumul în aceeaşi manieră, când în trăsură, când pe jos, timp de jumătate de oră. Treptat, au pătruns într-un tărâm cu ferme pitoreşti, dealuri ondulate, păşuni bine întreţinute întrepătrunse de crânguri dese.

— Eşti foarte norocoasă să locuieşti într-un asemenea ţinut, a zis bărbatul.

Moira i-a aruncat o privire.

— Şi nouă ne place aici foarte mult. Deşi uneori e îngrozitor de plictisitor.

El s-a oprit şi a rămas în drum, privind la peisajul care îl înconjura.

— Nu ştiu dacă am văzut vreodată un loc mai frumos, a zis după o vreme.

— Chiar aşa? a întrebat fata. Vreau să spun, e la fel de frumos ca locurile din Anglia sau America?

— Bineînţeles. Nu cunosc Anglia aşa de bine. Mi s-a povestit că acolo sunt pur şi simplu tărâmuri de basm. Şi în Statele Unite sunt multe peisaje splendide, dar nu cunosc niciun loc care să semene cu ăsta. Nu, ăsta e cu adevărat frumos, privit prin prisma oricărui standard din lume.

— Mă bucur să te aud vorbind aşa, a replicat ea. Şi mie îmi place aici, dar n-am mai văzut niciodată altceva. Am crezut că în Anglia sau America trebuie să fie locuri mult mai pitoreşti. Ăsta arată foarte bine, dar nu înseamnă prea mult.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu-i deloc aşa. Locul acesta e frumos după orice standard pe care ţi l-ai putea imagina.

Au ajuns pe un platou şi, continuându-şi drumul în trăsură, fata a cotit către o poartă. O alee scurtă, străjuită de pini, ducea spre o casă de lemn cu un singur etaj, o casă destul de mare, zugrăvită în alb, care se pierdea printre acareturile fermei. O verandă largă parţial acoperită cu sticlă îi înconjura faţada. Fata a condus trăsura dincolo de casă şi a intrat în curtea fermei.

— Îmi pare rău că trebuie să te introduc pe uşa din spate, a zis ea, dar iapa n-ar avea răbdare, aflându-se atât de aproape de grajd.

Lou, singurul angajat al fermei, a venit s-o ajute, iar tatăl Moirei le-a ieşit în întâmpinare. Ea i-a făcut cunoştinţă cu Dwight, au lăsat calul şi trăsura în grija lui Lou şi au intrat în casă ca s-o întâlnească pe doamna

Davidson.

Mai târziu, s-au aşezat pe verandă, în soarele cald al amurgului, ca să bea ceva înainte de cină. De-acolo se putea admira priveliştea pastorală, crângurile şi păşunile, iar în depărtare se vedea câmpia, undeva sub copaci. Dwight a adus din nou vorba despre frumuseţea peisajului.

— Da, e drăguţ aici, a aprobat doamna Davidson, dar nu se compară cu Anglia. Anglia e cu adevărat frumoasă.

— V-aţi născut acolo? a întrebat americanul.

— Eu? Nu. M-am născut în Australia. Bunicul meu a venit în *Sydney* în primii ani, însă n-a fost puşcăriaş. A preluat nişte pământ în Riverina. Unii membri ai familiei mele sunt încă acolo.

A făcut o pauză şi apoi a continuat:

— N-am fost în Anglia decât o singură dată. Am făcut o excursie în ţara-mamă şi pe continent în 1948. Mi s-a părut o ţară extrem de frumoasă. Presupun că acum s-a schimbat mult...

A plecat în casă, împreună cu Moira, ca să pregătească ceaiul şi Dwight a rămas cu domnul Davidson.

— Hai să-ţi mai pun un whisky, a zis bătrânul.

— Mulţumesc.

Au stat relaxaţi, sorbindu-şi băuturile în soarele călduţ.

După o vreme, fermierul a spus:

— Moira ne-a povestit despre voiajul pe care l-ai făcut în nord.

Comandantul a aprobat din cap.

— N-am descoperit mai nimic.

— Aşa spunea şi ea.

— Nu poţi vedea mare lucru de la nivelul apei, prin periscop. Lucrurile arată ca şi înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat acolo. Numai că lipsesc oamenii.

— Era foarte radioactiv, nu-i aşa?

Dwight a aprobat din cap.

— Pe măsură ce înaintezi spre nord, e din ce în ce mai rău. Când am ajuns noi în Cairns, un om ar fi putut trăi câteva zile. În Port Darwin însă nimeni n-ar fi putut supravieţui aşa mult.

— Când ai fost în Cairns?

— Acum două săptămâni.

— Presupun că intensitatea a crescut şi acolo între timp.

— Probabil că da. Aş zice că situaţia se înrăutăţeşte în mod

constant, pe măsură ce trece timpul. În cele din urmă, nivelul radioactivităţii va fi acelaşi pretutindeni.

— Se zice că norul va ajunge aici în septembrie.

— Cam aşa ceva. Radioactivitatea creşte în mod constant în întreaga lume. Toate locurile situate pe aceeaşi latitudine par să fie afectate în acelaşi timp.

— Am auzit la radio că s-a întâmplat şi în Rockhampton.

— Da, am auzit şi eu, a aprobat comandantul. Şi la Alice Springs. Înaintează constant.

Gazda a zâmbit trist.

— N-are rost să ne punem cenuşă în cap pentru asta. Mai ia un whisky.

— Cred că n-o să mai beau acum. Mulţumesc.

Domnul Davidson şi-a turnat pentru sine unul mic.

— Oricum, la noi o să ajungă la urmă de tot.

— Aşa par să fie lucrurile, a zis Dwight. Dacă înaintează în ritmul actual, în Cape Town o să se întâmple puţin înainte de *Sydney* şi cam în acelaşi timp cu Montevideo. Atunci n-o să mai rămână nimic viu în Africa şi în America de Sud. Melbourne este cel mai important oraş sudic din lume, aşa că vom fi printre ultimii.

S-a gândit o clipă.

— Noua Zeelandă s-ar putea să mai dureze puţin. Şi Tasmania. Două sau trei săptămâni... Nu ştiu dacă locuieşte cineva în Antarctica. Dacă da, e posibil ca ei să reziste destul de mult.

— Dar Melbourne este ultimul mare oraş?

— Pentru moment, aşa se pare.

Au rămas tăcuţi o vreme.

— Dumneata ce ai să faci? a întrebat fermierul în cele din urmă. O să pleci cu submarinul?

— N-am hotărât nimic, a spus încet comandantul. Poate că nu va trebui s-o decid eu. Există un ofiţer american care îmi este superior, comandantul Shaw, din Brisbane. Nu cred că el va pleca, pentru că nava lui nu se poate deplasa. Poate că îmi va trebui ordin, nu ştiu...

— Dar dumneata ai pleca, dacă ar fi să iei singur hotărârea asta?

— Nu m-am decis, a repetat Dwight. Nu văd ce aş avea de câştigat. Aproape patruzeci la sută din oamenii de pe nava mea s-au legat de fete din Melbourne – unii chiar s-au căsătorit. Să zicem că m-aş muta în Hobart. Nu pot să-i iau cu mine, iar ei nu pot ajunge acolo în alt mod. Şi

dacă ar putea, n-ar avea unde să locuiască. Este cam dificil să despart oamenii de femeile lor în ultimele zile, cu excepţia cazului în care ar exista vreun motiv obligatoriu în interesul marinei militare.

S-a ridicat zâmbind.

— Oricum, nici nu cred că m-ar urma. Majoritatea probabil că ar sări de pe navă.

— Da, probabil. Cred că ar prefera să rămână cu femeile.

Americanul a aprobat din cap.

— Mi se pare de înţeles. Şi n-are niciun sens să dai ordine pe care ştii că nu le va îndeplini nimeni.

— Ai putea pleca pe mare fără ei?

— Da. Pentru o călătorie scurtă. Hobart ar însemna un voiaj destul de scurt, numai şase sau şapte ore. Aş putea ajunge acolo doar cu o duzină de oameni sau chiar mai puţin, însă n-am intra în imersiune cu un echipaj atât de mic şi n-am putea naviga prea mult. Dar dacă am ajunge acolo sau chiar în Noua Zeelandă, să zicem în Christchurch, fără un echipaj complet n-am putea fi total operaţionali.

A făcut o pauză.

— N-am fi decât nişte refugiaţi.

O vreme au rămas tăcuţi.

— Unul dintre lucrurile care m-au surprins, a spus fermierul, este faptul că există atât de puţini refugiaţi. Foarte puţină lume vine din nord. Din Cairns, din Townsville sau alte locuri ca astea.

— Chiar aşa? s-a mirat comandantul. Totuşi, e aproape imposibil să obţii un pat în Melbourne în ziua de azi.

— Ştiu că au venit câţiva; dar nu atâţia cât m-aş fi aşteptat...

— Probabil din cauza radioului, a zis Dwight. Discursurile prim-ministrului au avut un efect liniştitor. E mai bine că li se spune oamenilor cum stau lucrurile cu adevărat. În fond, nu are sens să pleci de acasă şi să vii aici ca să locuieşti într-un cort sau într-o maşină abandonată, pentru a ţi se întâmpla acelaşi lucru cu o lună sau două mai târziu.

— Poate. Am auzit de oameni care s-au întors în Queensland după câteva săptămâni. Dar nu sunt sigur că-i adevărat. Am impresia mai degrabă că nimeni nu crede cu adevărat că se va întâmpla – în orice caz, nu lor – până în momentul în care încep să se simtă rău. Iar atunci e mult mai simplu să rămâi acasă, în patul tău. Nu-ţi mai poţi reveni din boală după ce începe, nu-i aşa?

— Nu ştiu, dar cred că-ţi poţi reveni, dacă ieşi din zona radioactivă şi ajungi într-un spital unde să capeţi un tratament adecvat. În spitalele din Melbourne au o mulţime de cazuri venite din nord.

— N-am ştiut.

— Nu se spune nimic despre asta la radio. În fond, la ce ar folosi? Şi-aşa se vor îmbolnăvi din nou în septembrie.

— Frumoasă perspectivă, a spus fermierul. Acum mai vrei un whisky?

— Mulţumesc, cred că da.

S-a ridicat şi şi-a turnat singur un pahar.

— Ştii, a rostit el, acum că m-am obişnuit cu ideea, cred că-i bine aşa. Cu toţii trebuie să murim într-o zi, unii mai curând, alţii mai târziu. Întotdeauna problema a fost că nu eşti pregătit, pentru că nu ştii când o să se întâmple. Ei bine, acum ştim şi nu putem face nimic. Într-un fel, îmi place aşa. Îmi place gândul că voi fi perfect sănătos până la sfârşitul lui august şi apoi... gata! Prefer situaţia asta decât să bolesc între şaptezeci şi nouăzeci de ani.

— Eşti ofiţer al marinei militare, i-a zis fermierul. Probabil că eşti mai obişnuit decât mine cu lucruri de genul ăsta.

— O să vă evacuaţi? a întrebat comandantul. Veţi pleca în altă parte când o să se apropie? În Tasmania?

— Eu? Să părăsesc locul ăsta? Nu, n-am să plec. Când o să sosească, o să mă găsească aici, pe verandă, în scaunul ăsta, cu ceva de băut în mână. Sau dacă nu, în patul meu. Nu voi pleca de-aici.

— Cam ăsta-i felul în care gândesc majoritatea oamenilor, acum că s-au obişnuit cu ideea.

Au rămas pe verandă în apusul soarelui, până ce Moira a venit să-i anunţe că ceaiul era gata.

— Terminaţi-vă paharele şi veniţi, dacă mai puteţi merge.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa cu oaspetele nostru, i-a spus fermierul.

— Tu nu-l cunoşti la fel de bine ca mine, tată. Îţi spun eu, pur şi simplu nu-l poţi scoate afară din cârciumă. Din orice fel de cârciumă.

— Mai degrabă el nu te poate scoate pe tine.

Au intrat în casă.

Au urmat două zile pline pentru Dwight. A înmânat celor două femei o boccea plină cu lucruri de cârpit şi ele le-au sortat şi s-au apucat de treabă. Din zori şi până la apus, el a fost ocupat cu munca la

fermă. Domnul Davidson l-a învăţat să tundă oile şi să încarce nutreţul pentru a-l distribui animalelor. A petrecut ore lungi mergând pe lângă bou, pe păşunile arse de soare. Schimbarea i-a făcut bine, după viaţa restrânsă în perimetrul submarinului şi pe nava-mamă.

În fiecare seară s-a culcat devreme şi a adormit imediat, trezindu-se înviorat a doua zi.

În ultima dimineaţă a şederii sale, Moira l-a găsit în uşa unei magazii de lângă spălătorie, folosită acum în chip de depozit pentru tot felul de lucruri nefolosite. Fuma o ţigară şi privea obiectele disparate din interior. Ea a zis:

— Aici punem lucrurile când facem curat în casă, zicându-ne că le vom trimite la târgul de vechituri. Dar n-apucăm s-o facem niciodată.

Bărbatul a zâmbit.

— Avem şi noi o magazie din asta, numai că nu-i atât de plină. Poate pentru că n-am locuit acolo prea mult.

Privea cu interes îngrămădirea de obiecte.

— Ia spune, a cui a fost tricicleta aia?

— A mea.

— Probabil că erai destul de mică atunci când mergeai pe aşa ceva.

Moira s-a uitat la tricicletă.

— Pare minusculă acum, nu-i aşa? Cred că aveam patru sau cinci ani.

— Uite şi un Pogo![3]

A întins mâna şi l-a tras afară. Arcurile băţului au scârţâit ruginite.

— Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut aşa ceva. Cândva umblam nebuni după chestia asta.

— Într-o vreme dispăruse, dar pe urmă iar au fost la modă, a zis ea. O mulţime de copii de pe aici se joacă cu Pogo acum.

— Câţi ani aveai când te jucai cu el?

Fata s-a gândit o clipă.

— Cred că după tricicletă, după trotinetă şi înainte de bicicletă. Aveam vreo şapte ani.

Dwight l-a ţinut în mână cufundat în gânduri.

— Da, e o vârstă potrivită pentru Pogo. Poţi să cumperi aşa ceva în magazinele de pe aici?

— Presupun că da. Mulţi copii se joacă cu ele.

El a lăsat jucăria jos.

— Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut aşa ceva în Statele

Unite. Moda lor vine şi trece, aşa cum spui şi tu.

A aruncat o privire în jur.

— Picioroangele ale cui au fost?

— Întâi ale fratelui meu, apoi ale mele. Eu l-am rupt pe acela.

— Fratele tău a fost mai mare ca tine, nu-i aşa?

— Cu doi ani mai mare... doi şi jumătate.

— E în Australia acum?

— Nu. E în Anglia.

Bărbatul a încuviinţat din cap. N-avea niciun comentariu de făcut pe tema aceea.

— Picioroangele sunt cam înalte, a remarcat el. Probabil că erai deja mai mare.

— Aveam zece sau unsprezece ani.

— Uite şi nişte schiuri! Le-a măsurat cu privirea. Astea sunt clar pentru o vârstă mai mare.

— N-am schiat înainte de şaisprezece ani, dar le-am folosit pe-astea până a început războiul. Îmi erau de-acum puţin cam mici. Cealaltă pereche a fost a lui Donald.

Dwight şi-a aruncat privirea asupra celorlalte obiecte din încăpere.

— Ia uite o pereche de schiuri nautice!

— Da, pe astea încă le mai folosim... Sau le-am folosit până a început războiul. A făcut o pauză, după care a continuat: Obişnuiam să mergem la Barwon Heads în vacanţa de vară. Mama închiria aceeaşi casă în fiecare an...

A tăcut o clipă, amintindu-şi căsuţa însorită de lângă golf, nisipul cald şi curentul de aer răcoros care îi vâjâia pe lângă urechi în vreme ce zbura în spatele şalupei, împroşcând în jur stropii reci.

— Acolo e lopăţica cu care construiam castele de nisip, când eram foarte mică...

El i-a zâmbit.

— E destul de straniu să te uiţi la nişte jucării şi să încerci să-ţi închipui cum arătau oamenii care le-au folosit la diferite vârste. Pot să mi te imaginez când aveai şapte ani, sărind de colo-colo cu băţul Pogo.

— Şi enervându-mă în fiecare clipă, a adăugat Moira.

A rămas o clipă, privind pe gânduri.

— Nu i-aş permite mamei să-mi arunce nicio jucărie. Ziceam că am de gând să le păstrez pentru copiii mei, dar acum nu va mai fi cazul.

— Păcat, a spus comandantul. Şi totuşi, aşa stau lucrurile.

A închis uşa, zăvorând înăuntru atâtea speranţe sentimentale.

— Cred că după-amiază va trebui să mă întorc pe navă, să văd dacă nu s-a scufundat. Ai idee la ce oră e un tren?

— Nu ştiu, dar putem suna la gară să aflăm. Nu poţi rămâne încă o zi?

— Mi-ar plăcea, totuşi nu cred că ar fi bine. Mă aşteaptă o mulţime de documente de rezolvat.

— Mă interesez eu de tren. Ce ai de gând să faci în dimineaţa asta?

— I-am spus tatălui tău că voi termina de grăpat păşunea de pe deal.

— Am ceva treabă în jurul casei, o oră sau două. Probabil că dup-aia am să vin să te însoţesc.

— Ar fi bine. Boul vostru e muncitor, dar nu prea face conversaţie.

După prânz, femeile i-au dat hainele cârpite. Dwight şi-a exprimat mulţumirea pentru tot ce făcuseră pentru el, şi-a împachetat bagajul şi Moira l-a condus la gară. La Galeria Naţională era o expoziţie de picturi religioase australiene.

S-au înţeles să meargă s-o vadă înainte de închidere; Dwight urma s-o sune într-una din zile. Apoi el a suit în trenul de Melbourne, în drum spre slujba lui.

A ajuns pe port-avion pe la ora şase. Aşa cum presupusese, pe birou îl aşteptau o mulţime de documente, inclusiv un plic sigilat, cu menţiunea SECRET. L-a deschis şi a găsit înăuntru un ordin de operaţiuni cu o notiţă adresată lui personal, din partea amiralului, în care i se cerea să sune pentru a fixa o întâlnire.

Dwight a aruncat a privire asupra ordinului. Semăna foarte mult cu ceea ce se aşteptase să vadă. Nava lui avea capacitatea de a executa misiunea, presupunând că pe coasta de vest a Statelor Unite nu existau mine, deşi părerea lui era că asta ar fi fost o presupunere cam îndrăzneaţă.

În seara aceea l-a sunat pe Peter acasă.

— Ascultă, i-a spus, am găsit un ordin pe biroul meu. Mai era şi o scrisoare de la amiral, în care îmi cere să mă prezint la el. Aş dori să vii la bord mâine, să vezi şi dumneata despre ce-i vorba. Dup-aceea, poate ar fi bine să mă însoţeşti la amiral.

— Am să fiu la bord mâine-dimineaţă, a spus ofiţerul de legătură.

— Perfect. Îmi pare rău că trebuie să-ţi scurtez permisia, dar asta e situaţia.

— E-n regulă, domnule. N-aveam altceva de făcut decât să dobor un copac.

A ajuns pe portavion a doua zi dimineaţă, pe la nouă şi jumătate şi s-a aşezat împreună cu Towers în cabina care îi servea drept birou, studiind ordinul.

— E cam ceea ce aţi crezut şi dumneavoastră că o să fie, nu-i aşa? a întrebat Peter.

— Mai mult sau mai puţin, a spus comandantul.

S-a întors către măsuţa de alături, unde era o hartă.

— E tot ce avem despre barajul de mine. Staţia asta radio pe care vor ei s-o investigăm se află undeva în zona Seattle. În ceea ce ne priveşte, nu sunt mari probleme.

A arătat către hartă.

— Aici e schema principală a zonelor minate din Juan de Fuca şi Puget Sound. Am putea naviga în siguranţă până în portul din Bremerton. Nu-i nicio problemă în ce priveşte Pearl Harbor, dar nu ni se cere să mergem acolo. Golful Panama, San Diego şi San Francisco... despre ele n-avem niciun fel de informaţie.

Peter a aprobat din cap.

— Va trebui să-i explicăm asta amiralului. De fapt, cred că o ştie deja. Şi e un om destul de deschis pentru o discuţie generală.

— Despre Dutch Harbor, a spus comandantul, n-avem nici cea mai mică informaţie.

— S-ar putea să întâlnim gheaţă?

— Foarte posibil. Şi ceaţă, multă ceaţă. În partea asta a anului nu-i indicat să călătoreşti pe acolo fără oameni de cart pe punte. Va trebui să avem mare grijă.

— Mă întreb de ce vor să mergem acolo.

— N-am nicio idee. Poate că ne va spune amiralul.

O vreme s-au mai uitat pe hărţi.

— Cum vom naviga? a întrebat în cele din urmă ofiţerul de legătură.

— La suprafaţă de-a lungul paralelei treizeci, prin nordul Noii Zeelande, la sud de Pitcairn, până o să atingem meridianul o sută douăzeci. Apoi în sus pe meridian. Asta ne va duce până în Statele Unite, în California, în dreptul Santei Barbara. Când ne vom întoarce din Dutch Harbor, vom proceda la fel. Drept spre sud, ţinând longitudinea o şută şaizeci şi cinci, pe lângă Hawaii. Presupun că o să aruncăm şi o privire în Pearl Harbor, dacă tot suntem acolo. Apoi o să

coborâm din nou spre sud, până în insulele Friendly, unde vom putea ieşi la suprafaţă.

— Cât vom rămâne în imersiune?

Comandantul s-a întors şi a luat o hârtie de pe birou.

— Am încercat să socotesc asta aseară. Nu cred că vom sta prea mult într-un loc, aşa ca data trecută. Am socotit distanţa cam la două sute de grade, deci vreo douăzeci de mii de kilometri în submersiune. Să zicem şase sute de ore de călătorie – deci douăzeci şi cinci de zile. Plus vreo două zile pentru investigaţii şi eventuale întârzieri. Să zicem douăzeci şi şapte de zile.

— Destul de mult.

— *Swordfish* a stat şi mai mult în imersiune treizeci şi două de zile. Problema e că trebuie s-o iei uşor şi cu calm.

Ofiţerul de legătură a studiat harta Pacificului. Şi-a plimbat degetul pe aglomerarea de recifuri şi insule situate la sud de Hawaii.

— N-o să fim prea relaxaţi când o să navigăm prin toate chestiile astea în submersiune. Şi pe deasupra asta se va întâmpla la sfârşitul călătoriei.

— Ştiu.

Dwight a privit harta.

— Poate că ne vom deplasa puţin spre vest şi vom coborî către Fiji. A făcut o pauză. Mă îngrijorează mai mult Dutch Harbor decât drumul înapoi către casă, a adăugat el.

Au examinat hărţile şi ordinul operaţional încă o jumătate de oră. În cele din urmă, Peter a zis:

— O să fie un voiaj destul de dificil. A zâmbit şi a continuat. Ceva care o să merite povestit nepoţilor.

Comandantul i-a aruncat o privire iute şi a zâmbit.

— Ai perfectă dreptate.

Peter a aşteptat câtă vreme Dwight l-a sunat pe secretar, la Comandamentul naval. Întâlnirea a fost stabilită în dimineaţa următoare la ora zece. Peter nu avea de ce să mai rămână; urma să-l întâlnească pe Towers a doua zi, în biroul secretarului. A luat primul tren până la Falmouth, a ajuns acolo înainte de prânz şi a plecat cu bicicleta de la gară. Când a ajuns acasă îi era foarte cald şi a fost bucuros să facă un duş înainte de a mânca ceva rece. A găsit-o pe Mary îngrijorată de îndrăzneala fetiţei.

— Am lăsat-o în hol, pe covoraş, şi m-am dus în bucătărie să curăţ

cartofii. Când m-am întors, era în faţa uşii. E un drăcuşor. Se deplasează acum cu o viteză incredibilă.

S-au aşezat la masă.

— Trebuie să-i facem rost de un ţarc în care să se joace, a zis bărbatul. O chestie din lemn, care se pliază.

Mary a încuviinţat din cap.

— M-am gândit şi eu la asta. Un ţarc cu bile pe o parte, aşa ca un abac.

— Sper că se mai găsesc, a spus Peter. Nu cunoşti pe cineva care are vreunul rămas de la un copil, unul de care nu mai are nevoie?

— Nu ştiu. Toţi prietenii noştri au copii mici.

— Am să văd ce pot găsi, a zis el.

Abia după prânz Mary a fost în stare să se gândească şi la altceva decât la fetiţă. Atunci a întrebat:

— Cum a mers treaba cu Towers?

— A primit nişte ordine. Presupun că-i vorba de ceva confidenţial, aşa că nu discută cu nimeni. Vor să facem un drum destul de lung prin Pacific – Panama, San Diego, San Francisco, Seattle, Dutch Harbor şi înapoi acasă, probabil pe lângă Hawaii. Deocamdată totul e aproximativ.

Femeia nu era prea sigură pe cunoştinţele ei de geografie.

— E un drum îngrozitor de lung, nu-i aşa?

— Da, destul de lung. Nu cred că-l vom face pe tot. Dwight nu e de acord să mergem prin golful Panama, pentru că nu are informaţii despre zonele minate, şi, dacă n-o să mergem acolo, asta înseamnă câteva mii de kilometri mai puţin. Dar chiar şi aşa e un drum lung.

— Cât va dura?

— N-am calculat exact. Probabil vreo două luni. Ştii, i-a explicat, nu putem merge direct către San Diego, de pildă. El vrea să scurteze la minimum timpul cât vom sta sub apă. Asta înseamnă că o vom lua spre est, pe o latitudine la care să fim în siguranţă, şi vom rămâne la suprafaţă până ce vom parcurge două treimi din Pacificul de Sud. Abia apoi vom urca spre nord, până în California. Drumul este mai lung aşa, dar înseamnă un timp mai scurt petrecut în submersiune.

— Cât timp veţi rămâne sub apă, Peter?

— După socoteala lui, cam douăzeci şi şapte de zile.

— E teribil de mult, nu-i aşa?

— Da, destul. Dar nu-i un record. Totuşi, înseamnă multă vreme

fără aer proaspăt. Aproape o lună.

— Când e plecarea?

— Nu ştiu exact. Ar fi trebuit să plecăm pe la mijlocul lunii viitoare, dar acum avem nenorocitul ăla de pojar. Nu putem porni până nu scăpăm de el.

— Au mai apărut cazuri?

— Încă unul... alaltăieri. Totuşi medicul e de părere că ar fi vorba de ultimul caz. Dacă are dreptate s-ar putea să plecăm pe la sfârşitul lunii. Dacă nu – dacă mai apare vreun caz – amânăm până în martie.

— Asta înseamnă că o să vă întoarceţi prin iunie?

— Cam aşa ceva. Oricum, vom scăpa de pojar în jur de zece martie. Deci ne vom întoarce acasă cam pe zece iunie.

Faptul că adusese vorba de pojar a făcut-o să se îngrijoreze din nou.

— Sper din tot sufletul că Jennifer n-o să se îmbolnăvească.

Şi-au petrecut după-amiaza în grădină. Peter s-a apucat să doboare copacul. Era foarte înalt şi a avut destule dificultăţi să-l taie şi să-l tragă cu o frânghie, astfel încât să cadă pe pajişte şi nu pe casă. Până la ora ceaiului îi retezase deja ramurile şi le stivuise pentru a le folosi ca lemne de foc. Mary a venit cu fetiţa abia trezită din somn, a pus un covoraş pe pajişte şi a aşezat-o acolo. S-a întors ca să ia tava cu ceaiul. Când a revenit, Jennifer era la vreo trei metri de covoraş, încercând să înghită o bucată de scoarţă de copac.

Mary şi-a certat soţul şi l-a pus s-o păzească până aducea ea ceainicul.

— Zadarnic! Trebuie neapărat să-i facem rost de un ţarc.

Peter a aprobat din cap.

— Mâine-dimineaţă mă duc în oraş. Avem o întâlnire la Comandament şi probabil dup-aia voi fi liber. Am să trec pe la „Myers”, să văd dacă mai au aşa ceva.

— Sper că au. Nu ştiu ce o să ne facem dacă n-o să găsim un ţarc.

— I-am putea lega o curea în jurul mijlocului şi să o priponim de un ţăruş.

— Nici vorbă de aşa ceva, Peter! s-a indignat femeia. Îşi poate înfăşura cureaua în jurul gâtului şi să se sugrume!

Bărbatul a liniştit-o, obişnuit cu acuzaţia că ar fi un tată lipsit de inimă. Şi-au petrecut ora următoare jucându-se cu fetiţa pe pajişte, în soarele călduros, încurajând-o să se târască pe iarbă. În cele din urmă, Mary a luat-o înăuntru să-i facă baie şi s-o hrănească, în vreme ce Peter

a continuat să taie buşteni.

În dimineaţa următoare, s-a întâlnit cu Towers la Comandamentul Naval şi împreună au intrat în biroul amiralului, unde se mai găsea şi un căpitan de la Divizia Operaţiuni. I-au întâmpinat cu căldură şi i-au invitat să ia loc.

— Ei bine, a început amiralul, aţi aruncat o privire asupra ordinului de operaţiuni pe care vi l-am trimis?

— L-am studiat cu mare grijă, domnule, a răspuns comandantul.

— Care este părerea dumitale, în general?

— Mă îngrijorează zonele minate, a spus Dwight. Unele dintre obiectivele pe care le-aţi numit vor fi cu siguranţă minate.

Amiralul a aprobat din cap.

— Avem informaţii complete despre Pearl Harbor şi despre zonele de lângă Seattle, dar nimic referitor la celelalte obiective.

O vreme au discutat traseul în detaliu. În cele din urmă, amiralul s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ei, acum am o imagine generală. Asta şi voiam.

A făcut o pauză.

— Cred că-i timpul să ştiţi despre ce este vorba. O parte dintre savanţi consideră că radioactivitatea atmosferică s-ar putea disipa. Argumentul general este că precipitaţiile din emisfera nordică, ploaia şi zăpada, ar putea purifica aerul, ca să zicem aşa.

Americanul a încuviinţat tăcut.

— Conform acestei teorii, elementele radioactive din atmosferă ar cădea pe sol sau în ocean mai repede decât am anticipat noi. În acest caz, uscatul din emisfera nordică ar continua să fie de nelocuit încă multe secole de acum încolo, dar înaintarea radioactivităţii spre noi s-ar reduce treptat şi viaţa ar putea să continue aici, sau în orice caz în Antarctica. Profesorul Jorgensen susţine această teorie cu multă tărie.

A tăcut câteva clipe, după care a continuat:

— Mă rog, ăsta-i doar un rezumat al teoriei. Majoritatea savanţilor nu sunt de acord cu ea şi cred că Jorgensen este prea optimist. Din cauza opiniei majoritare, nu s-a anunţat nimic până acum la radio şi nici în presă. N-are rost să dăm speranţe zadarnice oamenilor. Totuşi e o chestiune care trebuie investigată.

— Înţeleg asta, domnule, a spus Dwight. E foarte importantă. Ăsta e adevăratul obiectiv al călătoriei?

Amiralul a aprobat din cap.

— Da. Dacă Jorgensen are dreptate, pe măsură ce înaintaţi spre nord, radioactivitatea ar trebui să fie constantă o vreme şi apoi să descrească. Nu brusc, dar de la un anumit punct diferenţa ar trebui să fie evidentă. De aceea dorim să înaintaţi cât mai mult în nordul Pacificului, până la Kodiak şi Dutch Harbor. Dacă Jorgensen are dreptate, nivelurile ar trebui să fie mai scăzute acolo. Poate chiar apropiate de normal. În cazul ăsta, s-ar putea să ieşiţi şi pe punte.

A făcut o pauză.

— Desigur, la ţărm, radioactivitatea solului ar fi încă foarte intensă, dar pe ocean viaţa ar putea fi posibilă.

— Există vreo dovadă practică a acestei teorii, domnule? a întrebat Peter.

Amiralul a clătinat din cap.

— Nu mare lucru. Forţele aeriene au trimis ieri un aparat. Aţi auzit despre asta?

— Nu, domnule.

— Ei, bine, au trimis un bombardier Victor cu rezervoarele pline. A zburat de la Perth către nord şi a ajuns în Marea Chinei, cam pe la treizeci de grade latitudine nordică, pe undeva la sud de Shanghai, înainte de a fi nevoit să se întoarcă. Nu-i o distanţă edificatoare pentru savanţi, dar atât a avut autonomie de zbor. Dovezile pe care le-au cules au fost neconcludente. Radioactivitatea atmosferică continuă să crească, dar către extremitatea nordică a rutei descreştea încet.

A zâmbit.

— Înţeleg că problema asta încă se dezbate. Jorgensen, desigur, spune că-i confirmă teoria. Mai susţine că veţi întâlni o reducere a radioactivităţii în jur de cincizeci sau şaizeci de grade latitudine nordică.

— Şaizeci? a repetat comandantul. Asta înseamnă golful Alaska. Acolo nu există decât gheaţă.

O vreme, au discutat detaliile tehnice ale operaţiunii. S-a decis să se ia pe submarin echipament de protecţie, pentru a permite ca un om sau doi să iasă pe punte trecând apoi, la intrare, prin încăperea specială pentru decontaminare. Aveau să mai ia şi o barcă pneumatică, iar o nouă antenă direcţională urma să fie montată pe periscopul de la pupa.

În cele din urmă amiralul a zis:

— În ceea ce mă priveşte, cred că lucrurile sunt clare. Ultima etapă

va fi probabil organizarea unei conferinţe CSIRO, unde vor fi invitaţi toţi cei interesaţi. Am să aranjez asta pentru săptămâna viitoare. Între timp, comandante, discută cu unul dintre adjuncţii mei pentru punerea la punct a navei. Doresc să poţi pleca la sfârşitul lunii viitoare.

— Cred că va fi posibil, domnule, a încuviinţat Dwight. Nu mai e mult de lucru. Singura problemă care ne-ar putea ţine pe loc e pojarul.

Amiralul a râs scurt.

— Soarta umanităţii e în joc şi pe noi ne ţine în loc o boală atât de prozaică. Bine, comandante, ştiu că vei face tot ce îţi va sta în putinţă.

Când au părăsit biroul, cei doi ofiţeri s-au despărţit; Dwight ca să-l contacteze pe adjunctul amiralului, iar Peter ca să se ducă la Osborne, în biroul lui de pe strada Albert.

I-a spus acestuia ce aflase de la amiral.

— Cunosc teoria lui Jorgensen, a comentat Osborne. Bătrânul e cam nebun. Nu-i decât aşa, o speranţă.

— Totuşi nu iei în considerare ce a descoperit avionul – rata redusă a nivelului radioactivităţii pe măsură ce înainta spre nord?

— Nu pun la îndoială evidenţa. Este posibil ca efectul Jorgensen să existe. Dar nimeni în afară de el nu crede că e semnificativ.

Peter s-a ridicat în picioare.

— Să-i lăsăm atunci pe savanţi să descurce problema, a spus el sardonic. Trebuie să caut un ţarc pentru fiică-mea.

— Unde te duci?

— La „Myers".

Osborne s-a ridicat din scaun.

— Vin şi eu cu tine. Vreau să-ţi arăt ceva pe strada Elisabeta.

N-a vrut să-i spună despre ce era vorba. Au mers împreună pe mijlocul străzilor lipsite de trafic, au cotit pe o străduţă lăturalnică şi s-au oprit înaintea unui garaj. Osborne a dat la iveală o cheie din buzunar, a deschis uşile duble şi le-a împins în lături.

Fusese garajul unui comerciant de maşini. Automobile silenţioase stăteau înşiruite de-a lungul pereţilor, toate acoperite de praf, cu cauciucurile dezumflate. În mijlocul garajului se afla o maşină de curse roşie, cu un singur loc. Era un automobil jos, foarte mic, cu capota din faţă alungită.

Cauciucurile îi erau umflate şi fusese spălat şi lustruit cu atenţie. Strălucea în lumina care venea dinspre uşă. Părea extrem de rapid.

— Dumnezeule! a exclamat Peter. Ce-i asta?

— Un Ferrari, a spus Osborne. Cel cu care Donezetti a concurat cu un an înainte de război. Cel cu care a câştigat Grand Prix-ul de la Syracusa.

— Cum a ajuns aici?

— Johnny Bowles l-a cumpărat şi l-a expediat cu vaporul. Apoi a venit războiul şi el n-a mai apucat să concureze.

— Al cui este acum?

— Al meu.

— Al tău?

Osborne a încuviinţat din cap.

— Toată viaţa mi-au plăcut cursele de maşini. Asta am dorit dintotdeauna să fac, dar niciodată nu mi-au ajuns banii. După aceea am auzit de acest Ferrari. Bowles rămăsese în Anglia. M-am dus la văduva lui şi i-am oferit o sută de mii. A crezut că sunt nebun, desigur, dar a fost bucuroasă să-l vândă.

Peter a înconjurat maşina cu roţi mari, cercetând-o de aproape.

— Îi dau dreptate. Ce naiba ai de gând să faci cu ea?

— Încă nu ştiu. Ştiu doar că sunt proprietarul celei mai rapide maşini din lume.

— Pot să m-aşez în ea? a întrebat Peter, fascinat.

— Dă-i drumul.

Ofiţerul s-a strecurat pe locul strâmt dinapoia parbrizului de plastic.

— Cam ce viteză prinde?

— Nu ştiu precis. Oricum, peste trei sute de kilometri la oră.

Peter a pipăit volanul şi comenzile. Maşina i se părea încântătoare.

— Ai mers vreodată cu ea?

— Încă nu.

A coborât cu părere de rău.

— Ce ai de gând să foloseşti în loc de benzină?

Celălalt a zâmbit.

— Nu-i trebuie aşa ceva.

— Nu merge cu benzină?

— Merge cu un amestec special de eter şi alcool, care nu-i bun la maşinile obişnuite. Am opt butoaie pline în grădina din spate a maicămii. A zâmbit, adăugând: Am făcut rost de ele înainte de a cumpăra maşina.

A ridicat capota şi au rămas o vreme examinând motorul. După

întoarcerea din voiaj, Osborne îşi petrecuse toate orele libere lustruind şi aranjând Ferrariul. Spera să-l încerce peste vreo două zile.

— Măcar un lucru e îmbucurător, a spus el. N-o să am de ce să-mi fac griji în privinţa circulaţiei.

Au părăsit maşina cu părere de rău şi au închis uşile garajului, dar au mai rămas locului câteva clipe.

— Dacă plecăm în voiajul ăsta la sfârşitul lunii, a zis Peter, o să ne întoarcem la începutul lui iunie. Mă gândesc la Mary şi la copil. Crezi că nu vor păţi nimic în tot timpul ăsta?

Ofiţerul a aprobat din cap.

— Părerea mea e la fel de bună ca a oricărui altul, a ridicat din umeri Osborne. Norul poate veni mai repede sau mai încet. Deocamdată a înaintat constant în întreaga lume. Acum e la sud de Rockhampton. Dacă va continua la fel, o să ajungă la sud de Brisbane pe la începutul lui iunie. Să zicem, la o mie trei sute de kilometri nord de Melbourne. Dar, după cum îţi spuneam, poate veni mai repede sau mai încet. Mai mult de atât, n-am ce să adaug.

Peter şi-a muşcat buza.

— E destul de îngrijorător. Sigur că n-am de gând să creez panică acasă, totuşi m-aş simţi mai bine dacă Mary ar şti ce are de făcut în lipsa mea.

— S-ar putea să nu mai ajungi niciodată acasă, a zis Osborne. Există o sumedenie de pericole în călătoria asta – altele decât radiaţia. Zone minate, gheaţă... tot felul de chestii. Nu ştiu ce o să se întâmple cu noi dacă o să ne izbim de un aisberg la viteză maximă, în vreme ce suntem în submersiune.

— Eu ştiu, a murmurat Peter.

Cercetătorul a râs.

— Păi atunci n-avem decât să ţinem pumnii strânşi şi să sperăm că nu se va întâmpla. Vreau să apuc să mă întorc, ca să încerc chestia asta.

A făcut semn cu capul către maşina care se afla în spatele uşii.

— E destul de îngrijorător, a repetat Peter. Am sentimentul că trebuie să fac ceva înainte de plecare.

Au revenit în strada principală. Osborne s-a întors către biroul lui.

— Ai acelaşi drum?

Peter a negat din cap.

— Mă duc să văd dacă pot găsi un ţarc pentru fetiţă. Mary spune că trebuie neapărat să fac rost de el, fiindcă altfel Jennifer poate păţi ceva.

Au pornit în direcţii diferite şi cercetătorul s-a îndepărtat, gândindu-se recunoscător la faptul că nu era însurat.

Peter a izbutit să găsească un ţarc chiar în al doilea magazin în care a intrat. Un ţarc pliat e un obiect destul de incomod de transportat printr-o mulţime de oameni; s-a chinuit să-l ducă până la tramvaiul care mergea spre gară. A ajuns cu el la Falmouth pe la ora patru după-amiaza. L-a lăsat în sala de aşteptare până ce avea să se întoarcă să-l ia în remorca bicicletei şi a pornit încet către casă. A trecut pe la farmacia pe al cărei proprietar îl cunoştea. A întrebat-o pe vânzătoare dacă domnul Goldie era acolo. Când farmacistul îmbrăcat în alb şi-a făcut apariţia, Peter l-a întrebat:

— Putem vorbi ceva între patru ochi?

— Bineînţeles, căpitane.

L-a condus în încăperea din spate.

— Voiam să discut cu dumneata despre boala de radiaţie, a început Peter.

Chipul farmacistului a rămas inexpresiv.

— Eu trebuie să plec, a continuat căpitanul. Voi călători la bordul submarinului american *Scorpion*. O să lipsesc destul de multă vreme. N-o să ne întoarcem până la sfârşitul lui iunie, cel mai devreme.

Farmacistul a încuviinţat încet din cap.

— Nu e un voiaj uşor. Există posibilitatea să nu ne mai întoarcem deloc.

O vreme au rămas tăcuţi.

— Îţi faci griji probabil despre doamna Holmes şi Jennifer.

— Trebuie să mă asigur că Mary înţelege cum stau lucrurile, înainte de a pleca.

Peter a făcut o pauză, după care a întrebat:

— Spune-mi, de fapt, ce ţi se întâmplă?

— Ai greţuri, a zis farmacistul. Ăsta e primul simptom. Apoi vomiţi şi ai diaree. Scaune cu sânge. Toate aceste simptome sporesc treptat. S-ar putea să-ţi revii uşor, dar numai temporar. În cele din urmă, moartea se datorează epuizării extreme.

A tăcut câteva clipe.

— La sfârşit de tot, infecţia sau leucemia pot fi cauza reală a morţii. Ţesuturile sangvine sunt distruse ca urmare a lipsei sărurilor din fluidele corpului.

— Cineva mi-a spus că seamănă cu holera.

— Aşa-i, a încuviinţat domnul Goldie. Seamănă mai degrabă cu holera.

— Ai vreun medicament?

— Nu pentru vindecare.

— Nu mă refer la asta. Ca să se termine mai repede.

— Deocamdată n-avem voie să vindem aşa ceva, căpitane. Cam cu o săptămână înainte de sfârşit, va fi făcut un comunicat oficial şi ni se va permite să distribuim medicamentul celor care-l vor solicita.

A făcut o pauză.

— Se pot ivi complicaţii teribile cauzate de aspectul religios al sinuciderii, a completat el. Presupun însă că asta-i o problemă personală.

— Trebuie ca soţia mea să înţeleagă despre ce e vorba, a zis Peter. Va fi nevoită să se îngrijească de copil... şi s-ar putea ca eu să nu fiu aici. Vreau să mă asigur că totul e clar înainte să plec.

— Când va veni vremea, aş putea să-i explic eu doamnei Holmes.

— Aş prefera mai degrabă s-o fac eu însumi. O să fie un pic cam tulburată.

— Desigur...

Farmacistul a stat o clipă în cumpănă, apoi a zis:

— Vino în depozit.

A intrat într-o altă cameră care avea uşa încuiată. Într-un colţ se găsea o ladă cu capacul pe jumătate ridicat. L-a deschis complet. Înăuntru se aflau cutiuţe roşii, de două dimensiuni.

Domnul Goldie a luat câte una din fiecare şi s-a întors. A desfăcut cutiuţa mai mică. Conţinea un flacon de plastic cu două tablete. L-a deschis, a scos pastilele, le-a pus deoparte cu grijă şi a pus în locul lor două aspirine. A vârât flaconul înapoi în cutia roşie şi a închis-o. I-a înmânat-o lui Peter.

— Asta-i pentru oricine va dori să ia o pastilă. O poţi lua ca să i-o arăţi doamnei Holmes. Una cauzează moartea aproape instantaneu. Cealaltă e de rezervă. Când va veni vremea, le vom distribui la tejghea.

— Mulţumesc. Cum se procedează cu copilul?

Farmacistul a luat a doua cutie.

— Pentru un copil sau un animal mai mic, cum ar fi un câine sau o pisică... E doar puţin mai complicat.

A deschis cutiuţa şi i-a arătat o seringă.

— Ţi-am pus aici una folosită. Trebuie să urmezi instrucţiunile

scrise pe cutie. O injecţie sub piele şi fetiţa va adormi aproape instantaneu.

A închis cutia şi i-a înmânat-o împreună cu cealaltă. Peter le-a luat recunoscător.

— E foarte amabil din partea dumitale, a spus el. Deci va putea să ia de-aici aşa ceva, atunci când va veni vremea?

— Exact.

— Va trebui să plătească ceva?

— Nu, niciun ban, a zis farmacistul. Sunt pe lista de gratuităţi.

CAPITOLUL CINCI

Ţarcul a fost cel mai apreciat dintre cele trei obiecte pe care Peter le-a adus acasă în seara aceea.

Era un ţarc nou-nouţ, vopsit în verde pastel, cu bile colorate într-o parte. Înainte de-a intra în casă l-a pus pe pajişte şi apoi a strigat-o pe Mary, să iasă să-l vadă. Ea a venit şi l-a examinat, încercându-i stabilitatea, ca să se asigure că fetiţa n-o să-l răstoarne peste ea.

— Sper că vopseaua nu se va coji. E îngrozitor de periculoasă, conţine substanţe otrăvitoare.

— M-am interesat la magazin, a spus Peter. Nu-i vopsea cu ulei, ci Duco. Jennifer ar trebui să aibă acetonă în salivă ca s-o poată dizolva.

— Să ştii că poate să desprindă vopseaua de pe multe lucruri.

S-a dat înapoi câţiva paşi şi a privit ţarcul.

— E o culoare foarte drăguţă. Se va potrivi de minune cu perdelele din camera ei.

— Şi eu m-am gândit la asta, a rostit Peter. Aveau şi unul albastru, dar mi-am spus că ăsta o să-ţi placă mai mult.

— Da, sigur că da. E un cadou minunat!

Şi-a pus braţele în jurul lui şi l-a sărutat.

— Probabil că a fost îngrozitor să-l cari cu tramvaiul.

— Nu-i nicio problemă. Sunt bucuros că-ţi place.

Femeia a intrat în casă, a luat-o pe Jennifer şi a pus-o în ţarc. Apoi şi-au luat câte ceva de băut şi s-au aşezat, pe pajişte, fumând şi privind-o pe fetiţă cum înşfacă una dintre bare cu pumnii ei mititei.

— Nu crezi că acum, având de ce să se ţină, se va ridica prea curând în picioare? a întrebat Mary îngrijorată. Vreau să spun, fără ţarc n-ar învăţa încă multă vreme să meargă. Dacă merg prea curând, copiii cresc crăcănaţi.

— Nu cred, a zis Peter. Atâta lume are ţarcuri... şi eu am avut unul când eram mic şi n-am crescut crăcănat.

— Probabil că dacă nu s-ar ajuta de bare, s-ar servi de altceva, de un scaun sau ceva în genul ăsta.

Când Mary a luat-o pe Jennifer să-i facă baie şi s-o pregătească de culcare, Peter a dus ţarcul în casă şi l-a pus în camera fetiţei. Apoi a aranjat masa pentru cină. Pe urmă s-a aşezat pe verandă, pipăind cutiile roşii din buzunar şi întrebându-se cum naiba să-i spună de ele

soţiei lui.

S-a dus să-şi toarne un whisky.

A deschis discuţia chiar în seara aceea, puţin înainte de culcare.

— Înainte de a pleca în voiajul ăsta, vreau să discut cu tine ceva, i-a zis, cam încurcat.

Femeia a ridicat privirea.

— Ce anume?

— Despre boala de radiaţie de care ne vom îmbolnăvi cu toţii. Există câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii.

— Ah, despre asta? N-o să apară decât în septembrie. Nu vreau să discut acum.

— Mi-e teamă că va trebui totuşi să stăm de vorbă, a insistat el.

— Nu văd de ce. Poţi să-mi spui tot ce e nevoie când va sosi timpul. Când vom şti că se apropie. Doamna Hildred mi-a zis că soţul ei a auzit de la cineva că până la urmă n-o să mai apară deloc. Înaintarea ei încetineşte, sau aşa ceva. N-o să mai ajungă până aici.

— Nu ştiu cu cine a vorbit soţul doamnei Hildred, dar pot să-ţi spun că nu-i nimic adevărat în asta. O să vină şi aici, nicio problemă. S-ar putea să se manifeste în septembrie, dar poate veni şi mai curând.

Ea a făcut ochii mari:

— Vrei să spui că o vom păţi cu toţii?

— Da, o să murim cu toţii din cauza ei. De aceea vreau să-ţi spun câteva lucruri...

— Nu poţi să mi le spui mai încolo, când va veni vremea, când vom şti cu siguranţă că se va întâmpla?

El a clătinat din cap.

— Mai degrabă ţi-aş spune acum. Vezi tu, s-ar putea să nu fiu aici când se va întâmpla. Sau să vină mai repede decât se prevede, ori să mă calce vreun autobuz... S-ar putea întâmpla orice.

— Nu există niciun autobuz, a replicat ea calmă. Te referi la submarin.

— Cum vrei tu, dar aş fi mai fericit, câtă vreme voi lipsi, dacă ştiu că tu cunoşti despre ce-i vorba.

— Bine, a aprobat ea fără entuziasm. Şi-a aprins o ţigară. Dă-i drumul şi spune-mi.

El s-a gândit o clipă.

— Cu toţii trebuie să murim într-o zi. Nu ştiu dacă moartea în felul ăsta e mai rea decât alta. Ceea ce se întâmplă e că te îmbolnăveşti,

începe să-ţi fie rău, din ce în ce mai rău, vomiţi, ai diaree şi te simţi tot mai slăbit. S-ar putea să-ţi revii pentru scurtă vreme, dar boala se întoarce din nou. Şi, în cele din urmă, devii atât de slăbit, încât pur şi simplu... mori.

Ea a suflat un nor de fum.

— Cât durează asta?

— N-am întrebat. Cred că depinde de individ. S-ar putea să dureze două sau trei zile. Bănuiesc că dacă apuci să-ţi revii durează două sau trei săptămâni.

A urmat o scurtă pauză.

— E groaznic, a spus ea în cele din urmă. Dacă toată lumea se îmbolnăveşte în acelaşi timp, nu mai are cine să te ajute. Nu mai există nici doctori şi nici spitale, nu-i aşa?

— Aşa cred. E o chestie cu care trebuie să te lupţi de unul singur.

— Dar tu vei fi aici, Peter?

— Voi fi, a consolat-o el. Îţi spun asta doar aşa, ca să previn orice risc.

— Dacă am să fiu singură, cine o să aibă grijă de Jennifer?

— Las-o pe Jennifer o clipă. O să ne întoarcem la ea mai târziu. S-a aplecat spre Mary. Problema e următoarea: nu există vindecare, dar nici nu eşti obligat să mori în felul ăsta îngrozitor. Poţi muri decent, atunci când lucrurile devin insuportabile.

A dat la iveală una din cele două cutii roşii pe care le avea în buzunar. Femeia a privit-o fascinată.

— Ce-i asta? a şoptit ea.

Peter a desfăcut cutia şi a scos flaconul.

— Cam aşa arată, a spus el. Pastilele astea nu sunt veritabile, Goldie mi le-a dat ca să le arăt, să ştii ce ai de făcut. Pur şi simplu înghiţi o pastilă cu ceva de băut. Orice fel de băutură, ce-ţi place ţie mai mult. Apoi te întinzi şi cu asta s-a sfârşit.

— Adică... mori?

Ţigara i s-a stins între degete. Bărbatul a aprobat din cap.

— Când situaţia devine insuportabilă, asta e ieşirea.

— Cealaltă pastilă la ce foloseşte? a şoptit ea.

— Asta-i de rezervă. Presupun că ţi-o dau în cazul în care ai pierde una din ele.

Mary a tăcut cu ochii fixaţi pe cutia roşie.

— Când va sosi vremea, a adăugat bărbatul, vor comunica totul la

radio. Apoi trebuie doar să te duci la farmacia lui Goldie şi să-i ceri vânzătoarei cutia ca s-o ai în casă. O să ţi-o dea. O poate obţine oricine va dori.

Ea a întins mâna, lăsând să cadă ţigara stinsă şi i-a luat cutia. A citit instrucţiunile tipărite în negru. În cele din urmă, a zis:

— Peter, oricât de bolnavă aş fi, n-aş putea s-o fac. Cine ar mai avea grijă de Jennifer?

— O să ne îmbolnăvim cu toţii, a spus el. Orice fiinţă vie. Şi câinii, şi pisicile, şi copiii – toată lumea. Şi eu. Şi tu. Şi Jennifer.

Mary a făcut ochii mari.

— Jennifer o să se îmbolnăvească de soiul ăsta de... holeră?

— Mi-e teamă că da, scumpo. O să ne îmbolnăvim cu toţii.

Femeia şi-a plecat privire.

— Dar e animalic, a spus ea cu vehemenţă. Nu-mi pasă aşa de mult de mine. Dar totul e... e absolut îngrozitor.

— E sfârşitul tuturor, a încercat el s-o consoleze. Noi vom pierde viitorul pe care l-am fi avut în faţă, iar Jennifer nu va apuca să trăiască deloc. Însă pentru ea nu trebuie să fie prea dureros. Când lucrurile vor fi fără speranţă, poţi să-i uşurezi sfârşitul. Va trebui un pic de curaj din partea ta, dar tu îl ai. Iată ce va trebui să faci, dacă eu nu voi fi aici.

A scos cealaltă cutie roşie şi a început să-i explice procedura.

Mary l-a privit cu ostilitate crescândă.

— Ascultă, a spus ea – şi vocea îi era mânioasă – tu încerci să-mi spui ce trebuie să fac ca s-o omor pe Jennifer?

Peter ştia că se vor ivi necazuri, dar trebuia să le înfrunte.

— Exact, a încuviinţat. Dacă va fi necesar, vei fi nevoită s-o faci.

— Cred că eşti nebun! a exclamat Mary. N-aş face niciodată aşa ceva, oricât de bolnavă ar fi. Aş îngriji-o până la sfârşit. Problema e că tu n-o iubeşti, n-ai iubit-o niciodată. Te-a deranjat tot timpul. Ei bine, pentru mine, fetiţa nu-i o pacoste. Tu eşti! Şi acum ai ajuns să-mi explici mie cum s-o omor.

S-a ridicat în picioare, albă de mânie.

— Dacă mai spui un singur cuvânt, am să te ucid pe tine!

N-o mai văzuse niciodată atât de furioasă. S-a sculat şi el în picioare.

— Cum vrei, a zis obosit. Nu trebuie să foloseşti chestiile astea, dacă n-o să vrei.

— Există o şmecherie pe aici pe undeva. Încerci să mă faci s-o omor pe Jennifer şi să mă sinucid. Ca să fii apoi liber să te încurci cu altă

femeie.

Peter nu crezuse că va fi chiar atât de rău.

— Nu fi tâmpită, a ridicat el tonul. Dacă am să fiu aici, o voi folosi şi eu. Iar dacă nu voi fi aici şi va trebui să faci faţă lucrurilor de una singură, se va întâmpla pentru că eu voi fi deja mort. Gândeşte-te la asta şi încearcă să-ţi vâri ideea în capul ăla prost. O să fiu mort!

Ea l-a privit cu ochi mari, cu furie reţinută.

— Mai există un lucru pe care ar trebui să-l ştii, a adăugat bărbatul. S-ar putea ca Jennifer să trăiască mai mult decât tine.

A ridicat prima cutie roşie.

— Poţi să arunci astea la coşul de gunoi. Te poţi chinui oricât înainte să mori. Dar Jennifer s-ar putea să nu fie moartă. S-ar putea să mai trăiască câteva zile, plângând şi vomitând în pătuţul ei, zăcând în propria-i murdărie, cu tine moartă pe podea, fără nimeni care s-o ajute. Vrei ca ea să sfârşească în felul ăsta? Dacă tu vrei, ei bine, eu n-o vreau.

I-a întors spatele.

— Gândeşte-te la astea şi nu mai fi aşa tâmpită.

Mary a rămas tăcută. Timp de o clipă, Peter a crezut că avea să cedeze nervos, dar era acum prea furios ca s-o ajute.

— E un moment în care trebuie să dovedeşti puţin curaj şi să faci faţă situaţiei, a mai spus el.

Femeia s-a întors şi a ieşit din cameră alergând; după aceea a auzit-o suspinând în dormitor. Nu s-a dus după ea.

Şi-a turnat un whisky, a ieşit pe verandă şi s-a aşezat în şezlong privind marea.

Femeile astea proaste, îndepărtate de realitate, trăind ca într-un vis, într-o lume proprie, a imaginaţiei sentimentale! Dacă ar ţine piept lucrurilor, ar putea ajuta un bărbat, l-ar putea sprijini enorm. Dar câtă vreme se agăţau de lumea visurilor, nu erau decât nişte pietre de moară în jurul gâtului.

Pe la miezul nopţii, s-a dus în dormitor. Mary era în pat, cu lumina stinsă. Peter s-a dezbrăcat pe întuneric, de teamă să n-o trezească. Ea era cu spatele; s-a întins alături şi a adormit, ajutat şi de whisky. La două noaptea s-a trezit şi a auzit-o suspinând. A întins o mână ca s-o consoleze.

Femeia s-a răsucit către el.

— Peter, îmi pare rău c-am fost aşa de proastă...

N-au mai discutat nimic despre cutiile roşii, dar în dimineaţa

următoare el le-a pus în dulăpiorul cu medicamente din baie, ceva mai în spate, să nu sară în ochi, totuşi, la vedere. În fiecare cutie a pus câte un bileţel în care îi repeta că nu sunt flacoanele originale şi-i amintea de unde le putea obţine pe cele adevărate. A adăugat câteva cuvinte de iubire, gândindu-se că s-ar putea să le citească atunci când el va fi mort.

Vremea călduroasă a durat până în martie. Pe *Scorpion* n-au mai apărut cazuri de pojar, iar munca la submarin a progresat repede şi datorită faptului că muncitorii din docuri nu aveau altceva de făcut. Peter a tăiat şi cel de-al treilea copac, l-a transformat în lemne de foc pe care le-a pus la uscat, ca să le poată arde în anul următor, şi a început să sape în grădina de zarzavat.

Osborne şi-a pornit Ferrariul şi l-a scos pe şosea. Nu existau prohibiţii cu privire la circulaţia maşinilor. Nimeni nu avea benzină fiindcă, oficial, nu mai exista în toată ţara. Stocurile rezervate pentru medici şi spitale fuseseră epuizate. Totuşi, ocazional, se mai vedeau automobile. Toţi şoferii aveau canistre ascunse în cine ştie ce loc, provizii făcute când începuse penuria, şi la rezervele acelea se apela uneori, în cazul unor urgenţe disperate. Apariţia Ferrariului pe şosea n-a declanşat nicio acţiune a poliţiei, nici măcar atunci când tânărului i-a alunecat piciorul pe acceleratorul care nu-i era familiar, şi a ajuns la o sută patruzeci de kilometri pe strada Bourke, în mijlocul oraşului. Cu excepţia cazului în care ar fi ucis pe cineva, poliţia nu-l băga în seamă.

N-a ucis pe nimeni, dar s-a speriat destul de unul singur. În South Gippsland exista un circuit de curse lângă un loc pe nume Tooradin, aflat în proprietatea unui club de entuziaşti.

Aici era un circuit de cinci kilometri de şosea largă de bitum, care era închis publicului. Circuitul avea o porţiune lungă şi dreaptă şi mai multe curbe sinuoase. Încă se mai desfăşurau curse aici, cu destui de puţini spectatori din cauza lipsei transportului. De unde făceau rost entuziaştii de benzină rămânea un secret bine păstrat, sau mai multe secrete, pentru că fiecare concurent părea să aibă propria lui sursă, aşa cum şi John ascunsese opt butoaie de combustibil special în grădina mamei sale. John Osborne îşi adusese Ferrariul de mai multe ori în locul acela, iniţial pentru antrenamente şi apoi ca să participe la întreceri, curse scurte, din cauza economiei de combustibil.

Maşina căpătase un anume rol în existenţa lui, care fusese aceea a unui savant, împărţindu-şi timpul între laborator şi birou. John nu

dusese o viaţă activă, nu fusese obişnuit să-şi asume riscuri personale, să-şi pună viaţa în pericol şi existenţa lui fusese mai săracă din punctul acesta de vedere. Atunci când i se anunţase numirea pe submarin, ca ofiţer însărcinat cu problemele ştiinţifice, fusese în mod plăcut tulburat de întreruperea rutinei sale, dar în secret se îngrozise de câte ori intraseră în submersie.

Izbutise să se controleze şi să-şi îndeplinească îndatoririle fără să-şi trădeze prea mult tensiunea nervoasă, în timpul voiajului de o săptămână către nord, însă devenise iritat de perspectiva noii călătorii, de aproape o lună, care urma să aibă loc.

Automobilul de curse schimbase însă totul. Îl excita de câte ori îl pilota. La început nu condusese foarte bine. După ce ajungea la două sute cincizeci de kilometri pe oră în linie dreaptă, nu încetinea corect pentru a vira în siguranţă. Fiecare viraj reprezenta un fel de pariu cu moartea şi de două ori derapase şi ieşise pe iarba ce mărginea pista, alb la faţă şi tremurând din cauza şocului, ruşinat că-şi tratase astfel maşina.

Fiecare cursă sau antrenament de pe circuit îl făcea să-şi dea seama de greşelile pe care nu trebuia să le mai repete şi de faptul că moartea îl ocolise de puţin.

Cu aceste momente palpitante ocupându-i mintea, apropiata călătorie cu *Scorpionul* încetase să-l mai îngrozească. În voiajul acela nu exista vreun pericol comparabil cu cele pe care le întâlnise în cursele auto. Interludiul naval deveni un episod plictisitor, o pierdere din timpul atât de preţios, până ce avea să se poată întoarce în Melbourne ca să mai participe la curse încă trei luni, înainte de sfârşit.

Ca oricare alt pilot de curse, John îşi cheltuia mult timp încercând să se aprovizioneze cu combustibil.

Sir David Hartman şi-a ţinut întrevederea aşa cum fusese stabilit. Dwight Towers a fost prezent în calitate de comandant al *Scorpionului,* însoţit de ofiţerul său de legătură. De asemenea, l-a luat şi pe ofiţerul însărcinat cu problemele radio şi electrice, un anume locotenent Sunderstrom, pentru că urmau probabil să se discute amănunte legate de transmisia radio din Seattle. CSIRO era reprezentat de directorul său şi de John Osborne. Mai erau prezenţi şi alţi ofiţeri din comandament, plus câţiva consilieri ai prim-ministrului.

La început, amiralul a subliniat dificultăţile operaţiunii.

— Este dorinţa mea, a spus el, şi acestea sunt şi ordinele prim-

ministrului, ca *Scorpionul* să nu fie expus niciunui pericol major pe durata acestui voiaj. În primul rând, avem nevoie de rezultatele observaţiilor ştiinţifice care vor rezulta. Din cauza înălţimii reduse a antenei radio şi a necesităţii ca submarinul să rămână în submersiune multă vreme, nu ne putem aştepta să avem o bună legătură radio. Din acest motiv, trebuie neapărat ca submarinul să se întoarcă în bune condiţii, altminteri toată valoarea operaţiunii va fi pierdută. În plus, este singura navă cu rază mare de acţiune care ne-a mai rămas la dispoziţie pentru a ţine legătura cu Africa şi America de Sud. Ţinând cont de aceste lucruri, am făcut unele modificări ale itinerariului faţă de ultimele noastre discuţii. Cercetarea Canalului Panama a fost anulată, din cauza zonelor minate. Comandantul Towers ne va spune pe scurt cum stăm în privinţa acestor zone.

Dwight a ţinut o mică dizertaţie despre mine şi despre lipsa unor informaţii recente.

— Seattle ne este accesibil, ca şi întregul Puget Sound, a spus el. De asemenea, Pearl Harbor. Aş zice că nu trebuie să ne temem de nimeni nici în jurul golfului Alaska. Mai degrabă gheaţa constituie o problemă la acele latitudini, iar *Scorpion* nu este un spărgător de gheaţă. Totuşi, după opinia mea, ne putem croi drum până acolo, fără mari riscuri. Nu sunt sigur dacă vom putea ajunge până la şaizeci de grade latitudine, dar vom face tot ce ne stă în putere. Aş zice că putem realiza majoritatea obiectivelor pe care le doriţi.

Au discutat apoi despre semnalele radio recepţionate din zona Seattle. Sir Phillip Goodall, directorul CSIRO, a prezentat o sinteză a mesajelor monitorizate de la începutul războiului.

— Aceste semnale sunt în majoritate ininteligibile, a spus el. Sunt emise la intervale întâmplătoare, mai frecvent iarna decât vara. Frecvenţa de emisie este 4,92 megaherţi.

Ofiţerul radio şi-a notat pe un carneţel.

— Am monitorizat o sută şaizeci şi nouă de transmisiuni. Dintre ele, trei conţineau grupe codificate recognoscibile, şapte grupe cu totul. Am descifrat doar două cuvinte în engleză APE şi LEGĂTURA.

Sir David Hartman a întrebat:

— Câte ore de transmisie aţi monitorizat?

— O sută şase.

— În tot acest timp, doar două cuvinte au fost transmise în clar? Restul e de neînţeles?

— Exact.

— Nu cred că semnificaţia cuvintelor are vreo importanţă, a spus amiralul. E probabil o transmisie întâmplătoare. În fond, dacă un număr infinit de maimuţe încep să se joace cu un număr infinit de maşini de scris, una dintre ele va scrie o piesă de Shakespeare. Adevărata problemă care trebuie investigată este modul cum au loc aceste transmisiuni. Pare clar că în zona Seattle mai există energie electrică şi se poate ca ea să fie produsă de oameni. Nu e foarte probabil, dar este posibil.

Locotenentul Sunderstrom s-a aplecat către comandant şi i-a şoptit ceva. Dwight a rostit apoi cu glas tare:

— Domnul Sunderstrom cunoaşte instalaţiile radio din zona respectivă, domnilor.

Locotenentul a început cu prudenţă:

— N-aş spune că le cunosc pe toate. Acum vreo cinci ani am urmat un curs de comunicaţii navale pe insula Santa Maria. Una dintre frecvenţele pe care le-am folosit a fost 4,92.

— Unde se află insula Santa Maria? a întrebat amiralul.

— Chiar lângă Bremerton, în Puget Sound, domnule. Acolo se află principala şcoală de comunicaţii navale din zonă.

Towers a desfăcut o hartă şi a indicat insula cu degetul.

— Aici e, domnule. Are legătură cu uscatul prin podul din Manchester, aflat chiar lângă golful Clam.

— Cam ce rază de acţiune ar avea staţia de pe insula Santa Maria? s-a interesat amiralul.

— Nu sunt sigur, a răspuns locotenentul, dar presupun că este globală.

— Arată ca o staţie globală? Are antenele foarte înalte?

— Da, domnule. Antenele de acolo sunt destul de înalte. Cred că face parte dintr-un sistem de comunicaţii care acoperă întreaga zonă a Pacificului, totuşi nu sunt sigur. Eu n-am urmat decât şcoala de comunicaţii.

— N-ai comunicat niciodată direct cu staţia aceea de pe vreo navă?

— Nu, domnule, am operat pe alte frecvenţe.

Au discutat o vreme despre problemele tehnice ale transmisiunilor radio.

— Dacă se va dovedi că e vorba de Santa Maria, a zis Dwight în cele din urmă, aş zice că o vom putea investiga fără dificultăţi.

A aruncat o privire hărţii pe care o indicase înainte, ca să-şi confirme bănuielile.

— Adâncimea apei depăşeşte doisprezece metri în apropierea insulei. Vom putea probabil acosta chiar lângă chei. În cazul acesta, avem barca pneumatică. Dacă nivelul de radiaţie este acceptabil, putem trimite un ofiţer pe ţărm, în costumul protector, desigur.

— Sunt gata să mă ofer voluntar, a intervenit locotenentul. Cunosc instalaţiile destul de bine.

Au discutat apoi despre efectul Jorgensen şi observaţiile ştiinţifice necesare pentru a-l confirma sau nu.

După conferinţă, Dwight s-a dus să ia masa cu Moira Davidson. Fata alesese ca loc de întâlnire un mic restaurant din oraş.

I-a propus să bea ceva înainte de prânz. Ea a dorit un coniac cu sifon.

— Dublu? a întrebat el, în vreme ce chelnerul aştepta.

— Nu, a zis Moira.

Dwight i-a făcut semn chelnerului, fără să comenteze, apoi a aruncat o privire genţii ei diplomat, care stătea pe scaunul de alături.

— Ai fost la cumpărături?

— Eu la cumpărături? a exclamat ea indignată.

— Atunci? Te duci undeva după ce mergem la expoziţie?

— Nu, a replicat fata amuzată de curiozitatea lui. Te las să ghiceşti de trei ori ce am în geantă.

— Coniac, a sugerat el.

— Nu, ăsta îl port în mine.

— Un cuţit. Ai de gând să desprinzi din ramă unul din tablourile alea religioase ca să-l iei şi să-l atârni în baie?

— Nu. Mai ai dreptul la o încercare.

— Ceva ce croşetezi?

— Nu mă ocup cu aşa ceva. Eu nu fac nimic odihnitor. Ar fi trebuit s-o ştii de pe-acum.

Chelnerul le-a adus băuturile.

— Bine, a spus Dwight. Ai câştigat. Ce-i înăuntru?

Moira a deschis geanta. Conţinea un creion, un caiet şi un manual de stenografie.

Bărbatul a privit cu ochii mari.

— Ei, lasă-mă! Chiar te-ai apucat de învăţat?

— De ce nu? Tu însuţi ai spus cândva că ar trebui s-o fac.

El şi-a amintit vag ceea ce-i spusese odată, într-un moment de relaxare.

— Urmezi un curs sau ceva în genul ăsta?

— În fiecare dimineaţă, trebuie să fiu pe strada Russell, la nouă şi jumătate. Nouă şi jumătate... Îţi dai seama ce înseamnă asta pentru mine?! Trebuie să mă trezesc înainte de şapte!

— E rău, într-adevăr, a zâmbit el. De ce o faci?

— Ca să am o preocupare. M-am săturat să tot împrăştii balegă.

— De când te-ai apucat?

— De trei zile. Am început să mă pricep destul de bine. Sunt deja în stare să mâzgălesc câte ceva.

— Dar o să ştii ce ai scris după aceea?

— Încă nu, a admis ea şi a luat o gură de coniac. Aşa ceva înseamnă să fii avansat.

— Urmezi şi cursul de dactilografie?

Moira a aprobat din cap.

— Şi secretariat. Toate chestiile.

Bărbatul a privit-o admirativ.

— O să fii o secretară pe cinste când o să termini.

— La anul. Voi putea obţine o slujbă bună atunci.

— Fac mulţi chestia asta? a întrebat-o. E o şcoală sau aşa ceva?

Ea a încuviinţat din nou.

— Sunt mai mulţi decât crezusem. Cred că-i cam jumătate din numărul obişnuit. Imediat după război nu prea au fost elevi şi au pus pe liber majoritatea profesorilor. Acum numărul cursanţilor a crescut şi sunt obligaţi să angajeze iarăşi profesori.

— Deci sunt mulţi?

— Mai ales adolescenţi. Mă simt ca o bunică printre ei. Cred că părinţii lor s-au plictisit să-i ţină acasă şi i-au trimis la muncă.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Acelaşi lucru se întâmplă şi la universitate. Sunt mult mai mulţi studenţi acum decât în urmă cu câteva luni.

— Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva, a remarcat Dwight.

— E plictisitor să stai acasă, fără să faci nimic. Acolo îşi întâlnesc prietenii.

Bărbatul i-a sugerat încă un pahar, dar ea l-a refuzat; au comandat prânzul.

— Ai auzit de John Osborne şi de maşina lui?

— Sigur că da, a râs Dwight. Mi-a arătat-o. Am impresia că o arată oricui vrea să vină s-o vadă. E o maşină foarte frumoasă.

— E absolut nebun. O să moară într-un accident.

Dwight şi-a sorbit supa.

— Ce contează atâta vreme cât nu are accidentul înainte de a porni în călătorie? Se distrează de minune.

— Când plecaţi? a întrebat fata.

— Presupun că săptămâna viitoare.

— Va fi foarte periculos?

A urmat o scurtă tăcere.

— Ah, nu, a spus el. Ce te face să crezi asta?

— Am vorbit ieri la telefon cu Mary Holmes. Părea un pic îngrijorată, apropo de ceva ce i-a zis Peter.

— Legat de călătorie?

— Nu în mod direct. Cel puţin aşa cred. Mai degrabă ceva în genul că şi-ar fi făcut testamentul.

— Ăsta-i întotdeauna un lucru bun de făcut, a observat bărbatul. Toată lumea ar trebui să-şi facă un testament, adică fiecare bărbat căsătorit.

Chelnerul a adus fripturile.

— Spune-mi, e periculos? a repetat ea întrebarea.

Dwight a clătinat din cap.

— E un voiaj destul de lung. O să lipsim aproape două luni, iar jumătate din drum vom fi în submersiune. Dar nu-i mai periculoasă decât orice altă operaţiune în apele nordice.

A făcut o pauză după care a continuat:

— Întotdeauna e periculos să călătoreşti în ape unde ar fi putut avea loc explozii nucleare. Mai ales în submersiune. Niciodată nu ştii cu adevărat ce poţi întâlni. Chiar şi fundul oceanului poate să fi suferit transformări. Poţi să dai peste vreo navă scufundată, despre care nu ştiai că-i acolo. Trebuie să fii cu ochii în patru şi să înaintezi cu grijă. Dar n-aş zice că e deosebit de periculos.

— Să te întorci teafăr, Dwight.

— Bineînţeles, o să ne întoarcem cu toţii teferi. Aşa ni s-a ordonat. Amiralul vrea ca acest submarin să se întoarcă în port.

Ea s-a lăsat pe spate şi a râs.

— Eşti imposibil! De câte ori devin sentimentală, mă... pur şi simplu

mă dezumfli.

— Probabil că nu sunt tipul sentimental. Aşa zice şi Sharon.

— Da?

— Da, se supără mereu pe mine din cauza asta.

— Nu mă surprinde. Îmi pare rău pentru ea.

Au terminat prânzul şi au ieşit din restaurant, îndreptându-se către Galeria Naţională, ca să viziteze expoziţia de tablouri religioase. Toate erau picturi în ulei, în special în stil modern. Au făcut turul sălii rezervate celor patruzeci de tablouri. Moira nu era interesată, iar Dwight nu înţelegea nimic.

Niciunul dintre ei n-avea nimic de comentat despre Crucificările verzi sau despre pânzele roz, înfăţişând Naşterea lui Hristos. În schimb, cele cinci sau şase picturi care tratau aspectele religioase ale războiului i-a mişcat într-atât, încât au izbucnit controverse. S-au oprit în faţa tabloului care câştigase premiul, un Crist îndurerat, pe fundalul unei metropole în ruine.

— Cred că ăsta spune ceva, a zis fata. Uite, în sfârşit, de data asta sunt de acord cu juriul.

— Mie nu-mi place deloc.

— Ce nu-ţi place la el?

— Absolut nimic. Pentru mine, nu-i decât un fals. Niciun pilot cu mintea întreagă n-ar zbura atât de jos, în vreme ce bombele termonucleare explodează împrejur. Ar lua foc numaidecât.

— Compoziţia e bună şi coloritul la fel.

— Ah, sigur, a replicat Dwight. Dar subiectul este fals.

— În ce sens?

— Dacă asta vrea să fie clădirea RCA, înseamnă că pictorul a pus podul Brooklyn în New Jersey şi Empire State în mijlocul Central Park-ului.

Moira a cercetat catalogul.

— Nu spune nicăieri că ar fi vorba de New York.

— Indiferent ce intenţiona să fie, e un fals, a insistat bărbatul. Nu putea să arate astfel. E prea dramatic. S-a întors şi a privit în jur cu dezgust. Nu-mi place nimic din toate astea.

— Nu îndrăzneşti nimic din fiorul religios? a întrebat Moira.

I se părea ciudat, deoarece comandantul se ducea mereu la biserică şi ea crezuse că expoziţia avea să-l mişte.

El a luat-o de braţ.

— Nu sunt un individ religios. Asta-i vina mea, nu a artiştilor. Ei văd lucrurile altfel decât le văd eu.

Au părăsit sala aceea.

— Te interesează picturile, sau de fapt te plictisesc?

— Nu mă plictisesc, a spus Dwight. Îmi plac atunci când sunt pline de culoare şi nu încearcă să te înveţe nimic. Există un pictor pe nume Renoir, nu-i aşa?

Fata a aprobat din cap.

— Au câteva tablouri de-ale lui. Ţi-ar plăcea să le vezi?

Au găsit sala cu artă franceză şi bărbatul a rămas în faţa unui tablou cu un râu, o alee umbrită de pomi, case albe şi magazine, viu colorat şi foarte franţuzesc.

— Ăsta-i soiul de pictură care-mi place, a zis el. Pentru aşa ceva mi-aş pierde timpul.

S-au mai plimbat prin galerie o vreme, discutând şi privind tablourile. Apoi Moira a trebuit să plece. Mama ei nu se simţea bine şi ea îi promisese că se va întoarce mai devreme acasă. Dwight a condus-o până la gară cu tramvaiul.

În aglomeraţia de la intrare, Moira s-a răsucit spre el.

— Mulţumesc pentru prânz şi pentru toată după-amiaza. Sper că celelalte picturi au meritat, dacă cele religioase nu te-au entuziasmat.

— Cu siguranţă, a râs Dwight. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, să văd mai multe. Cât despre religie, pur şi simplu nu-i genul meu.

— Dar te duci la biserică în mod regulat, s-a mirat Moira.

— Ei, mă rog, asta-i altceva.

Fata nu putea să-l contrazică şi nici n-ar fi încercat asta în mijlocul mulţimii. A spus, în schimb:

— Ne mai putem întâlni înainte să pleci?

— În timpul zilei voi fi ocupat. Am putea merge la un film într-o seară, dar trebuie s-o facem cât de curând. Vom pleca imediat ce se vor termina lucrările, iar ele înaintează destul de iute acum.

Au aranjat să cineze în marţea următoare şi fata i-a făcut semn de adio, dispărând în mulţime. Dwight nu se grăbea să revină în port şi mai era încă o oră până la închiderea magazinelor. A mers pe străzi, privind vitrinele. Curând, a dat peste un magazin de articole sportive. A ezitat un moment, apoi a intrat în raionul cu articole de pescuit şi s-a adresat vânzătorului:

— Aş dori o mulinetă, o lansetă şi nişte fir de nailon.

— Sigur că da, a spus vânzătorul. Pentru dumneavoastră?

Americanul a clătinat din cap.

— E un cadou pentru un băiat de zece ani. Prima lui undiţă. Aş vrea ceva de bună calitate, dar destul de uşor. Aveţi ceva din fibră de sticlă?

— Mi-e teamă că, pentru moment, nu mai avem aşa ceva.

A luat dintr-un raft o undiţă şi i-a arătat:

— Asta e o lansetă mică şi bună, din oţel.

— Nu rugineşte în apă sărată? Locuieşte lângă mare şi ştiţi cum sunt puştii.

— Rezistă foarte bine, a zis vânzătorul. Am vândut o mulţime pentru pescuit în mare.

În vreme ce Dwight examina lanseta, vânzătorul a dat la iveală câteva mulinete.

— Pentru pescuitul marin, avem mulinetele astea din plastic sau vă pot oferi una multiplicatoare din oţel inoxidabil. Este mai bună, desigur, dar mult mai scumpă.

Dwight le-a examinat.

— Cred că am s-o cumpăr pe cea din oţel.

A ales şi o gută, iar vânzătorul a împachetat cele trei articole.

— E un cadou drăguţ pentru un băiat, a observat el.

— Sigur. O să se distreze de minune.

A plătit, a luat pachetul şi s-a dus la raionul unde se vindeau biciclete şi trotinete pentru copii.

— Aveţi cumva un băţ Pogo? a întrebat-o pe vânzătoare.

— Un băţ Pogo? Nu cred. Să-l întreb pe şef.

Şeful raionului s-a apropiat.

— Mi-e teamă că nu mai avem aşa ceva, domnule, i-a zis el. Jucăriile astea nu prea s-au căutat în ultima vreme şi l-am vândut pe ultimul acum câteva zile.

— O să mai primiţi?

— Am comandat o duzină. Nu ştiu când vor sosi. Aprovizionarea cam scârţâie acum. Îl doriţi pentru un cadou, nu-i aşa?

— Pentru o fetiţă de şase ani.

— Trotinetele astea sunt potrivite pentru asemenea vârste.

Dwight a negat din cap.

— Are deja una.

— Poate o bicicletă atunci.

Erau prea voluminoase şi cam rudimentare, dar n-a spus-o.

— De fapt, voiam doar un băţ Pogo. Cred că am să mai încerc şi în altă parte şi, dacă n-o să găsesc, am să mă întorc aici.

— Căutaţi la „McPhails”, a spus omul amabil. S-ar putea să le mai fi rămas vreunul.

Comandantul a ieşit şi a încercat la „McPhails”, dar şi acolo se terminaseră beţele Pogo. A intrat şi în alte magazine, cu acelaşi rezultat. Se părea că asemenea jucării nu se mai găseau. Cu cât era mai frustrat, cu atât i se părea că nu dorea altceva decât un băţ Pogo şi că nimic altceva nu l-ar fi putut înlocui. A cotit pe strada Collins, căutând alt magazin, dar ieşise din zona magazinelor de jucării, intrând în cea a mărfurilor de lux.

Chiar înainte de închidere, s-a oprit în faţa vitrinei unei bijuterii. Era un magazin de bună calitate; a stat acolo o vreme, privind vitrinele. Smaralde şi diamante ar fi fost cel mai bine. Smaraldele mergeau de minune cu părul ei negru.

A intrat în magazin.

— Mă gândeam la o brăţară, i-a spus tânărului îmbrăcat cu un sacou negru. Smaralde şi diamante, poate. Oricum, smaralde. Doamna e brunetă şi-i place să poarte verde. Aveţi ceva în genul ăsta?

Bijutierul s-a îndreptat spre seif şi s-a întors cu trei brăţări pe care le-a aşezat pe un suport de catifea.

— Le avem pe acestea, domnule. Cam la ce preţ v-aţi gândit?

— Nu ştiu, a zis comandantul. Vreau să fie o brăţară deosebită.

Vânzătorul a ridicat una.

— Aceasta costă patruzeci de guinee, iar aceasta patruzeci şi cinci. Sunt foarte frumoase.

— Cât costă aceea de acolo?

Tânărul i-a arătat-o.

— Asta e mult mai scumpă, domnule. E o piesă rară.

A examinat eticheta minusculă.

Strălucea pe catifeaua neagră. Dwight a ridicat-o şi a examinat-o. Era cu adevărat o piesă de excepţie. Sharon nu avea nimic asemănător în caseta ei cu bijuterii. Ştia că o să-i placă.

— E de fabricaţie englezească sau australiană?

Vânzătorul a negat din cap.

— E un original de la „Cartier”, celebra firmă din Paris. A ajuns la noi din averea unei doamne din Toorak. După cum vedeţi, e în condiţie foarte bună. De obicei montura are nevoie de reparaţii, dar piesa asta

n-a avut nevoie de nicio intervenţie. E într-o condiţie perfectă.

Dwight îşi putea imagina încântarea lui Sharon.

— Am s-o iau, a spus el. Va trebui să v-o plătesc cu un cec. Am să trec pe-aici s-o iau, mâine sau poimâine.

A scris cecul şi a luat chitanţa. După ce s-a îndepărtat câţiva paşi, s-a oprit şi s-a întors din nou către vânzător.

— Nu cumva aveţi idee unde aş putea cumpăra un băţ Pogo, un cadou pentru o fetiţă? Se pare că nu se mai găsesc.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, a ridicat din umeri tânărul. Cred că singurul lucru pe care îl puteţi face e să luaţi la rând toate magazinele de jucării.

Magazinele se închideau şi nu mai avea timp în seara aceea să mai caute altundeva. A luat pachetul şi s-a întors la Williamstown; când a ajuns în port, a urcat pe submarin şi a vârât undiţa cu discreţie în spatele patului din cabina lui.

Două zile mai târziu, când a primit brăţara, a adus-o şi pe ea pe submarin şi a închis-o în seiful unde păstra documentele confidenţiale.

În aceeaşi zi, o anumită doamnă Hector Fraser a adus un vas de argint la bijutier pentru a-i lipi mânerul. Mergând pe stradă, s-a întâlnit cu Moira Davidson, pe care o cunoştea de mică. S-a oprit şi a întrebat-o despre mama ei, apoi i-a zis:

— Draga mea, îl cunoşti pe comandantul Towers, americanul, nu-i aşa?

— Da, îl ştiu destul de bine. Şi-a petrecut un weekend la noi de curând.

— Crezi că e nebun? Poate că toţi americanii sunt nebuni, ştiu şi eu...

Fata a zâmbit.

— Nu mai nebun decât noi ceilalţi, în ziua de azi. Dar ce a făcut?

— Încearcă să cumpere un băţ Pogo de la „Simmonds".

Moira a devenit brusc atentă.

— Un băţ Pogo?

— Draga mea, dintre toate locurile, auzi unde a încercat. La „Simmonds"! De parcă ei ar vinde aşa ceva acolo. Se pare că a intrat şi a cumpărat cea mai frumoasă brăţară, pentru care a plătit un preţ fabulos. Nu cumva a luat-o pentru tine?

— Nu cred. Nu pare să fie genul lui.

— Ei, nu se ştie niciodată cu bărbaţii ăştia. Poate că o să-ţi facă un

cadou surpriză.

— Şi ce-i cu băţul Pogo?

— Păi, după ce a cumpărat brăţara, l-a întrebat pe domnul Thompson – tânărul ăla blond şi simpatic – dacă nu ştie de unde ar putea să cumpere un băţ Pogo. A spus că dorea să-l dăruiască unei fetiţe.

— Şi ce-i rău în asta? a întrebat calmă Moira. Ar fi un cadou potrivit pentru o fetiţă.

— Presupun că da. Totuşi pare un lucru atât de caraghios, cumpărat de un comandant de submarin. Şi dintre toate locurile, tocmai la „Simmonds"!

— Probabil că-i face curte unei văduve bogate, care are o fetiţă, a spus Moira. Brăţara pentru mamă şi băţul Pogo pentru fiică. Ce-i rău în asta?

— Nimic, a clătinat din cap doamna Fraser. Numai că noi crezuserăm că-ţi face curte ţie.

— Ei, aici aţi greşit, a spus fata. Eu îl curtez pe el. S-a întors. Trebuie să plec acum. Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim. Am să-i spun mamei.

S-a îndepărtat, dar problema băţului Pogo i-a rămas în minte. În după-amiaza aceea s-a interesat chiar ea cum stăteau lucrurile prin magazine şi a descoperit că, într-adevăr, astfel de jucării nu se găseau. Dacă Dwight îşi dorea să cumpere un băţ Pogo, urma să aibă dificultăţi ca să facă rost de unul.

Toată lumea avea câte o obsesie în ziua de azi, desigur – Peter şi Mary Holmes cu grădina de legume, tatăl ei cu ferma, John Osborne cu maşina de curse, sir Douglas Froude cu vinul Porto al clubului, iar acum Towers cu băţul Pogo. Obsesia lui Moira era, probabil, chiar Dwight Towers. Toţi deveniseră excentrici, înaintând pe muchia nebuniei, ceva născut din natura vremurilor în care trăiau.

Moira ar fi vrut să-l ajute pe comandant, dar ştia că trebuia să abordeze problema cu multă grijă. Când a ajuns acasă în seara aceea, s-a dus în magazie şi-a scos de acolo vechiul ei băţ Pogo, ştergându-l de praf. Mânerul de lemn putea fi şmirgheluit şi lustruit din nou de un bun meseriaş, deşi umezeala lăsase pete întunecate în lemn. Rugina mâncase însă adânc din părţile metalice şi reazemul de picior era parţial distrus. Nicio cantitate de vopsea nu-l putea face să arate ca nou şi copilăria ei i se părea destul de apropiată ca să-i trezească dezgust la gândul unei jucării de mâna a doua. Nu acesta era răspunsul.

L-a întâlnit pe Dwight marţi seara ca să meargă la film, aşa cum plănuiseră. Când se aflau la cină, Moira l-a întrebat cum mergeau treburile cu submarinul.

— Nu prea rău, a răspuns bărbatul. Vom căpăta un al doilea aparat de regenerare electrolitică, care să lucreze în paralel cu cel pe care îl avem. Aş spune că treaba s-ar putea termina mâine noapte şi joi am putea face un test pe mare. Cam la sfârşitul săptămânii probabil că vom pleca.

— Aparatul ăla e important?

— Va trebui să călătorim în submersiune multă vreme, a zâmbit el. Nu mi-ar plăcea să rămân fără aer şi să fiu nevoit să ies la suprafaţă în zona radioactivă, ori să mă sufoc.

— Aşadar, e un fel de aparat de rezervă?

El a aprobat din cap.

— Suntem foarte norocoşi că l-am obţinut. L-au găsit în depozitele marinei din Fremantle.

Dwight a părut absent în seara aceea. A fost curtenitor cu ea, totuşi Moira a simţit că se gândea la altceva. A încercat de mai multe ori în timpul cinei să-i trezească interesul, fără să reuşească. La fel s-a întâmplat şi la cinematograf, el s-a prefăcut că-i place filmul şi a încercat s-o facă să se simtă bine, dar se vedea că era o atitudine de complezenţă. Fata şi-a spus că nici nu se putea aştepta la altceva din partea lui, din moment ce urma să plece într-o asemenea călătorie.

După film, au pornit pe străzile pustii, îndreptându-se spre gară. Când mai aveau doar puţin de mers, Moira s-a oprit în dreptul unei arcade întunecoase, unde puteau vorbi în linişte.

— Stai o clipă, Dwight, a spus ea. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur. Dă-i drumul.

— Te îngrijorează ceva, nu-i aşa?

— Nu chiar. Mi-e teamă că n-am fost o companie prea agreabilă în seara asta.

— E în legătură cu submarinul?

— Nu, scumpo, ţi-am spus că nu-i nimic periculos. E pur şi simplu o misiune ca oricare alta.

— Atunci nu cumva e vorba de un băţ Pogo?

El a privit-o uimit, în semiîntuneric.

— Cum ai aflat de asta?

— Am spionii mei, a chicotit Moira. Ce i-ai cumpărat băiatului?

— O undiţă. După o pauză, Dwight a adăugat: presupun că mă crezi nebun.

Ea a negat din cap.

— Nu. Ai făcut rost de un băţ Pogo?

— Nu. Se pare că nu se mai găsesc.

— Ştiu.

Au rămas tăcuţi o vreme.

— M-am uitat la al meu, a spus ea. Ţi-l pot oferi, dacă vrei. E cam vechi şi părţile metalice sunt ruginite. Încă funcţionează, dar nu cred că va putea fi transformat într-un cadou prea drăguţ.

El a încuviinţat.

— Am observat. Cred că va trebui să renunţăm. Dacă voi avea timp înainte de a pleca în voiaj, am să vin să cumpăr altceva.

— Sunt sigură că vei face rost până la urmă de un băţ Pogo. Probabil că se fabrică pe undeva prin împrejurimi, în Melbourne sau oricum aici, în Australia. Problema e să găseşti unul în timp util.

— Lasă, a spus bărbatul. A fost doar o idee trăsnită de-a mea. Nu e aşa de important.

— Ba e important, a zis Moira. E important pentru mine. A ridicat capul. Ţi-aş putea găsi unul până o să te întorci. Am s-o fac, chiar dacă ar trebui să-l construiesc cu mâna mea. Ştiu că nu-i chiar ceea ce-ţi doreşti, dar lasă-mă să încerc.

— E foarte drăguţ din partea ta, a spus el răguşit. I-aş putea spune lui Helen că urmează să i-l aduci tu.

— S-ar putea s-o fac. Oricum, o să-l am cu mine atunci când ne vom întâlni din nou.

— Poate va fi nevoie să-l aduci un drum lung.

— Nu-ţi face griji, Dwight, o să-l am cu mine atunci când ne vom întâlni.

Sub arcada întunecată, el a cuprins-o în braţe şi a sărutat-o.

— Asta-i pentru promisiune, i-a zis încet. Şi pentru tot restul. Sharon nu s-ar supăra pe mine c-o fac. E de la noi amândoi.

CAPITOLUL ŞASE

Douăzeci şi cinci de zile mai târziu, submarinul american *Scorpion* se apropia de primul obiectiv al călătoriei. De zece zile era în submersiune, la treizeci de grade sud de Ecuator.

Se apropiase de ţărm, pe lângă insula San Nicolas, în dreptul Los Angelesului, şi dăduse un ocol larg oraşului, fără să fie ameninţat de mine. Plecase apoi spre Santa Rosa şi urmase coasta la vest de Santa Barbara; de acolo o luase spre nord navigând la adâncimea periscopului, cam la trei kilometri de ţărm. Se aventurase cu grijă în golful Monterey, inspectase portul cu ambarcaţiuni de pescuit, neobservând niciun semn de viaţă pe ţărm şi aflând prea puţine lucruri. Radioactivitatea era ridicată, aşa că au socotit că e mai prudent să rămână în submersie.

Au inspectat San Francisco de la opt kilometri de Golden Gate, dar n-au aflat decât că podul fusese doborât. Turnul de susţinere de la capătul sudic părea să fi fost răsturnat. Clădirile vizibile de pe mare, din jurul parcului Golden Gate, suferiseră mult din cauza exploziilor. Niciuna nu părea locuită.

N-au zărit niciun fel de mişcare, iar nivelul radiaţiei făcea foarte puţin probabil ca viaţa să mai poată exista în zonă.

Au rămas acolo câteva ore, fotografiind prin periscop şi inspectând perimetrul, atât cât se putea. S-au întors spre sud, până în golful Half Moon şi s-au apropiat de coastă până la mai puţin de un kilometru, ridicându-se la suprafaţă şi lansând apeluri prin staţia de amplificare. Casele de aici nu păreau afectate, totuşi nu exista niciun semn de viaţă la ţărm.

Au staţionat până la apusul soarelui, apoi s-au îndreptat către nord, ocolind Point Reyes şi continuând să înainteze de-a lungul coastei, la cinci-şase kilometri de ţărm.

De când traversaseră Ecuatorul, luaseră obiceiul să iasă la suprafaţă la fiecare cart, ca să obţină maximum de înălţime a antenei şi să asculte transmisiunile radio din Seattle. Le auziseră o dată la cinci grade latitudine nordică. Transmisia continuase patruzeci de minute, fără niciun sens perceptibil, apoi se oprise. De atunci n-o mai auziseră. În seara aceea, undeva, în zona Fort Bragg, ei au ieşit la suprafaţă pe o mare agitată, sub un vânt care bătea dinspre nord-vest şi, imediat ce au

pus în funcţiune scannerul, au auzit din nou semnalele.

De data asta, au putut să le localizeze foarte bine.

Dwight s-a aplecat peste harta de navigaţie, cu locotenentul Sunderstrom, în vreme ce căuta să localizeze transmisiunea.

— Santa Maria, a spus el. Se pare că ai avut dreptate.

A stat şi a ascultat sunetele fără rost.

— Sunt semnale întâmplătoare, a rostit locotenentul în cele din urmă. Nu transmite cineva, nici măcar cineva care habar n-are de radio. E pur şi simplu la întâmplare.

— Aşa se pare. Totuşi acolo există energie. Şi unde există energie sunt şi oameni.

— Nu-i absolut necesar, domnule, a observat locotenentul.

— Ştiu, s-ar putea să fie vorba de energie hidroelectrică.

— Dar, la naiba, turbinele alea nu pot funcţiona atâta timp fără întreţinere.

— Ba da, domnule. Unele dintre ele sunt nişte utilaje foarte fiabile.

Dwight a mormăit ceva şi s-a întors către hărţi.

— Vreau să ajungem la Capul Flaterry în zori. O să mergem mai departe ca şi până acum, o să ne relevăm poziţia la amiază şi o să corectăm viteza. Dacă va fi cazul, o să trecem la adâncimea periscopului, astfel încât să putem goli rezervoarele dacă o să întâlnim vreun obstacol. Poate că ne vom putea îndrepta direct către Santa Maria. Sau poate că nu. Dacă reuşim, eşti gata să te duci pe ţărm?

— Sigur, a încuviinţat locotenentul. Chiar mi-ar plăcea să ies puţin din navă.

Dwight a zâmbit. Se aflau în imersiune de unsprezece zile. Deşi sănătatea echipajului era bună, toţi sufereau de tensiune nervoasă.

— Să ţinem pumnii strânşi şi să sperăm că vom izbuti.

— Ştiţi ceva? a zis locotenentul. Dacă nu vom putea trece prin strâmtoare, poate am să izbutesc eu.

A dat la iveală o hartă.

— Dacă ajungem în portul Grays, aş putea debarca la Hoquiam sau Aberdeen. Drumul ăsta duce drept în Bremerton şi Santa Maria.

— Până acolo sunt peste o sută cincizeci de kilometri.

— Aş putea face rost de o maşină.

Comandantul a clătinat din cap.

— Trei sute de kilometri într-un costum antiradiaţie, cu o maşină iradiată, într-o zonă fierbinte, nu-i practic. Ai rezervă de aer doar

pentru două ore. Ştiu că ai putea lua rezervoare suplimentare, dar nu-i practic. Te-am pierde, într-un fel sau altul. Oricum, nu-i chiar aşa important.

S-au scufundat şi au continuat drumul. Când au ieşit din nou la suprafaţă, patru ore mai târziu, transmisia încetase.

Au continuat către nord toată ziua următoare, majoritatea timpului la adâncimea periscopului. Problema moralului echipajului devenea acum importantă pentru comandant. Se vedea că stătuseră multă vreme închişi; nu mai putuseră să prindă niciun post de radio care să-i destindă, iar de înregistrările pe care le transmiseseră ei prin difuzoare se plictisiseră repede. Ca să-i stimuleze şi să le dea un subiect de discuţie, Towers a permis accesul liber la periscop oricui dorea să privească, deşi nu era mare lucru de văzut. Totuşi coasta aceea stâncoasă era ţara lor de origine şi priveliştea unei cafenele cu un Buick parcat în faţă părea îndeajuns să le stimuleze lungi conversaţii.

La miezul nopţii au ieşit la suprafaţă, ca de obicei, la gura râului Columbia. Locotenentul Benson tocmai venea să-l schimbe pe căpitanul Farrell. Căpitanul a ridicat periscopul şi a privit, răsucindu-l încet. Apoi s-a întors repede către celălalt ofiţer.

— Du-te şi cheamă-l pe comandant. Sunt lumini la ţărm, treizeci sau patruzeci de grade tribord.

Peste un minut sau două, priveau pe rând prin periscop şi studiau harta. Peter şi John Osborne erau şi ei prezenţi.

Dwight s-a aplecat asupra hărţii împreună cu ofiţerul de cart.

— Pe partea dinspre Washington a intrării, a spus el. Undeva în zona Long Beach şi Ilwaco. Nu-i în statul Oregon.

În spatele lui, locotenentul Sunderstrom a spus:

— E vorba de hidroelectricitate.

— Probabil. Dacă sunt lumini, asta ar putea explica multe.

S-a întors către cercetător.

— Care-i nivelul radiaţiei în exterior, domnule Osborne?

— Treizeci pe roşu, domnule.

Comandantul a încuviinţat din cap. Valoarea era prea mare ca să permită viaţa, deşi nu atingea un nivel imediat letal; în ultimele cinci sau şase zile, fuseseră foarte puţine schimbări. S-a îndreptat spre periscop şi a rămas acolo multă vreme. Nu dorea să se apropie de ţărm în timpul nopţii.

— Bine, a spus în cele din urmă. Vom continua ca şi până acum.

Consemnează asta în jurnal, domnule Benson.

S-a întors la culcare. Ziua următoare avea să fie una agitată. Trebuia să se odihnească. În intimitatea micii sale cabine, a deschis seiful unde îţi ţinea registrele confidenţiale şi a scos brăţara; strălucea în lumina artificială. O să-i placă lui Sharon. A pus-o cu grijă în buzunarul de la piept al uniformei, apoi s-a întors în pat şi a adormit cu mâna pe undiţă.

Au ieşit din nou la suprafaţă la ora patru dimineaţa, chiar înaintea zorilor, puţin în nordul portului Grays. Nu se vedeau lumini la ţărm, însă, deoarece în zona respectivă nu existau oraşe şi erau puţine drumuri, nu puteau trage o concluzie. Au coborât la adâncimea periscopului şi au continuat. Când Dwight a intrat în postul central, la ora şase, prin periscop se vedea o zi luminoasă şi echipajul de cart privea pe rând ţărmul dezolant. A mers la micul dejun şi apoi a stat să fumeze la masă, studiind harta zonei minate, pe care deja o ştia foarte bine, şi intrarea în strâmtoarea Juan de Fuca, de care îşi amintea perfect.

La şapte patruzeci şi cinci, ofiţerul de cart i-a raportat că se apropiau de Capul Flattery. Comandantul şi-a stins ţigara.

— Bine, a încuviinţat el. Dă-i înainte! Direcţia este zero şapte-cinci. Cincisprezece noduri.

Zumzetul motoarelor a scăzut pentru prima oară în trei săptămâni; în interiorul submarinului liniştea relativă era aproape apăsătoare. Toată dimineaţa şi-au croit drum prin strâmtoare, între Canada şi Statele Unite, privind mereu prin periscop, studiind hărţile şi schimbând cursul de mai multe ori. Au observat puţine schimbări la ţărm, cu excepţia unui loc pe insula Vancouver, lângă râul Jordan, unde o suprafaţă uriaşă de pe versanţii sudici ai muntelui Valentine părea carbonizată în urma unei explozii. Au apreciat că zona avea cam unsprezece kilometri lungime şi opt kilometri lăţime. Acolo nu creştea niciun fel de vegetaţie, deşi suprafaţa părea neatinsă.

— Probabil că a fost o explozie aeriană, a zis comandantul luându-şi privirea de la periscop. Vreo rachetă teleghidată o fi atins o bombă în cădere.

Pe măsură ce se apropiau de zone mai poluate, existau mereu unu-doi oameni care aşteptau să privească prin periscop, de îndată ce ofiţerii renunţau la el. Curând după prânz se aflau în zona portului Townsend şi porneau către sud, spre Puget Sound. Au continuat

trecând de insula Whidbay şi după-amiază s-au apropiat de continent, în dreptul orăşelului Edmonds, la douăzeci şi cinci de kilometri nord de centrul oraşului Seattle. Trecuseră cu bine de zonele minate. De pe mare, locul părea neatins, dar nivelul de radiaţie continua să fie ridicat.

Comandantul a studiat zona prin periscop. Dacă detectorul Geiger funcţiona corect, nimeni n-ar fi putut supravieţui acolo mai mult de câteva zile, însă totul părea atât de normal în soarele de primăvară, încât aveai sentimentul că trebuiau să existe şi oameni. Nu păreau să fie nici măcar geamuri sparte la ferestre. A întors privirea.

— Stânga zece, şapte noduri, a spus el. O să ne apropiem de ţărm şi o să emitem nişte semnale prin staţia de amplificare.

I-a predat comanda ofiţerului de cart şi a ordonat să se pregătească difuzoarele. Farrell a adus submarinul la suprafaţă, cam la o sută de metri de dană şi a privit ţărmul.

Un ofiţer l-a atins pe umăr.

— Poate şi Swain să arunce o privire, domnule? a întrebat el. Ăsta e oraşul lui natal.

Ralph Swain era operator radar.

— Bineînţeles.

S-a dat la o parte şi Swain s-a apropiat de periscop. A stat acolo multă vreme, apoi a ridicat capul.

— Ken Puglia are farmacia deschisă. Uşa e dată de perete şi obloanele sunt ridicate, dar şi-a lăsat reclama de neon aprinsă. Ken n-are obiceiul s-o lase aprinsă în timpul zilei.

Ofiţerul l-a întrebat:

— Ai observat vreo mişcare, Ralph?

Operatorul radar s-a aplecat din nou deasupra periscopului.

— Nu. E o fereastră spartă la casa doamnei Sullivan, la etaj.

A mai privit câteva minute, până ce ofiţerul de cart l-a atins pe umăr şi a preluat periscopul. El s-a întors către ceilalţi.

— Ţi-ai văzut casa, Ralphie? s-a interesat şeful de echipaj.

— Nu. Nu se vede de pe mare. E pe bulevardul Rainier, dincolo de Safeway. S-a foit nervos. N-am observat nicio schimbare. Totul pare la fel.

Locotenentul Benson a luat microfonul şi a început să vorbească prin staţie către ţărm.

— Aici submarinul american *Scorpion* care cheamă Edmonds. Submarinul american *Scorpion* cheamă Edmonds! Dacă ne aude cineva

să vină pe ţărm, la debarcaderul din capătul străzii Main. Submarinul american cheamă Edmonds!

Ralph a părăsit postul central. Towers s-a apropiat de periscop, a dat la o parte un marinar şi a privit ţărmul. Oraşul se găsea pe o pantă care începea de pe faleză, astfel încât casele se vedeau foarte bine. După o vreme, s-a îndepărtat de periscop.

— Nu pare să se fi întâmplat mare lucru acolo, a spus el. Am crezut că zona asta, în care uzina Boeing reprezenta o posibilă ţintă, a fost rasă.

— Apărarea antiaeriană a fost foarte puternică, a explicat Farrell. Au avut toate rachetele posibile.

— Aşa e. Însă uite că inamicul a ajuns până la San Francisco.

— Nu pare să fi trecut pe aici. N-am zărit decât explozia aceea aeriană în dreptul strâmtorii.

Dwight a aprobat din cap.

— Ai văzut reclama aprinsă deasupra farmaciei? A tăcut câteva clipe, apoi a adăugat: o să mai facem apeluri o vreme – hai să zicem jumătate de oră.

— În ordine, domnule.

Comandantul s-a îndepărtat de periscop şi l-a dat în primire ofiţerului de cart, apoi a ordonat ca nava să rămână pe poziţie. Locotenentul a continuat să facă apeluri prin staţie.

Dwight şi-a aprins o ţigară şi s-a aplecat din nou deasupra hărţilor. În curând şi-a stins ţigara şi s-a uitat la ceas.

De undeva din faţă, a răsunat un sunet metalic. Comandantul s-a întors şi a privit în jur. O clipă mai târziu s-a auzit o altă zăngănitură, urmată de paşi pe puntea de deasupra lor.

S-au auzit oameni alergând pe culoar şi locotenentul Hirsch a apărut în cabină.

— Swain a ieşit prin tambuchiul camerei-ecluză, domnule. Acum e afară, pe punte.

Dwight şi-a muşcat buza.

— Aţi închis tambuchiul?

— Da, domnule. Am verificat.

Comandantul s-a întors către şeful de echipaj.

— Pune câte o santinelă la tambuchiurile de la pupa şi prova.

Chiar în clipa când Mortimer se îndepărta în fugă, s-a auzit un plescăit în apă.

— Încearcă să vezi ce face, i-a spus Dwight lui Farrell.

Ofiţerul a coborât periscopul, l-a fixat corespunzător şi a început să cerceteze în jur.

— De ce nu l-a oprit nimeni? l-a întrebat comandantul pe Hirsch.

— Probabil că a făcut-o prea repede. A venit dinspre pupa şi s-a aşezat jos, rozându-şi unghiile. Nimeni nu-i acorda nicio atenţie. Eu mă aflam la prova şi nu l-am văzut. Până să se dezmeticească băieţii, el a intrat în camera ecluză, a închis uşa şi a deschis tambuchiul care dădea afară. Nimeni n-a mai vrut să alerge după el acolo.

Dwight a încuviinţat din cap.

— Bineînţeles. Depresurizează camera-ecluză, apoi intră şi vezi dacă tambuchiul e bine închis.

De la periscop, Farrell a zis:

— Îl văd acum. Înoată către debarcader.

Dwight s-a aplecat şi a văzut la rândul lui omul care înota. S-a ridicat şi a vorbit cu locotenentul Benson, aflat la microfonul staţiei de amplificare. Locotenentul a apăsat pe butonul de volum şi a spus:

— Swain, ascultă!

Înotătorul s-a oprit, călcând apa.

— Comandantul îţi ordonă să te întorci pe navă. Dacă vei veni imediat, te va lua la bord şi-ţi va oferi şansa de a fi decontaminat. Trebuie să te întorci imediat!

Prin difuzorul aflat deasupra mesei cu hărţi au auzit răspunsul:

— Duce-ţi-vă dracului!

Un zâmbet uşor a fluturat pe buzele comandantului. S-a aplecat din nou către periscop şi l-a văzut pe fugar înotând, apoi urcând scara debarcaderului.

— Ei, asta e, a remarcat Dwight. S-a întors spre John Osborne, care se afla lângă el. Cât timp crezi că va rezista?

— O vreme n-o să simtă nimic, a spus cercetătorul. Probabil mâine seară va începe să vomite. După aceea... nimeni nu mai ştie. Depinde de constituţia fiecărui individ.

— Trei zile? O săptămână?

— Cam aşa. Nu cred că va rezista mai mult din cauza nivelului radioactivităţii.

— Şi noi am fi în siguranţă dacă l-am lua înapoi... până când?

— N-am nicio experienţă în privinţa asta, dar după câteva ore toate excreţiile lui vor fi contaminate. N-am putea garanta siguranţa

echipajului dacă am avea un bolnav la bord.

Dwight a ridicat periscopul şi l-a privit pe fugar. L-a văzut apropiindu-se de farmacie şi uitându-se înăuntru. Apoi a dispărut din vedere după un colţ.

— Se pare că n-are nicio intenţie de a se întoarce, a remarcat comandantul.

A lăsat periscopul ofiţerului de cart.

— Opreşte staţia de amplificare. Ne îndreptăm către Santa Maria, în mijlocul semnalului. Zece noduri.

În submarin, s-a lăsat o linişte mormântală, întreruptă doar de ordinele date, de murmurul turbinelor şi de bâzâitul motoarelor direcţionale. Towers a pornit greoi către cabina lui şi Peter l-a urmat.

— Nu veţi încerca să-l aduceţi înapoi, domnule? l-a întrebat. M-aş putea duce eu la ţărm într-un costum antiradiaţie.

Dwight i-a aruncat o privire scurtă.

— Este o ofertă amabilă, căpitane, dar nu o voi accepta. M-am gândit şi eu la asta. Să zicem că trimitem la ţărm încă doi oameni ca să-l prindă. Mai întâi însă va trebui să-l găsim. Poate că vom fi nevoiţi să rămânem aici patru sau cinci ore şi apoi nu vom şti dacă n-o să riscăm vieţile celor de pe navă aducându-l înapoi la bord. Poate că el a mâncat sau a băut ceva contaminat.

S-a oprit. După câteva clipe a continuat:

— În această misiune vom fi sub apă şi vom trăi cu aer recirculat timp de douăzeci şi şase, poate douăzeci şi opt de zile. Unii dintre noi se vor simţi cam rău. Să-mi spui în ultima zi dacă ţi-ar plăcea să întârzii încă patru sau cinci ore pentru că am pierdut vremea aici cu Swain.

— Am înţeles, domnule. M-am gândit doar că aş fi dorit să pot fi de ajutor.

— Sigur, apreciez oferta. Ne vom întoarce aici diseară, sau mâine în zori. O să ne oprim puţin şi o să-l strigăm prin staţia de amplificare.

Comandantul s-a înapoiat în postul central şi s-a aşezat lângă ofiţerul de cart, aruncând la răstimpuri câte o privire prin periscop. S-au apropiat de intrarea în canalul Lake Washington, supraveghind ţărmul, au ocolit Fort Lawton şi s-au oprit lângă docurile din golful Elliott, în dreptul oraşului.

Oraşul părea intact. Au observat un culegător de mine şi cinci sau şase vase comerciale. Majoritatea ferestrelor din clădirile înalte din centrul oraşului erau întregi.

Nu s-au apropiat mai mult, temându-se de vreun obstacol submarin, dar atât cât puteau vedea prin periscop, oraşul nu păţise absolut nimic, cu excepţia faptului că nu mai existau oameni. Multe lumini electrice şi reclame de neon erau aprinse.

De la periscop, Farrell i-a spus comandantului:

— A fost într-o poziţie defensivă foarte bună, domnule. Mai bună decât San Francisco. Uscatul peninsulei Olympic se întinde mult către vest, cam o sută cincizeci de kilometri.

— Ştiu, a spus Towers. Au avut o mulţime de rachete teleghidate acolo, ca un baraj.

N-aveau de ce să mai rămână acolo, aşa că au ieşit din golf şi au pornit către sud-vest, spre insula Santa Maria; deja puteau vedea turnurile care susţineau uriaşele antene. Dwight l-a chemat pe locotenentul Sunderstrom în cabina lui.

— Eşti gata să pleci? l-a întrebat.

— Totul e pregătit, a încuviinţat ofiţerul radio. Trebuie doar să-mi pun costumul.

— Perfect! Misiunea ta e pe jumătate încheiată deja, pentru că acum ştim că mai există electricitate. Şi suntem aproape al naibii de siguri că nu sunt supravieţuitori, deşi nu putem băga mâna în foc. Pun pariu că vei descoperi că transmiţătorul ăla nu-i decât un accident de cine ştie ce soi. Dacă ar fi fost vorba numai să descoperi ce anume accident produce acele semnale, n-aş fi riscat nava şi nici pe tine. Ai priceput?

— Am priceput, domnule.

— Acum ascultă-mă atent! Ai în butelii aer pentru două ore. Vreau să fii înapoi pe navă într-o oră şi jumătate, gata decontaminat. N-o să ai un ceas la tine. Am să-ţi măsor eu timpul de aici. O să sun din sirenă la fiecare sfert de oră. Când sun o dată, înseamnă că eşti plecat de un sfert de oră, când sun de două ori, a trecut o jumătate de oră şi aşa mai departe. Când auzi patru semnale, începi să termini. Când auzi cinci semnale, laşi totul, orice-ar fi, şi te întorci aci. Înainte de al şaselea semnal trebuie să fii înapoi în camera-ecluză. E clar?

— Foarte clar, domnule.

— Bine. Nu vreau ca misiunea asta să fie compromisă, mai ales acum. Vreau să te întorci la bord teafăr. De fapt, nu te-aş trimite deloc, pentru că ştim acum cam tot ce ai putea descoperi, dar i-am promis amiralului că vom trimite pe cineva la ţărm ca să investigheze. Nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile. Prefer să te am înapoi la bord, chiar

dacă nu vom descoperi întreagă poveste a semnalelor misterioase. Singurul lucru care ţi-ar justifica asumarea unor riscuri ar fi să găseşti ceva semne de viaţă.

— Înţeleg asta, domnule.

— Să nu aduci niciun suvenir de la ţărm. Singurul lucru care trebuie să se întoarcă pe navă eşti tu, gol-goluţ.

Comandantul s-a întors în postul central şi ofiţerul radio a plecat. Submarinul şi-a făcut drum înaintând cu grijă către Santa Maria, cu carena puţin ridicată deasupra apei, în soarele luminos al după-amiezii de primăvară, gata să oprească motoarele şi să delesteze imediat dacă ar fi întâlnit vreun obstacol. Au înaintat cu viteză minimă şi, abia pe la cinci după-amiază s-au oprit lângă debarcaderul insulei, la mică adâncime.

Dwight s-a dus şi l-a găsit pe locotenentul Sunderstrom fumând o ţigară, îmbrăcat în costumul special, încă fără cască şi fără butelie de oxigen în spinare.

— Gata, amice, a spus Towers. Dă-i drumul!

Tânărul şi-a stins ţigara şi s-a ridicat, în vreme ce doi oameni i-au potrivit casca pe cap şi buteliile în spate. El a testat aerul, a aruncat o privire indicatorului de presiune, a ridicat degetul mare în semn de aprobare şi a urcat în camera ecluză, închizând uşa după el.

Ajuns pe punte, s-a întins şi a respirat adânc, bucurându-se de lumina soarelui şi de faptul că ieşise în sfârşit afară.

Apoi a ridicat tambuchiul suprastructurii şi a dat la iveală barca pneumatică; a rupt benzile de plastic care o sigilau, a desfăcut-o şi a apăsat pe levierul de aer comprimat ca s-o umfle. A coborât apoi barca pe apă şi a împins-o cu rama către scările din spatele turnului de la pupa. A coborât pe ele şi s-a îndepărtat de submarin.

Barca era greu de manevrat cu o singură ramă şi bărbatului i-au trebuit zece minute să ajungă la debarcader. S-a grăbit să urce scara. În vreme ce se pregătea să suie pe ţărm, a auzit un semnal de sirenă... S-a întors, a fluturat din mână şi a continuat să înainteze.

A ajuns la nişte clădiri cenuşii ce păreau un fel de magazii. Pe un perete exterior exista un întrerupător electric.

L-a declanşat şi un bec de deasupra lui s-a aprins. A apăsat din nou întrerupătorul şi becul s-a stins. A ajuns în dreptul unei latrine. S-a oprit, a traversat drumul şi a privit înăuntru.

Un trup îmbrăcat în kaki zăcea jumătate în afară jumătate înăuntru,

foarte descompus. Nu era mai mult decât se aştepta să vadă, dar priveliştea era îngrozitoare. L-a părăsit şi a pornit mai departe pe drum.

Şcoala de Comunicaţii îşi avea sediul în dreapta, într-o clădire separată. Aici se găseau instalaţiile pe care le cunoştea, dar nu asta venise să vadă. Biroul de Codificări se afla undeva în stânga şi alături trebuia să fie şi biroul principal de transmisiuni.

A intrat în clădirea de cărămidă ce adăpostea Biroul de Codificări şi a încercat uşile de pe hol. Toate erau încuiate, cu excepţia a două, care dădeau spre toalete. Acolo n-a mai intrat.

A ieşit afară şi a privit împrejur. Un transformator cu multe fire şi izolatoare i-a atras atenţia şi a urmat cablurile până la altă clădire cu două etaje. Pe măsură ce se apropia, a auzit murmurul unui motor electric; în acelaşi timp, sirena submarinului a sunat de două ori.

Când semnalele s-au întrerupt, Sunderstrom a auzit din nou zumzetul motorului şi l-a urmat. Convertizorul care funcţiona nu era foarte mare, probabil în jur de cincizeci de kilowaţi. Pe tabloul de comandă, acele instrumentelor păreau stabilizate dar un indicator de temperatură trecuse în sectorul roşu al cadranului. Maşinăria funcţiona cu un zgomot suspect, dincolo de zumzetul obişnuit. Locotenentul şi-a dat seama că nu avea să mai meargă multă vreme.

A părăsit locul şi a intrat în clădirea cu birouri. Aici toate uşile erau descuiate, unele dintre ele chiar deschise. Încăperile de la parter păreau să fie ale administraţiei. Tot felul de hârtii zăceau pe podea, ca nişte frunze moarte, suflate de vânt.

Într-una din camere lipsea tocul unei ferestre şi apa de ploaie făcuse stricăciuni. A traversat odaia şi a privit pe fereastră.

Tocul zăcea la pământ, smuls din perete.

A urcat la etaj şi a găsit biroul principal de transmisiuni.

Era alcătuit din două încăperi, fiecare cu echipament radio.

Unul din aparate era mort, cu toate instrumentele la zero.

Celălalt se afla lângă fereastră, cu tocul de asemenea smuls, căzut pe birou. Un capăt al cadrului ferestrei era ieşit în afara clădirii şi se clătina în briza uşoară. Unul din colţurile de sus se sprijinea pe o sticlă răsturnată de coca-cola aflată pe birou. Butonul pentru transmisiuni se afla chiar sub tocul de lemn care, în poziţie instabilă deasupra lui, se legăna în vânt. Locotenentul a întins mâna şi l-a atins cu mănuşa.

Tocul ferestrei s-a mişcat. A apăsat butonul pentru transmisiuni, iar

un ac indicator a tremurat. Bărbatul şi-a retras mâna şi acul a revenit la poziţia iniţială. Una dintre misiunile submarinului *Scorpion* fusese îndeplinită. Asta veniseră să vadă, străbătând un drum de cincisprezece mii de kilometri, asta stârnise atâtea eforturi şi atenţie în Australia, de cealaltă parte a lumii.

A ridicat tocul ferestrei de pe pupitrul transmiţător şi l-a pus cu grijă pe podea. Lemnul n-avea stricăciuni, putea fi reparat şi montat la loc destul de simplu. Apoi s-a aşezat la pupitru şi, cu mâna înmănuşată, a început să transmită clar în engleză: „Aici Santa Maria. Raportează submarinul american *Scorpion*. Niciun semn de viaţă. Terminat."

A repetat de mai multe ori mesajul şi în acest timp sirena submarinului a sunat de trei ori. Stând acolo, cu mintea pe jumătate ocupată de transmiterea semnalului despre care ştia că va fi în mod sigur recepţionat în Australia, privirea i s-a plimbat prin încăpere. A văzut un carton cu ţigări americane, din care fuseseră scoase doar două pachete, după care el tânjea, însă ordinele comandantului fuseseră stricte. Mai existau câteva sticle de coca-cola. Pe un pervaz se afla un teanc de exemplare din revista Saturday Evening Post.

S-a oprit din transmis după vreo zece minute. La sfârşit, a adăugat cuvintele: „Transmite locotenent Sunderstrom. La bord totul e bine. Continuăm drumul spre nord, către Alaska. Acum decuplez staţia. Terminat."

A luat mâna de pe buton şi s-a lăsat pe spate în scaun.

Dumnezeule, toate aparatele acelea făcuseră o treabă formidabilă. Aproape doi ani fără nicio întreţinere sau reparaţie şi încă funcţionau perfect!

S-a ridicat şi a închis trei întrerupătoare. Apoi a ocolit echipamentul, a deschis un panou şi a citit numele fabricantului aparaturii; i-ar fi plăcut să-i trimită o scrisoare de felicitare.

A aruncat din nou o privire cartonului de Lucky Strike, dar comandantul avea dreptate, desigur; probabil că erau iradiate şi fumatul lor însemna moarte sigură. Le-a părăsit cu regret şi a coborât la parter. S-a îndreptat către uzina electrică, unde funcţiona convertizorul, a inspectat cu grijă tabloul de comandă şi a apăsat două butoane. Maşinăria s-a oprit încet-încet. Bărbatul a privit-o până când s-a stins de tot. Făcuse o treabă grozavă. Nu putea suporta s-o lase mergând până ce avea să se defecteze.

Sirena s-a auzit sunând de patru ori. Terminase toată treaba. Mai

avea un răgaz de un sfert de ceas. Erau atâtea lucruri de explorat şi nimic de câştigat de pe urma lor...

În zonele locuite ştia că va descoperi trupuri ca acela găsit în latrină; nu voia să le vadă. În camera codurilor, dacă ar fi spart o uşă, putea descoperi hârtii care i-ar fi interesat pe istoricii din Australia, dar n-avea de unde să ştie peste ce va da şi, oricum, comandantul îi interzisese să aducă ceva la bord.

S-a întors şi a urcat din nou scările, în biroul de transmisiuni. Îi mai rămâneau câteva minute şi el s-a dus direct către exemplarele din Saturday Evening Post. Aşa cum bănuise, erau trei numere apărute după ce *Scorpion* părăsise Pearl Harbor, înainte de izbucnirea războiului. Le-a frunzărit avid.

Conţineau ultimele trei episoade dintr-un serial intitulat „Doamna şi escrocul." S-a aşezat să citească.

Sirena a sunat de cinci ori şi l-a smuls din lectură înainte să fi apucat să parcurgă jumătate din primul fragment. Trebuia să plece. A ezitat o clipă, apoi a rulat cele trei reviste, punându-le sub braţ. Barca pneumatică şi costumul antiradiaţii aveau să fie contaminate şi trebuiau lăsate în compartimentul special din afara submarinului, pentru a fi spălate de apa de mare. Putea pune revistele în barca dezumflată şi poate că aveau să reziste. Poate că vor putea fi decontaminate, uscate şi citite la întoarcere. A părăsit biroul, închizând uşa cu grijă în spatele lui şi s-a îndreptat către debarcader.

Clubul Ofiţerilor nu era departe de chei. Nu-l privise când urcase pe ţărm, dar acum ceva i-a atras atenţia şi s-a abătut cam cincizeci de metri către el. Clădirea avea o verandă largă, înăuntrul căreia se desfăşura o petrecere. Cinci bărbaţi îmbrăcaţi în kaki, împreună cu două femei stăteau în şezlonguri în jurul unei mese; în briza uşoară, locotenentul a observat fluturarea unei rochii de vară. Pe masă erau sticle şi pahare de modă veche.

Timp de o clipă, a fost înşelat şi s-a apropiat repede. Apoi s-a oprit oripilat, pentru că petrecerea aceea dura de peste un an. S-a întors brusc şi s-a îndreptat către debarcader, nerăbdător acum să ajungă din nou în izolarea, căldura şi securitatea familiară a submarinului.

Ajuns pe punte, a dezumflat şi a împachetat barca pneumatică, ascunzând revistele în pliuri. Apoi s-a dezbrăcat repede, a pus casca şi costumul în compartimentul special, a închis tambuchiul, l-a securizat şi a coborât în camera-ecluză, dând drumul la duş. Peste cinci minute a

apărut în aerul înăbuşitor şi umed al submarinului.

John Osborne îl aştepta la intrare cu un contor Geiger. L-a găsit necontaminat. Un minut mai târziu, Sunderstrom se afla, cu un prosop în jurul taliei, în faţa comandantului, a ofiţerului de cart şi a ofiţerului de legătură.

— Ţi-am recepţionat semnalele radio, a spus comandantul. Nu ştiu dacă ele vor fi recepţionate şi în Australia... Acum e unsprezece dimineaţa acolo. Ce părere ai?

— Eu cred că le-au recepţionat, a răspuns locotenentul. Acolo e toamnă şi nu sunt multe furtuni electrice.

Towers l-a trimis să se îmbrace şi s-a întors către ofiţerul de cart.

— Vom rămâne aici în seara asta, a spus el. E deja şapte şi o să se întunece înainte să ajungem în zonele minate.

Fără lumini pe care să se poată bizui nu îndrăznea să rişte să înainteze noaptea prin strâmtoarea Juan de Fuca.

— Trebuie să aşteptăm mareea. Soarele răsare la patru şi un sfert – adică la amiază după ora Greenwich. O să străbatem zona atunci.

Au rămas în noaptea aceea în apele calde ale portului, în dreptul insulei Santa Maria, privind luminile de pe ţărm prin periscop. În zori, au manevrat submarinul înapoi şi imediat s-au lovit de un banc de nisip. Din cauza mareei, nivelul apei scăzuse, dar şi aşa, conform hărţilor, ar fi trebuit să existe destulă apă sub chilă. Au delestat şi au ieşit la suprafaţă cu urechile ţiuind din cauza reducerii presiunii. Au încercat încă de două ori să scape, cu acelaşi rezultat. În cele din urmă, iritaţi, s-au hotărât să aştepte fluxul şi, cam pe la ora nouă dimineaţa, au reuşit să iasă în şenalul principal şi s-au îndreptat spre nord. În marea deschisă.

La ora zece şi douăzeci, locotenentul Hirsch, care se afla la periscop, a anunţat brusc:

— O barcă în faţă!

Ofiţerul de cart a sărit la periscop, a privit o clipă şi a spus:

— Du-te şi cheamă-l pe comandant.

Când Towers a apărut, i-a raportat:

— E o barcă cu motor domnule, cu un om în ea.

— Viu?

— Cred că da. Barca se deplasează.

Dwight a trecut la periscop şi a privit, apoi s-a retras.

— Cred că e Swain, a spus el calm. Oricine ar fi, omul pescuieşte.

Are o barcă cu motor, deci şi combustibil. A ieşit la pescuit.

Ofiţerul de cart a făcut ochii mari.

— Măi să fie!

Comandantul a rămas pe gânduri o clipă.

— Apropie-te. Vreau să vorbesc cu el.

Liniştea s-a aşternut în submarin, întreruptă doar de ordinele ofiţerului de cart. Curând el a oprit motoarele şi a raportat că barca se afla în apropiere. Dwight a luat microfonul şi, privind prin periscop, a zis:

— Vorbeşte comandantul. Bună dimineaţa, Ralphie. Ce mai faci?

Din difuzor, cu toţii au auzit răspunsul:

— Foarte bine, domnule comandant.

— Ai prins vreun peşte?

Marinarul a ridicat un somn către periscop.

— Am prins unul. Aveţi grijă, să nu-mi tăiaţi firul undiţei.

În submarin, Dwight a zâmbit şi a spus:

— Mulinează.

— Să merg uşor înainte? a întrebat Farrell.

— Nu, stai pe loc. Se pare că situaţia s-a clarificat.

Au aşteptat, în vreme ce pescarul şi-a pus undiţa în siguranţă, după care a zis:

— Domnule comandant, probabil că mă credeţi ţicnit fiindcă am fugit aşa de pe navă.

— E-n regulă, băiete, i-a răspuns Dwight. Ştiu cum e. Totuşi, nu intenţionez să te iau la bord. Trebuie să mă gândesc la restul echipajului.

— Bineînţeles, domnule, ştiu asta. Sunt iradiat şi mă iradiez tot mai tare în fiecare clipă, presupun. Totuşi până acum mi-a fost bine. Vreţi să-l întrebaţi pe domnul Osborne din partea mea câtă vreme o să mă mai simt aşa?

— Părerea lui e că încă vreo zi-două, apoi o să înceapă să-ţi fie rău.

Din barcă, pescarul a spus:

— Păi, dacă-i ultima, e o zi splendidă. N-ar fi fost îngrozitor dacă ar fi plouat?

Dwight a râs.

— Aşa trebuie să iei lucrurile. Spune-mi, ce s-a întâmplat la ţărm?

— Toată lumea e moartă aici, domnule, deşi presupun că ştiţi asta. M-am dus acasă. Tata şi mama erau morţi în pat... Cred că au luat

vreun medicament. Am trecut şi pe la prietena mea, era şi ea moartă. Am făcut o greşeală că m-am dus acolo. Nu există nici câini, nici pisici în viaţă. Presupun că au murit şi ei. În rest, pe aici totul e la fel ca înainte. Îmi pare rău că a trebuit să fug de pe navă, dar mă bucur că sunt acasă.

A făcut o pauză.

— Mi-am găsit maşina, am benzină, am şi barca asta cu motor şi uneltele de pescuit. Şi e o zi frumoasă, însorită. Prefer să mor aşa, în propriul meu oraş, decât în septembrie, în Australia.

— Sigur, băiete. Ştiu cum te simţi. Ai nevoie de ceva? Noi o să plecăm şi n-o să ne mai întoarcem.

— Aveţi cumva la bord nişte pilule de-alea, pe care le poţi lua când lucrurile se înrăutăţesc?

— Nu, n-am aşa ceva la mine, Ralphie. Dar dacă vrei am să scot un pistol automat pe punte.

Pescarul a clătinat din cap.

— Am şi eu o armă. Am să arunc o privire prin farmacie, când mă întorc la ţărm. Poate că găsesc ceva pe-acolo. Dar bănuiesc că pistolul e cel mai bun.

— Ai mai dori altceva?

— Mulţumesc, domnule comandant, însă am tot ce-mi doresc la ţărm. Şi totul e pe gratis. Transmiteţi-le salutări băieţilor din partea mea.

— Am s-o fac, amice. Acum noi plecăm. Baftă la pescuit!

— Mulţumesc, domnule. A fost bine sub comanda dumneavoastră şi îmi pare rău că am fugit de pe navă.

— E-n ordine. Acum fii atent la vârtejul elicelor când o să pornim.

S-a întors către ofiţerul de cart.

— Porneşte motoarele, căpitane. Drept înainte, cu viteza de zece noduri.

În seara aceea, Mary Holmes a sunat-o pe Moira. Era o toamnă târzie, ploua cu găleata şi vântul sufla în jurul casei din Harkaway.

— Scumpo, a spus Mary, s-a primit un semnal radio de la ei. Sunt bine cu toţii.

Fata a rămas cu gura căscată, pentru că vestea era cu totul neaşteptată.

— Cum de au reuşit să recepţioneze semnalele?

— Tocmai m-a sunat căpitanul Peterson. S-a emis de la o staţie misterioasă pe care ei se duseseră s-o investigheze. Locotenentul Sunderstrom a transmis mesajul şi a spus că sunt cu toţii sănătoşi. Nu-i minunat?

Uşurarea a fost atât de intensă, încât pentru o clipă, Moira a simţit că leşină.

— E minunat, a şoptit ea. Spune-mi, ei pot primi mesaje?

— Nu cred. Sunderstrom a comunicat că decupla staţia şi că nu era nimeni în viaţă acolo.

— Oh...

Tânăra a tăcut.

— Ei, presupun că trebuie doar să avem răbdare.

— Voiai să trimiţi un mesaj anume?

— Nu chiar. Aş fi vrut să-i transmit ceva lui Dwight. Dar va trebui să aştept.

— Scumpo! Doar nu vrei să spui că...

— Nu, nu-i ce crezi tu.

— Te simţi bine, scumpo?

— Mă simt mult mai bine decât acum cinci minute.

A făcut o pauză.

— Tu cum te mai descurci? Ce mai face Jennifer?

— E sănătoasă. Suntem amândouă bine, numai că plouă tot timpul. N-ai putea trece pe aici într-o zi? Nu ne-am mai văzut de mult.

— Aş putea veni într-o seară, după curs, şi să rămân la tine peste noapte.

— Ah, ar fi minunat.

Moira a sosit la gara Falmouth peste două zile şi a pornit pe jos urcând dealul, sub ploaia măruntă. Mary o aştepta cu un foc vesel în sufragerie. Tânăra şi-a schimbat pantofii, a ajutat-o pe Mary să îmbăieze şi să culce fetiţa şi apoi au cinat amândouă. Mai târziu, s-au aşezat pe jos, în faţa focului.

— Când crezi că se vor întoarce? a întrebat fata.

— Peter a spus că vor fi înapoi pe paisprezece iunie.

A luat un calendar de pe biroul din spatele ei.

— Cam peste trei săptămâni. Am tăiat zilele una câte una.

— Crezi că vor mai rămâne în locul acela.... de unde au trimis mesajul radio?

— Nu ştiu. Trebuie să-l întreb pe căpitanul Peterson. Mă întreb dacă

ar fi potrivit să-l sun mâine, să mă interesez.

— Nu cred că s-ar supăra.

— Atunci am s-o fac. Peter zice că asta e ultima lui misiune în marină. După ce o să se întoarcă, va rămâne acasă. Mă întrebam dacă n-am putea pleca în iunie sau iulie pentru o vacanţă. E o vreme atât de urâtă aici iarna... nimic altceva decât ploi şi furtuni.

Fata şi-a aprins o ţigară.

— Unde ai vrea să te duci?

— Într-un loc unde-i cald. În Queensland sau altundeva în genul ăsta. E atât de groaznic să n-ai maşină... Va trebui s-o luăm pe Jennifer cu trenul.

Moira a suflat un nor de fum.

— Nu cred că ar fi prea simplu să ajungeţi în Queensland.

— Din cauza bolii? Dar e destul de departe.

— I-a afectat deja pe cei din Maryborough, a zis fata. Asta-i chiar în nordul lui Brisbane.

— Dar există destule locuri călduroase unde poţi merge în siguranţă, nu-i aşa?

— Nu cred. Norul radioactiv avansează constant spre sud.

Mary s-a întors şi a privit-o.

— Spune-mi, chiar crezi că o să ajungă aici?

— Mi-e teamă că da.

— Vrei să spui că o să murim cu toţii din cauza asta, aşa cum spun bărbaţii?

— Cred că da.

Mary s-a răsucit şi a tras un catalog de flori de grădină dintr-un maldăr de ziare de pe sofa.

— Azi am fost la „Wilson's" şi am cumpărat o sută de narcise, a spus ea. Bulbi din soiul Regele Alfred.

I-a arătat fotografia.

— Am de gând să le pun în locul de unde a scos Peter copacul. E destul de adăpostit. Dar presupun că-i o prostie dacă şi-aşa o să murim cu toţii.

— Nu-i o prostie mai mare decât faptul că eu am început să învăţ stenodactilografia, a replicat sec Moira. Cred că înnebunim puţin cu toţii, dacă vrei să-ţi spun părerea mea. Când răsar narcisele astea?

— Înfloresc cam pe la sfârşitul lui august, a zis Mary. Desigur, nu vor fi prea grozave anul ăsta, dar vor fi minunate la anu' şi peste doi

ani. Se înmulţesc rapid, ştii...

— Eu zic că e bine să le sădeşti. Le vei vedea oricum înflorind şi o să ai oarecum sentimentul că ai făcut ceva.

Mary a privit-o recunoscătoare.

— Aşa cred şi eu. Vreau să spun, n-aş putea suporta să... pur şi simplu să nu mai fac nimic şi să stau cu mâinile în sân. În fond, aş putea foarte bine să mor şi acum, să se termine odată.

Moira a încuviinţat din cap.

— Dacă ceea ce se spune e adevărat, niciunul dintre noi nu va avea timp să facă ce a plănuit. Totuşi putem continua să facem planuri.

Au rămas pe covoraşul din faţa căminului şi Mary a scormonit jarul cu vătraiul.

— Am uitat să te întreb dacă n-ai vrea să bei un coniac, sau altceva. E o sticlă în dulap şi cred că mai am şi nişte sifon.

Fata a scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc. Mă simt foarte bine.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Te-ai pocăit, sau altceva?

— Sau altceva, a spus Moira. Nu beau niciodată acasă. Doar atunci când sunt la petreceri sau în compania vreunui bărbat. Mai ales în ultimul caz.

— De fapt, nu vrei să spui „vreun bărbat", aşa-i? Vrei să spui Dwight Towers.

— Da, a încuviinţat fata. E vorba de Dwight Towers.

— Nu ţi-a trecut prin cap să te măriţi şi tu? Vreau să spun, chiar dacă vom muri cu toţii în septembrie.

Moira privea focul.

— Am vrut să mă mărit, a răspuns ea calmă. Am vrut să am tot ceea ce ai tu. Dar acum nu se mai poate.

— N-ai putea să te căsătoreşti cu Dwight?

Fata a negat din cap.

— Nu cred.

— Sunt sigură că te place.

— Da, a rostit ea. Mă place.

— Te-a sărutat vreodată?

— Da, o dată.

— Sunt sigură că ar vrea să se însoare cu tine.

Moira a scuturat din cap.

— N-o s-o facă. Ştii, e deja căsătorit. Are o soţie şi doi copii în America.

Mary a făcut ochii mari.

— Scumpo, dar nu se poate! Trebuie să fie cu toţii morţi.

— El nu crede asta, a spus ea obosită. Crede că în septembrie o să se ducă acasă la ei. În oraşul lui natal, în Mystic. A făcut o pauză, după care a continuat: Înnebunim câte puţin cu toţii, fiecare avem câte o obsesie. Asta e nebunia lui.

— Vrei să spui că el chiar crede că ai lui mai trăiesc?

— Nu ştiu dacă o crede sau nu, probabil că nu. Crede că în septembrie o să fie mort, dar îşi închipuie că o să se ducă acasă la ei, la Sharon, la Dwight Jr. şi la Helen. Le-a cumpărat şi cadouri.

Mary a rămas tăcută, încercând să înţeleagă.

— Dar dacă crede aşa, de ce te-a sărutat?

— Fiindcă i-am promis să fac rost de cadouri.

Soţia lui Peter s-a ridicat în picioare.

— Eu vreau să beau ceva, a spus ea ferm. Cred că ar fi mai bine să bei şi tu.

După câteva minute, stând cu paharele în mâini, Mary a întrebat curioasă:

— Trebuie să fie interesant să fii gelos pe o persoană moartă.

Moira a sorbit din pahar şi a rămas privind focul.

— Nu sunt geloasă pe ea, a vorbit în cele din urmă. Nu cred. O cheamă Sharon, ca în Biblie. Aş vrea s-o întâlnesc. Probabil că-i o femeie minunată. Ştii, el e un om atât de practic.

— N-ai vrea să te căsătoreşti cu el?

Moira a tăcut multă vreme.

— Nu ştiu, a răspuns într-un târziu. Nu ştiu dacă vreau sau nu. Dacă n-ar fi fost toate astea... aş fi recurs la toate şmecheriile ca să-l îndepărtez de nevastă. Nu cred că aş mai putea fi fericită cu altcineva. Însă oricum n-a mai rămas mult timp ca să fii fericit.

— Mai sunt totuşi trei sau patru luni, a zis Mary. Am citit cândva un motto, una din chestiile alea pe care le atârni pe perete ca să te inspire: „Nu-ţi face griji, s-ar putea să nu se întâmple niciodată."

— Eu cred că se va întâmpla, a remarcat Moira.

A ridicat vătraiul şi a început să se joace cu el, vorbind:

— Dacă ar fi fost vorba de durata unei vieţi, era altceva. Ar fi

meritat să mă lupt cu Sharon, dacă asta ar fi însemnat să-l aduc pe Dwight lângă mine pentru totdeauna, să am copii, o casă şi o viaţă plină. Aş fi fost în stare de orice, dacă ar fi existat vreo şansă. Dar ca s-o fac numai pentru trei luni de plăcere şi nimic la sfârşit – ei, asta-i altceva. S-ar putea să fiu o femeie cu o moralitate de doi bani, totuşi nu cred că sunt chiar atât de josnică. A ridicat privirea, zâmbind. Oricum, nu cred c-aş putea să reuşesc în timp util. Mi-ar trebui prea multă energie ca să-l fac s-o uite.

— Vai, scumpo, a exclamat Mary, deci lucrurile chiar sunt dificile, aşa-i?

— Mai rău nici că ar putea fi, a fost de acord Moira. Cred că am să mor fată bătrână.

— Dar n-are sens. Pe de altă parte, nimic nu pare să mai aibă vreun sens în ziua de azi. Peter...

S-a oprit.

— Ce-i cu Peter? a întrebat fata curioasă.

— Nu ştiu. A fost pur şi simplu oribil şi nebunesc.

S-a foit neliniştită.

— Ce anume? Spune-mi.

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Eu? Încă nu. Am vrut adesea s-o fac. Mai ales pe telefonistele din Harkaway.

— Nu, vorbesc serios. E un păcat îngrozitor să ucizi pe cineva. Ai ajunge în iad, nu-i aşa?

— Nu ştiu... probabil. Pe cine vrei să ucizi?

Mary s-a destăinuit nefericită:

— Peter mi-a spus că s-ar putea să fiu nevoită s-o ucid pe Jennifer.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz. Fata s-a aplecat înainte şi i-a mângâiat mâna.

— Nu poate fi adevărat! Probabil că ai înţeles greşit.

Mary a negat din cap.

— N-am înţeles deloc greşit, a suspinat ea. Chiar aşa stau lucrurile. Mi-a spus că s-ar putea să fie nevoie s-o fac. Mi-a şi arătat cum.

A izbucnit într-un torent de lacrimi. Moira a luat-o în braţe, încercând s-o liniştească şi, încet-încet, Mary a povestit totul. La început, tânăra nu a putut crede ce auzea, dar mai târziu n-a mai fost atât de sigură. În cele din urmă, s-au dus amândouă în baie şi au privit cutiile roşii din dulăpior.

— Am auzit ceva despre chestia asta, a spus Moira serioasă. Dar n-am ştiut că s-a ajuns atât de departe...

Nebuniile se acumulau.

— N-aş putea s-o fac singură, a şoptit Mary. Indiferent cât de rău ar fi, n-aş putea s-o fac. Dacă Peter n-o să fie aici, dacă ceva o să se întâmple *Scorpionului*, o să vii să m-ajuţi, Moira? Te rog!

— Bineînţeles, a încuviinţat fata. Dar Peter va fi aici. Se vor întoarce în siguranţă. Dwight e felul ăsta de om.

A dat la iveală o batistă mică şi i-a întins-o lui Mary.

— Şterge-ţi lacrimile şi hai să bem o ceaşcă de ceai. Mă duc să pun ceainicul.

Au băut o ceaşcă de ceai în faţa focului care se stingea.

•••

Optsprezece zile mai târziu, submarinul american *Scorpion* a ieşit la suprafaţă în aerul curat, la treizeci şi unu grade latitudine sudică, lângă insula Norfolk. Marea Tasmaniei era foarte agitată iarna, şi puntea era măturată de valuri. Echipajul a căpătat permisiunea să iasă pe punte, în grupe de câte opt; s-au târât afară, palizi şi tremurând, încotoşmăniţi în pelerine sub jerbele puternice de stropi. Dwight a menţinut submarinul în bătaia vântului majoritatea zilei, până ce toată lumea şi-a consumat jumătatea de oră permisă în aerul proaspăt, totuşi puţini au fost cei care au rezistat atât. Chiar dacă rezistenţa lor faţă de frig şi vremea umedă era scăzută, cel puţin reveniseră teferi toţi, cu excepţia lui Swain. După treizeci şi una de zile de izolare, erau palizi şi anemici. Se iviseră şi trei cazuri de depresie nervoasă care îi scosese din uz pe oamenii respectivi. Towers se speriase destul de tare atunci când locotenentul Brody manifestase toate simptomele apendicitei acute; cu ajutorul lui Osborne, citise despre procedura operaţiei şi se pregătise s-o facă pe masa din vestiar. Totuşi simptomele dispăruseră şi acum pacientul se odihnea în cuşeta lui; Peter Holmes îi preluase toate îndatoririle şi comandantul spera că omul va rezista până ce vor acosta peste cinci zile, la Williamstown. Holmes era la fel de normal ca toată lumea de la bord. Osborne era nervos şi iritabil, deşi încă eficient; vorbea tot timpul despre Ferrariul lui.

În urma voiajului se infirmase efectul Jorgensen. Se aventuraseră, înaintând încet, până în golful Alaska, folosind detectorul de mine subacvatic pentru depistarea aisbergurilor, până ce ajunseseră la cincizeci şi opt de grade latitudine nordică, lângă Kodiak. Gheaţa era

mai groasă lângă ţărm şi nu se apropiaseră prea mult; acolo nivelul de radiaţie continua să fie letal, puţin diferit de cel măsurat în zona Seattle.

N-avea niciun rost să rişte navigând în apele acelea mai mult decât era necesar; au făcut măsurători şi s-au îndreptat către sud-est, până au întâlnit ape mai calde, cu puţine şanse de existenţă a gheţii, apoi către Hawaii şi Pearl Harbor.

În Pearl Harbor n-au aflat practic nimic. Au navigat direct către post, până la docul de unde plecaseră înainte de izbucnirea războiului. Psihologic, asta le venea destul de uşor fiindcă Dwight se asigurase înainte de a începe călătoria ca niciunul dintre membrii echipajului să nu fie originar din Honolulu sau din insulele înconjurătoare. Ar fi putut trimite un ofiţer la ţărm, într-un costum special, aşa cum făcuse şi în Santa Maria, şi a dezbătut acest lucru cu Peter, cu câteva zile înainte de a ajunge în insule, însă nu păreau să aibă nimic de câştigat din respectiva expediţie. Când locotenentul Sunderstrom avusese timp să umble prin Santa Maria, nu găsise nimic mai bun de făcut decât să citească revista Saturday Evening Post, şi ei nu puteau conchide că un alt ofiţer trimis pe ţărm putea face ceva mai cu folos. Nivelul radiaţiei era la fel de ridicat ca în Seattle. Au alcătuit o listă cu navele aflate în port, au consemnat distrugerile considerabile de la ţărm şi au plecat.

În ziua aceea, la intrarea în Marea Tasmaniei, se aflau destul de aproape ca să poată comunica prin radio cu Australia. Au ridicat antenele şi au raportat poziţia şi data estimată a sosirii. Au fost întrebaţi de starea sănătăţii şi Dwight a răspuns printr-un mesaj lung, pe care l-a formulat cu destulă dificultate în privinţa lui Swain. Au mai fost transmise câteva informaţii de rutină despre date meteo, combustibil şi probleme tehnice, iar pe la mijlocul dimineţii au primit un mesaj mai important.

Era datat cu trei zile în urmă. Spunea:

DE LA: Comandantul Forţelor Navale Americane, Brisbane
CĂTRE: Comandantul Dwight L. Towers, USS *Scorpion*
CU PRIVIRE LA: Asumarea unor responsabilităţi adiţionale

1. În urma retragerii actualului comandant al Forţelor Navale Americane, vă veţi asuma, începând de azi, îndatorirea de comandant suprem al Forţelor Navale Americane. Veţi putea decide dacă veţi ieşi

sau nu de sub comanda australiană, după cum veţi considera.

2. Presupun că asta face din dumneavoastră un amiral dacă doriţi să deveniţi unul. La revedere şi noroc. JERRY SHAW.

3. O copie va fi transmisă amiralului Marinei Regale Australiene.

Dwight a citit mesajul în cabina lui, cu un chip inexpresiv. Apoi, deoarece o copie fusese trimisă deja australienilor, l-a chemat pe ofiţerul de legătură. Când Peter a sosit, i-a arătat telegrama fără niciun cuvânt.

Căpitanul a citit-o, apoi a spus calm:

— Felicitări, domnule.

— Da, probabil că aşa se spune în asemenea împrejurări, a încuviinţat comandantul, după care a adăugat: presupun că asta înseamnă că cei din Brisbane au păţit-o şi ei.

Brisbane se afla la nord de poziţia lor actuală. Peter a aprobat din cap, cu gândul la cifrele care indicau nivelurile radiaţiilor.

— Lucrurile s-au înrăutăţit încă de ieri după-amiază.

— Am crezut că o să-şi părăsească nava şi o să vină în sud, a spus comandantul.

— Nu s-au putut mişca deloc?

— N-aveau combustibil, a zis Dwight. Au fost nevoiţi să suspende toate serviciile pe navă. Rezervoarele erau goale.

— Eu crezusem că avea să vină în Melbourne. În fond era comandantul suprem al Forţelor Navale Americane...

Dwight a zâmbit amar:

— Asta nu înseamnă mare lucru în clipa de faţă. Adevărata problemă este că a fost în primul rând comandantul navei sale, iar nava nu se putea deplasa. N-a vrut să-şi abandoneze echipajul.

Nu mai era nimic de spus şi Dwight i-a dat liber ofiţerului de legătură. A întocmit un scurt mesaj de confirmare a primirii şi i l-a înmânat ofiţerului radio ca să-l transmită la Melbourne. În curând i-a fost adusă altă telegramă.

În legătură cu mesajul dvs. nr. 12/05663.

Regretăm că, în momentul de faţă, nu mai sunt posibile niciun fel de comunicaţii cu Brisbane.

Comandantul a încuviinţat din cap.

— Bine, a spus el. Asta e.

CAPITOLUL ŞAPTE

Peter Holmes s-a prezentat la Comandament a doua zi după întoarcerea în Williamstown. Amiralul i-a făcut semn să se aşeze.

— L-am întâlnit pe comandantul Towers aseară, a zis el. Se pare că v-aţi înţeles perfect.

— Îmi pare bine să aud asta, domnule.

— Da. Acum presupun că doreşti să ştii cum stau lucrurile în legătură cu continuarea misiunii dumitale.

Peter a replicat nesigur:

— Într-un fel. Bănuiesc că situaţia generală e aceeaşi. Vreau să spun, au mai rămas doar două sau trei luni, nu-i aşa?

Amiralul a aprobat din cap.

— Da, aşa se pare. Când te-am văzut ultima oară, mi-ai spus că ai prefera să rămâi la ţărm în aceste ultime luni.

— Da. A ezitat o clipă. Trebuie să mă gândesc şi la familia mea.

— Desigur.

Amiralul i-a oferit tânărului o ţigară, aprinzându-şi şi el una.

— Submarinul va intra la doc uscat pentru recondiţionarea carenei. Presupun că ştii asta.

— Da, domnule. Comandantul a insistat în această privinţă. Am discutat deja cu vice-amiralul azi-dimineaţă.

— În mod normal, asta s-ar putea să dureze vreo trei săptămâni. S-ar putea să fie şi mai mult în condiţiile actuale. Doreşti să rămâi ofiţer de legătură pe durata reparaţiilor?

A făcut o pauză.

— Comandantul Towers te-a solicitat pentru perioada respectivă.

— Aş putea locui acasă, în Falmouth? Nu-mi ia mai mult de o oră şi trei sferturi ca să ajung până în port.

— Ar fi mai bine să discuţi asta cu comandantul Towers. Nu cred că va avea obiecţii. Nu-i acelaşi lucru ca în cazul în care nava ar fi operaţională. Înţeleg că oricum el o să dea liber majorităţii echipajului. Nu cred că vei avea prea multe de făcut, dar îi vei fi de ajutor ca să ţii legătura cu cei care se ocupă de reparaţii.

— Mi-ar plăcea să continui să lucrez cu el, domnule, cu condiţia să locuiesc acasă. Dacă însă programaţi altă misiune pentru submarin, aş dori să mă înlocuiţi. Nu cred că aş mai accepta altă misiune. A ezitat.

Nu-mi place s-o spun.

Amiralul a zâmbit.

— E în regulă, căpitane. O să ţin cont de asta. Să vii ia mine când o să vrei să fii eliberat de îndatoriri.

S-a ridicat în picioare, încheind discuţia.

— Totul e în regulă acasă?

— Da, totul e bine, deşi întreţinerea casei pare să fie mai dificilă acum. În plus, nevastă-mea nu-şi mai vede capul de griji, odată cu creşterea fetiţei.

— Îmi dau seama, însă mi-e teamă că lucrurile nu vor deveni mai uşoare.

În dimineaţa aceea, Moira Davidson l-a sunat pe Dwight pe *Sydney,* înainte de ora prânzului.

— Bună dimineaţa, Dwight, a zis ea. Mi s-a spus că ar trebui să te felicit.

— Cine ţi-a spus?

— Mary Holmes.

— Poţi să mă feliciţi dacă vrei, a rostit el cam abătut, dar aş prefera să n-o faci.

— Bine. N-am s-o fac. Tu ce mai zici, Dwight? Eşti tot cel de altădată?

— Sunt bine.

Tot ceea ce făcuse de când se întorsese pe portavion fusese un adevărat chin. Dormise prost şi era teribil de obosit.

— Eşti foarte ocupat? a întrebat fata.

— Ar trebui să fiu, dar nu ştiu... Se pare că nimic nu merge. Şi cu cât fac mai puţine, cu atât mai multe îmi rămân de făcut.

Vorbea cu un Dwight diferit de cel cu care se obişnuise.

— Parcă ai fi bolnav, i-a spus ea sever.

— Nu sunt bolnav, a răspuns Dwight uşor iritat. Numai că sunt multe lucruri de făcut şi toată lumea este în permisie. Am fost atâta vreme plecaţi pe mare, încât am uitat ce înseamnă munca.

— Cred că ar trebui să-ţi iei şi tu un concediu, a zis Moira. N-ai putea veni la Harkaway câteva zile?

El s-a gândit o clipă.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar n-am s-o pot face imediat. Mâine îl punem pe *Scorpion* în docul uscat.

— Lasă-l pe Peter Holmes să se ocupe de asta.

— N-aş putea s-o fac, scumpo. Unchiului Sam[4] nu i-ar plăcea.

Moira a fost cât pe-aci să spună că oricum, Unchiul Sam n-avea s-o afle niciodată.

— După ce o să faci asta, de navă se vor ocupa cei de la docuri, nu-i aşa?

— Ia te uită, văd că ştii multe lucruri despre marină.

— Bineînţeles. Sunt o frumoasă spioană, Mata Hari, femme fatale care smulge secrete ofiţerilor naivi la un coniac dublu. Deci de navă se vor ocupa cei de la reparaţii?

— Exact.

— Atunci o să poţi încredinţa totul lui Peter Holmes şi să-ţi iei concediu. La ce oră o să fie nava în doc?

— Dimineaţă la zece. Probabil că vom termina pe la prânz.

— Vino mâine după-amiază la Harkaway să stai o vreme cu noi. Este îngrozitor de frig aici. Vântul şuieră în jurul casei, plouă majoritatea timpului şi nu poţi ieşi afară fără cizme. Să mergi pe lângă bou este treaba cea mai friguroasă cunoscută omului... sau femeii. În orice caz, vino şi încearc-o. După câteva zile cu noi, o să-ţi fie dor să te întorci şi să te ascunzi în submarinul tău.

Dwight a râs.

— Ce să-ţi spun... pare destul de atractiv.

— Ştiu. Vii mâine după-amiază?

Ar fi fost o uşurare să se relaxeze, să uite de toate o zi sau două.

— Cred ca o să vin, a spus el. Trebuie să mai pun câteva lucruri la punct, dar cred că voi putea ajunge.

Moira a aranjat să-l întâlnească a doua zi la ora patru, la hotelul Australia. El a întâmpinat-o vesel şi a părut bucuros s-o vadă, dar arăta destul de rău, căpătase o culoare gălbejită şi, atunci când nu se controla, părea deprimat. Fata s-a încruntat văzându-l.

— Nu arăţi prea grozav, i-a spus. Te simţi bine?

I-a luat mâna.

— Eşti fierbinte. Ai temperatură!

El şi-a retras palma.

— Sunt bine, i-a spus. Ce vrei să bei?

— Tu o să bei un whisky dublu cu vreo douăzeci de boabe de chinină, a replicat ea. Oricum, un whisky dublu. De chinină am să mă îngrijesc când o să ajungem acasă. Ar trebui să stai în pat.

Era plăcut să se simtă cocoloşit şi să se relaxeze.

— Vrei şi tu un coniac dublu? a întrebat Dwight.

— Unul mic pentru mine şi unul dublu pentru tine, a precizat Moira. Ar trebui să-ţi fie ruşine să umbli în halul asta. Probabil că împrăştii microbi peste tot. Te-a văzut vreun doctor?

— Acum nu mai există niciunul în port. *Scorpionul* este singura navă operaţională şi e pe mâinile mecanicilor. S-au dispensat de ultimul medic militar câtă vreme am fost noi plecaţi.

— Dar ai temperatură, nu-i aşa?

— S-ar putea să am puţin. Poate că am răcit.

— Aşa zic şi eu. Bea-ţi whisky-ul până îl sun pe tata.

— De ce?

— Ca să ne aştepte cu trăsura la gară. I-am spus că o să venim pe jos, dar n-am să te las să faci asta. S-ar putea să-mi mori în braţe şi n-aş vrea să am bătăi de cap explicând poliţiei. Ar putea izbucni chiar un incident diplomatic.

— Cu cine, scumpo?

— Cu Statele Unite. Nu cade bine să-l omori pe comandantul suprem al Forţelor Navale Americane.

El a rostit obosit:

— Presupun că în clipa de faţă Statele Unite sunt chiar eu. Mă gândesc chiar să candidez la preşedinţie.

— Păi, gândeşte-te la asta până îi telefonez mamei.

În micuţa cabină telefonică, ea şi-a anunţat mama:

— Cred că are gripă. În primul rând, e îngrozitor de obosit şi va trebui să se culce imediat ce ajungem acasă. Ai putea face focul în camera lui şi să-i pui o sticlă cu apă caldă în pat? Şi sună-l pe doctorul Fletcher şi roagă-l să treacă pe la noi în seara asta. Nu cred că-i altceva decât gripă, totuşi el a fost în zona radioactivă mai mult de o lună şi nu l-a văzut niciun medic de când s-a întors. Spune-i doctorului Fletcher cine este. E o persoană destul de importantă acum, nu uita.

— Cu ce tren o să vii, scumpo?

Moira s-a uitat la ceas.

— O să-l luăm pe cel de patru patruzeci. Ascultă, mamă, o să fie îngrozitor de frig în cabrioletă. Spune-i tatei să aducă nişte pături.

S-a întors la bar.

— Bea şi hai să mergem, i-a spus lui Dwight. Trebuie să prindem trenul de patru patruzeci.

Bărbatul a urmat-o ascultător. Două ore mai târziu se afla în

dormitor, cu focul duduind în cămin, într-un pat cald şi tremurând din cauza febrei. A zăcut acolo recunoscător, în vreme ce frigurile îi dispăreau, mulţumit să se relaxeze şi să stea întins, privind tavanul, ascultând ploaia de afară. Gazda i-a adus un whisky fierbinte cu lămâie şi l-a întrebat ce vrea să mănânce, dar el a răspuns că nu dorea nimic.

Pe la ora opt s-au auzit un cal şi nişte voci în ploaie, apoi doctorul a urcat la el. Îşi scosese haina udă, însă pantalonii şi cizmele de călărie erau umede şi scoteau aburi când s-a apropiat de foc. Era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, competent şi vesel.

— Doctore, a spus Dwight, îmi pare rău că te-au adus până aici pe o astfel de vreme. O zi sau două în pat or să mă vindece. Încolo n-am nimic.

Doctorul a zâmbit.

— Îmi pare bine că am venit să te văd, i-a răspuns.

I-a luat pulsul.

— Înţeleg că ai fost în zona radioactivă.

— Da, dar nu ne-am expus.

— Ai stat tot timpul în interiorul submarinului?

— Am avut cu noi un tip de la CSIRO, care ne-a verificat mereu cu contorul Geiger. Nu-i vorba de asta, doctore.

— Ai vomitat cumva sau ai avut diaree?

— Nici eu şi nici altul dintre membrii echipajului.

Doctorul i-a pus un termometru în gură şi i-a verificat în continuare pulsul. După aceea s-a uitat pe termometru.

— Ai ceva febră: treizeci şi opt cu nouă. Ar fi bine să rămâi în pat o vreme. Cât timp ai fost pe mare?

— Cincizeci şi trei de zile.

— Şi cât aţi stat în submersiune?

— Mai mult de jumătate din timpul ăsta.

— Eşti foarte obosit?

Comandantul s-a gândit o clipă.

— S-ar putea.

— Eu aş spune că eşti. Ar fi bine să stai în pat până îţi scade temperatura şi încă o zi după-aceea. O să trec să te mai văd peste vreo două zile. Cred că n-ai decât o gripă – cam bântuie în perioada asta. Să nu te întorci la treabă cel puţin o săptămână după ce o să te ridici din pat, să-ţi iei un concediu. O poţi face?

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Au mai vorbit puţin despre călătorie şi despre condiţiile din Seattle şi Queensland. În cele din urmă doctorul a spus:

— Am să trec probabil mâine cu medicamente. Trebuie să mă duc în Dandenong. Asociatul meu operează la spital şi eu mă ocup de anestezii. Am să iau medicamentele de acolo şi am să trec să te văd când o să mă înapoiez spre casă.

— E o operaţie serioasă?

— Nu chiar. O femeie cu un chist la stomac. O să se simtă mai bine dacă o să i-l scoatem. O să trăiască încă nişte ani buni.

Medicul a plecat şi Dwight a auzit fornăitul calului, apoi a ascultat zgomotul copitelor diminuându-se în timp ce calul şi călăreţul se îndepărtau în ploaie. Uşa s-a deschis şi a intrat Moira.

— Aşadar, a spus ea, va trebui să stai în pat.

S-a îndreptat spre foc şi a mai pus câteva lemne.

— E simpatic, nu-i aşa?

— E nebun, a replicat comandantul.

— De ce? Pentru că te obligă să stai în pat?

— Nu din cauza asta. Operează o femeie la spital mâine ca să-i ofere încă nişte ani buni de trăit.

Moira a râs.

— Aşa e el. N-am întâlnit pe nimeni la fel de conştiincios.

A făcut o pauză.

— Tata intenţionează să mai facă un dig la vară. Tot vorbea despre asta de o vreme, dar acum chiar s-a decis. L-a sunat azi pe un tip care are un buldozer, ca să-l angajeze de îndată ce terenul se va usca suficient.

— Când se va întâmpla asta?

— Cam de Crăciun. Îl doare când vede atâta ploaie care se risipeşte degeaba. Locul ăsta devine foarte secetos în timpul verii.

I-a luat paharul gol de pe noptieră.

— Mai vrei ceva cald de băut?

— Nu acum. Mă simt bine.

— Nu vrei să mănânci ceva?

El a negat fără un cuvânt.

— Mai vrei o sticlă cu apă fierbinte?

Dwight a negat din nou.

— Mă simt bine.

Fata a ieşit, dar peste câteva minute s-a întors, ducând în mână un

pachet lunguieţ, învelit în hârtie.

— Am să-ţi las asta şi o să-l poţi privi toată seara.

A pus pachetul în colţul camerei, iar bărbatul s-a ridicat într-un cot.

— Ce-i acolo?

Moira a râs.

— Îţi dau voie să ghiceşti de trei ori. Mâine-dimineaţă o să vezi care dintre presupuneri e cea bună.

— Vreau să văd acum.

— Mâine.

— Nu – acum.

Ea a luat pachetul. L-a dus lângă pat şi a privit în vreme ce Dwight rupea ambalajul. Comandantul suprem al Forţelor Navale Americane semăna de fapt cu un băieţel, s-a gândit Moira.

Ţinea în mâini un băţ Pogo, nou şi strălucitor. Mânerul de lemn era lăcuit, reazemele metalice pentru picioare străluceau în email roşu. Pe mânerul de lemn erau pictate cu litere mari, roşii, cuvintele HELEN TOWERS.

— E grozav, a murmurat bărbatul. N-am văzut niciodată un băţ din ăsta cu numele gravat pe el. O să-i placă teribil.

Şi-a ridicat privirea.

— De unde ai făcut rost de el?

— Am descoperit locul unde se fabrică, undeva pe lângă Elsternwick, a zis ea. Nu se mai produc, dar au făcut unul special pentru mine.

— Nu ştiu ce să spun, a rostit el răguşit. Acum am câte ceva pentru fiecare.

Fata a adunat ambalajul rupt.

— E-n regulă, a spus ea firesc. Mi-a făcut plăcere să-l găsesc. Să-l pun în colţ?

Dwight a scuturat din cap.

— Nu, lasă-l aici.

Moira a încuviinţat şi s-a îndreptat către uşă.

— Am să sting lumina. Să nu te culci prea târziu. Eşti sigur că ai tot ce-ţi trebuie?

— Sigur, acum am tot ce-mi trebuie.

— Noapte bună atunci.

A închis uşa după ea. Bărbatul a rămas o vreme în lumina focului, gândindu-se la Sharon şi Helen, la zilele luminoase de vară şi la

vapoarele înalte din Mystic, la Helen ţopăind cu băţul Pogo pe trotuarul cu troiene de zăpadă adunate de-o parte şi de alta, la Moira şi la bunătatea ei. Curând a alunecat în somn, cu o mână pe jucăria de lângă el.

Peter Holmes a prânzit cu John Osborne la Clubul Ofiţerilor în ziua următoare.

— Am sunat pe navă azi-dimineaţă, a spus cercetătorul. Am vrut să dau de Dwight ca să-i arăt raportul înainte de a fi dactilografiat. Mi s-a spus că stă în Harkaway, la familia Moirei.

Peter a încuviinţat din cap.

— Are gripă. Moira m-a sunat aseară ca să-mi spună că n-o să-l pot vedea o săptămână, ba chiar mai mult, dacă ar fi după ea.

John era îngrijorat.

— Nu pot întârzia raportul aşa mult. Jorgensen a aflat deja despre descoperirile noastre şi afirmă că nu ne-am făcut treaba cum se cuvine. Trebuie să-l duc la dactilografiat mâine, cel târziu.

— Dacă vrei o să mă uit şi eu pe el. Totuşi Dwight trebuie neapărat să-l citească înainte de a fi transmis. Ce-ar fi să o suni pe Moira şi să i-l duci la Harkaway?

— O s-o găsesc acolo? Am crezut că se duce în Melbourne în fiecare zi, pentru cursurile ei de stenodactilografie.

— Nu fi caraghios. Bineînţeles că-i acolo.

Cercetătorul s-a luminat deodată.

— Aş putea să mă duc chiar după-amiază, cu Ferrariul.

— O să rămâi fără combustibil dacă îl foloseşti pentru astfel de călătorii. E un tren foarte bun până acolo.

— Dar asta-i o misiune oficială, în folosul marinei militare, a replicat John. Aş putea solicita combustibil din rezervele marinei.

S-a aplecat spre Peter şi a coborât vocea.

— Ştii portavionul ăla, *Sydney*? Are treisprezece mii de litri din mixtura care îmi trebuie mie, într-un rezervor. Îl foloseau pentru motoarele de avion.

— Dar nu te poţi atinge de el, a zis Peter prefăcându-se şocat.

— De ce nu? Într-un fel este problema marinei militare. Şi nu e singura.

— Mie-mi spui? Oare un automobil Morris Minor ar putea funcţiona cu aşa ceva?

— Trebuie să modifici puţin curbatorul ca să-i modifici compresia.

Scoate-i garnitura şi pune-i un adaos de cupru. Merită să încerci.

— Poţi merge pe şosea în siguranţă cu maşina ta?

— Bineînţeles, a pufnit Osborne. Nu prea am cu ce să mă ciocnesc, cu excepţia tramvaiului. Şi a pietonilor, desigur. Întotdeauna iau la mine un set de garnituri de rezervă, fiindcă scapă puţin ulei dacă mergi cu ea sub trei mii.

— Cât prinde la trei mii de turaţii?

— Ei, n-o bag în viteza maximă. Merge cam cu o sută cincizeci pe oră. La început o ia cu şaptezeci. Porneşte cam brusc şi ai nevoie de vreo două sute de metri de şosea liberă în faţă. În general o împing din garaj pe strada Elisabeta şi aştept până se face o pauză între tramvaie.

Aşa a şi procedat imediat după prânz, în după-amiaza aceea, iar Peter l-a ajutat să împingă maşina. John a aşezat în spatele scaunului geanta diplomat care conţinea raportul, a urcat, şi-a pus centura de siguranţă şi şi-a potrivit casca de protecţie în faţa unei mulţimi admirative. Peter i-a zis calm:

— Pentru Dumnezeu, ai grijă să nu ucizi pe cineva.

— Oricum peste puţină vreme va muri toată lumea. Şi eu, şi tu... Atâta doar că eu am de gând să mă distrez niţel.

A trecut un tramvai şi Osborne a încercat motorul rece cu demarorul. N-a pornit. A mai trecut un tramvai şi o duzină de gură-cască s-au oferit să împingă maşina. Ferrariul a pornit din mâinile lor ca o rachetă, cu un bubuit asurzitor de pe ţeava de eşapament, cu scârţâit de cauciucuri şi un nor de fum. Automobilul nu avea claxon şi nici nu necesita unul, fiindcă putea fi auzit de la câţiva kilometri depărtare; mai important pentru John era că n-avea nici faruri şi afară se întuneca pe la ora cinci. Dacă voia să ajungă la Harkaway, să-şi rezolve treaba şi să se întoarcă pe lumină, trebuia să se grăbească.

A depăşit tramvaiul cu optzeci de kilometri la oră, a luat-o pe strada Longsdale, s-a aşezat mai bine în scaun şi a traversat oraşul cu o sută zece kilometri la oră. Automobilele constituiau o raritate şi n-a avut nicio problemă pe străzile centrale cu excepţia tramvaiului. Lumea se ferea ca să-l lase să treacă. În suburbii era însă altfel. Copiii se obişnuiseră să se joace pe străzile pustii şi nu ştiau că trebuie să se dea la o parte; a fost nevoit să frâneze brusc de câteva ori şi să rămână cu motorul ambalat câtă vreme schimba viteza, făcându-şi probleme că s-ar putea să se strice, dar consolându-se cu gândul că, oricum, cutia de viteze era construită ca să suporte aşa ceva într-o cursă.

A ajuns la Harkaway în douăzeci şi trei de minute, cu o viteză medie de o sută cincisprezece kilometri la oră, fără să profite niciodată de viteza maximă. A parcat în curte, ocolind cu un zgomot asurzitor rondul de flori, şi a oprit motorul.

Fermierul cu soţia şi fiica lui au ieşit în grabă şi l-au privit în vreme ce îşi scotea casca şi cobora cam ţeapăn din maşină.

— Am venit să-l văd pe comandantul Towers. Mi s-a spus că-i aici.

— Încearcă să se odihnească puţin, a zis Moira sever. Ai o maşină respingătoare, John. La ce viteză poate ajunge?

— La vreo trei sute. Vreau să-l văd pe Dwight în legătură cu o problemă de serviciu. Am o chestie aici pe care trebuie să se uite înainte de a fi dactilografiată. Trebuie să fie bătută la maşină cel târziu mâine.

— Mă rog, nu cred că a adormit încă.

Fata l-a condus în camera de oaspeţi. Dwight era treaz şi stătea în capul oaselor în pat.

— M-am gândit că tu trebuie să fii, a spus el. N-ai călcat pe nimeni pe drum?

— Încă nu, a replicat cercetătorul. Sper să fiu eu primul mort. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec ultimele zile ale vieţii în închisoare. M-am săturat de aşa ceva în astea două luni.

Şi-a deschis geanta şi i-a explicat de ce venise.

Dwight a luat raportul şi l-a citit în întregime, punând la răstimpuri câte o întrebare.

— Aş fi vrut ca staţia aceea de radio să fi rămas operaţională, a comentat el la un moment dat. Poate că am mai fi aflat câte ceva de la Swain.

— Insula era prea departe de el.

— Avea o barcă cu motor. S-ar fi putut opri acolo într-o zi şi, când se plictisea de pescuit, să ne trimită un mesaj.

— Nu cred că a trăit destul de mult pentru asta, domnule. În cel mai bun caz, vreo trei zile.

Comandantul a aprobat din cap.

— Oricum, bănuiesc că n-ar fi vrut să-şi bată capul cu aşa ceva. Nici pe mine nu m-ar fi interesat, dacă ar fi fost ultima mea zi şi pescuitul ar fi mers bine.

A continuat să citească şi în cele din urmă a zis:

— E-n regulă. Ar fi bine totuşi să scoţi ultimul paragraf, acela

despre mine şi submarin.

— Eu aş prefera să-l las.

— Iar eu aş prefera să-l scoţi. N-au ce căuta astfel de lucruri într-un raport despre o misiune normală, în care nu mi-am făcut decât datoria.

Osborne a tăiat paragraful cu creionul.

— Cum doriţi.

— Ai maşina aici?

— Am venit cu ea.

— Da, bineînţeles, te-am auzit. Dar e în faţă, o pot vedea de la fereastră?

— Da, e chiar aici.

Comandantul a coborât din pat şi s-a dus la fereastră.

— E o maşină minunată, a zis el. Ce o să faci cu ea?

— Am să particip la curse. N-a rămas multă vreme, aşa că sezonul curselor va începe mai devreme anul ăsta. De obicei nu începea înainte de octombrie, din cauza ploilor. Totuşi, şi în timpul iernii se ţin mici curse. De fapt, înainte de a pleca am participat la două competiţii.

Comandantul s-a întors în pat.

— Da, mi-ai spus. Eu n-am fost niciodată la curse cu o astfel de maşină... De fapt, nici n-am condus vreodată una. Cum e la curse?

— Te sperie al naibii. Apoi, când totul s-a terminat, de abia aştepţi să participi din nou.

— Ai mai făcut asta înainte?

Osborne a scuturat din cap.

— N-am avut nici bani, nici timp destul, însă asta mi-am dorit toată viaţa.

— Aşa ai de gând să termini, în cele din urmă?

A urmat o pauză.

— Da, a încuviinţat Osborne. Mai degrabă decât să mor înecat în propria-mi vomă sau să iau pilulele alea. Singurul lucru de care îmi pare rău e că trebuie să distrug maşina. E atât de frumoasă! Nu cred c-am s-o pot face din propria-mi voinţă.

Dwight a zâmbit.

— Poate nici n-o să fie nevoie s-o faci, dacă goneşti cu trei sute de kilometri pe oră, pe o pistă umedă.

— Aşa gândeam şi eu. Nu cred că o să-mi pese când se va întâmpla asta, de acum încolo.

Comandantul a aprobat din cap, apoi a spus:

— Nu-i nicio şansă ca norul radioactiv să încetinească şi să ne mai îngăduie o vreme, nu-i aşa?

— Absolut niciuna. Nu există nici cea mai mică indicaţie în direcţia asta. Dimpotrivă, se pare că vine mai repede. Cauza ar putea fi suprafaţa redusă de uscat – pe măsură ce coboară de la Ecuator se pare că accelerează puţin. Cam la sfârşitul lui august cred că se va termina totul.

Comandantul a încuviinţat din cap.

— E bine c-o ştiu. Pentru mine, nu poate fi prea devreme.

— O să mai ieşiţi cu *Scorpionul* pe mare?

— N-am primit niciun ordin. Submarinul va redeveni operaţional la începutul lui iulie. Mă gândesc să-l menţin sub comandă australiană până la sfârşit. Dacă voi mai avea echipajul complet, pentru ca nava să fie operaţională, asta-i altă problemă. Majoritatea băieţilor au prietene aici, în Melbourne, şi cam un sfert dintre ei sunt căsătoriţi. Nimeni nu ştie dacă vor mai fi de acord cu alt voiaj.

A urmat o pauză.

— De fapt, te invidiez pentru Ferrariul tău, a continuat el calm. Eu o să-mi fac griji şi o să muncesc până la sfârşit.

— Nu văd de ce ar fi nevoie s-o faceţi, a spus Osborne. Ar trebui să vă luaţi concediu şi să vizitaţi Australia.

Americanul a zâmbit.

— Nu mai sunt multe de vizitat.

— Asta-i adevărat. Mai există totuşi zonele muntoase. Pe muntele Buller şi la Hotham se schiază nebuneşte.

— Am schiat şi eu cândva, dar n-am mai făcut-o de vreo zece ani. N-aş vrea să-mi rup vreun picior şi să rămân imobilizat până la sfârşit. A tăcut câteva clipe. Ia spune, nimeni nu pescuieşte păstrăvi în munţii ăia?

— Ba da, pescuitul e destul de bun.

— Există sezoane sau poţi pescui tot timpul anului?

— În Eildon Weir se prinde biban tot anul. Dar se pescuieşte şi păstrăv în râurile mai mici de pe-acolo.

A zâmbit uşor.

— Acum nu e sezonul păstrăvilor. Nu se deschide decât pe întâi septembrie.

A urmat o pauză. În cele din urmă, Dwight a zis:

— Mi-ar plăcea să prind câţiva păstrăvi. Dar, după câte zici, s-ar

putea să fim ocupaţi în jurul datei la care se deschide sezonul.

— Nu cred că ar fi mare scofală dacă aţi pescui cu două săptămâni mai devreme anul ăsta.

— N-aş vrea să fac aşa ceva, a spus americanul. Dacă aş fi fost în Statele Unite, da. Dar când eşti într-o ţară străină, trebuie să-i respecţi legile.

Timpul trecea, John nu avea faruri la automobil şi nici posibilitatea de a merge cu o viteză mai mică de optzeci de kilometri pe oră. Şi-a adunat hârtiile, le-a pus în geantă, i-a spus la revedere lui Dwight şi l-a părăsit ca să se întoarcă în oraş. Pe hol a întâlnit-o pe Moira.

— Cum ţi s-a părut? a întrebat ea.

— E bine, a spus cercetătorul. Are însă o obsesie.

Ea s-a încruntat puţin. Nu se referea la băţul Pogo?

— Cu privire la ce?

— I-ar fi plăcut să pescuiască păstrăvi, înainte de a o păţi cu toţii. Nu vrea însă să se ducă înainte de deschiderea sezonului şi asta înseamnă abia la întâi septembrie.

Fata a rămas tăcută o vreme.

— Şi ce-i cu asta? Procedează conform legii, în orice caz, spre deosebire de tine, cu maşina aia dezgustătoare. De unde faci rost de benzină pentru ea?

— Nu merge cu benzină, a replicat John. Merge cu ceva scos din eprubetă.

— Aşa şi miroase!

Moira l-a privit aranjându-se pe locul şoferului şi punându-şi casca; apoi motorul a început să bubuie şi el a ţâşnit pe drum, lăsând urme de roţi pe un strat de flori.

Două săptămâni mai târziu, la Clubul Pastoral, domnul Alan Sykes a intrat în fumoarul micuţ ca să bea ceva, puţin după amiază. Masa se servea abia la ora unu, aşa că a fost primul în încăpere. A băut un pahar de gin şi a stat singur, gândindu-se la problema lui. Domnul Sykes era directorul Asociaţiei de Vânătoare şi Pescuit, un om căruia îi plăcea să-şi conducă treburile pe coordonate solide, care nu ţineau cont de caracterul expeditiv al politicienilor. Perplexităţile vremurilor îi invadaseră acum rutina, aşa că avea probleme.

Curând, Sir Douglas Froude a intrat şi el în încăpere.

Privindu-l, domnul Sykes s-a gândit că arăta cam rău şi că faţa lui purpurie era parcă mai roşie ca niciodată.

— Bună dimineaţa, Douglas, a rostit el. Îţi fac cinste cu un pahar?

— Oh, mulţumesc, a spus bătrânul. O să beau şi eu un sherry spaniol cu dumneata.

Şi l-a turnat cu o mână tremurândă.

— Ştii, a zis, cred că cei din comitetul Vinicol sunt absolut nebuni. Avem vreo patru sute de sticle de sherry sec magnific, Ruy de Lopez 1947, şi se pare că ei sunt gata să-l lase să rămână acolo în pivniţe. Au spus că membrii nu vor să-l bea din cauza preţului. Eu le-am zis „Daţi-l pe gratis dacă nu-l puteţi vinde, dar nu-l lăsaţi să zacă acolo". Aşa că acum e la acelaşi preţ cu cel australian.

A făcut o pauză.

— Lasă-mă să-ţi torn şi ţie un pahar, Alan. E de o calitate excepţională.

— Am să beau unul mai târziu. Spune-mi, te-am auzit odată zicând că Bill Davidson e rudă cu tine?

Bătrânul a încuviinţat din cap tremurând.

— Rudă sau cunoştinţă. Mai degrabă cunoştinţă. Maică-sa s-a măritat cu... s-a măritat cu... nu ştiu, am uitat. Se pare că nu-mi mai amintesc lucrurile ca odinioară.

— O cunoşti pe fiica lui, Moira?

— E fată bună, însă bea mult. Totuşi bea doar coniac, mi s-a spus, şi tocmai aici e diferenţa.

— Îmi creează nişte necazuri.

— Zău?

— A fost la ministru şi el mi-a trimis-o mie cu un bileţel. Vrea să deschidem sezonul păstrăvilor mai devreme anul ăsta, fiindcă altfel n-o să mai apuce nimeni să pescuiască ceva. Ministrul crede că ar fi bine să procedăm aşa. Probabil că se gândeşte la următoarele alegeri.

— Să deschizi sezonul mai devreme? Adică înainte de întâi septembrie?

— Asta-i sugestia.

— O sugestie foarte proastă, dacă îmi permiţi s-o spun. Peştii n-o să aibă timp să-şi depună icrele şi, dacă o vor face, vor fi într-o condiţie mizerabilă. Ai putea ruina pescuitul pe ani de zile făcând aşa ceva. Când vrea el să deschizi sezonul?

— Pe zece august.

A făcut o pauză.

— Din cauza fetei acelea. De acolo a pornit problema. Nu cred că i-

ar fi trecut prin cap, dacă n-ar fi fost ea.

— Cred că este o propunere teribilă, iresponsabilă. Nu ştiu ce o să se întâmple cu lumea asta.

Pe măsură ce alţi membri ai Clubului intrau în încăpere, dezbaterea continua şi tot mai mulţi se alăturau discuţiei.

Domnul Sykes şi-a dat seama că opinia generală era în favoarea devansării datei.

— În fond, a spus cineva, şi-aşa se vor duce să pescuiască în august, dacă vremea va fi bună, chiar dacă e permis sau nu. Şi n-o să-i puteţi amenda şi nici să-i trimiteţi la închisoare pentru că n-o să fie timp să-i judecaţi. Ar fi mai bine să stabiliţi o dată rezonabilă, pe motiv de necesitate. Desigur, decizia nu va fi valabilă decât pentru anul ăsta.

Un faimos chirurg oftalmolog a remarcat:

— Eu cred că-i o idee foarte bună. Dacă peştii nu sunt de cea mai bună calitate, le putem da drumul în apă. Dacă sezonul va începe foarte devreme, nu vor trage la muscă, va trebui să pescuim cu mulineta. Oricum, sunt pentru modificarea datei. Când o să mor, aş vrea să se întâmple într-o zi însorită, pe malul râului Delatite, cu o undiţă în mână.

Cineva a adăugat:

— Ca marinarul acela din submarinul american.

— Da, exact ca el. Cred că tipul ăla a avut o idee grozavă.

Domnul Sykes, luând pulsul opiniei celor mai influenţi cetăţeni ai oraşului, s-a întors la birou mai uşurat, l-a sunat pe ministru şi în după-amiaza aceea a redactat un anunţ care să fie transmis prin radio şi care avea să constituie una din acele schimbări rapide de politică, uşor de făcut într-o ţară mică şi foarte educată, caz valabil acum şi pentru Australia.

Dwight Towers se afla pe *Sydney* când a auzit anunţul şi a rămas uimit, nefăcând legătura cu conversaţia avută cu Osborne, cu câteva zile în urmă. Imediat a început să facă planuri de a merge la pescuit cu undiţa fiului său. Transportul avea să fie o problemă, dar dificultăţile existau tocmai pentru a fi depăşite de comandantul suprem al Forţelor Navale Americane.

În ceea ce mai rămăsese din Australia în anul acela, o destindere a tensiunii a apărut curând după mijlocul iernii.

La începutul lui iulie, când Broken Hill şi Perth au fost atinse de boală, puţini oameni din Melbourne munceau mai mult decât aveau

chef. Aprovizionarea cu electricitate a continuat neîntrerupt, la fel cea cu alimente, însă combustibilul şi micile obiecte de lux trebuiau acum căutate cu grijă de cei care n-aveau altceva de făcut. Pe măsură ce săptămânile treceau, populaţia devenea în mod vizibil mai sobră. Continuau petrecerile zgomotoase, beţivii tot mai dormeau pe trotuare, însă mult mai puţini decât cu câtăva vreme în urmă. Şi, ca nişte mesageri ai primăverii, una câte una, maşinile începeau să iasă pe şoselele pustii.

La început era dificil de spus de unde se iviseră sau de unde făcuseră rost de benzină, pentru că fiecare caz în parte era greu de investigat. Proprietarul casei unde locuia Peter a apărut într-o zi într-un automobil Holden ca să ia lemne de foc de la copacii care fuseseră doborâţi, explicând incoerent că economisise preţioasa benzină pentru curăţat haine. Un văr din Aviaţia Regală Australiană a venit să-i viziteze conducând un MG şi justificându-se că pusese deoparte ceva benzină, dar că nu mai avea rost s-o păstreze. Asta era în mod clar o minciună, pentru că Bill nu punea deoparte niciodată nimic. Un inginer care lucra la rafinăria Shell din Corio a spus că izbutise să cumpere benzină de pe piaţa neagră din Fitzroy, însă a refuzat, bineînţeles să dea numele celui de la care cumpărase. Ca un burete presat de circumstanţe, Australia a început să picure benzină şi, pe măsură ce săptămânile treceau şi se apropia luna august, picătura a devenit şuvoi.

Într-o zi Peter a luat cu el o canistră şi l-a vizitat pe John Osborne la Melbourne. În acea seară, pentru prima oară după doi ani, s-a auzit motorul maşinuţei Morris şi nori de fum negru s-au ivit pe ţeava de eşapament. Bărbatul a oprit motorul şi a mai meşterit, apoi a ieşit pe şosea cu Mary lângă el, care o ţinea pe Jennifer pe genunchi.

— E ca şi cum am avea o maşină nouă! a exclamat ea încântată. Peter, e minunat! Crezi că mai poţi face rost?

— Am păstrat benzina asta, i-a spus bărbatul. Am păstrat-o, ţine minte! Mai avem câteva canistre îngropate în grădină. N-o să spunem nimănui ce cantitate.

— Nici măcar Moirei?

— Dumnezeule, nu! Ei, în ultimul rând.

A făcut o pauză.

— Problema sunt acum anvelopele. Nu ştiu ce o să ne facem cu ele.

A doua zi a mers în Williamstown, până la intrarea în docuri şi a parcat maşina lângă port-avionul pustiu. Seara s-a întors cu maşina

acasă.

Îndatoririle lui erau mai mult formale. Reparaţiile submarinului mergeau foarte încet, iar prezenţa sa nu era necesară mai mult de două zile pe săptămână, ceea ce se potrivea de minune cu cerinţele micului automobil. Dwight se afla acolo zilnic, dar şi el se motorizase. Amiralul îl chemase într-o dimineaţă şi-i comunicase că era normal ca actualul comandant suprem al Forţelor Navale Americane să aibă la dispoziţie un mijloc de transport. În felul acesta, Dwight se trezise cu un Chevrolet cenuşiu, care avea şi şofer, un marinar pe nume Edgar. Folosea automobilul mai ales ca să se ducă la club pentru prânz, sau să treacă pe la Harkaway, să mâne atelajul, în timp ce şoferul dădea la lopată în siloz.

Ultima parte a lunii iulie a fost plăcută pentru majoritatea oamenilor. Vremea era destul de urâtă pentru anotimpul acela, cu vânturi puternice, ploi şi temperaturi scăzute, dar bărbaţii şi femeile lăsaseră la o parte reţinerile de altădată.

Chenzinele aveau mai mică valoare şi importanţă; luau salariul indiferent dacă munciseră sau nu, însă nu aveau pe ce să-l cheltuie. La măcelărie vânzătorii acceptau banii, dar nu se supăra nimeni dacă nu-i aveai şi, dacă exista carne, pur şi simplu o luai pe gratis. Dacă nu, căutai în altă parte. Aveai toată ziua la dispoziţie.

La munte, schiorii veneau pe pârtie la sfârşit de săptămână, dar şi în celelalte zile. În mica lor grădină, Mary şi Peter Holmes au săditstraturi noi şi au construit un gard în jurul legumelor, cu o plantă căţărătoare care să-l acopere. Nu mai avuseseră niciodată atâta timp pentru grădinărit, aşa că progresau într-un ritm nebănuit.

— O să fie minunat, spunea mulţumită femeia. Va fi cea mai frumoasă grădină din Falmouth.

În garajul său, John Osborne se ocupa intens de Ferrari, ajutat de o echipă de entuziaşti. Grand Prix-ul australian reprezenta evenimentul automobilistic cel mai important din emisfera sudică şi data cursei fusese devansată din noiembrie în august. În câteva rânduri, cursa se ţinuse la Melbourne, în parcul Albert, corespondentul Hyde Park-ului londonez. Organizatorii şi-ar fi dorit ca ultima cursă să se desfăşoare în parcul Albert, totuşi dificultăţile păreau insurmontabile. A fost clar de la început că duceau lipsă de poliţişti şi de angajaţi care să asigure condiţiile elementare de siguranţă pentru cei o sută cincizeci de mii de spectatori preconizaţi. Nimeni nu-şi făcea mari griji faţă de

posibilitatea ca vreo maşină să iasă de pe traseu şi să omoare câţiva spectatori, ori în privinţa obţinerii aprobării pentru folosirea parcului. Părea improbabil totuşi că vor exista destui poliţişti care să aibă grijă ca spectatorii să nu fie periclitaţi şi, oricât de neobişnuite ar fi fost vremurile, puţini piloţi erau pregătiţi să intre cu maşina într-o mulţime de oameni având două sute de kilometri la oră. Maşinile de curse sunt fragile la asemenea viteze şi coliziunea chiar cu o singură persoană ar fi scos vehiculul din cursă. Cu regret s-a decis că nu era practică desfăşurarea Grand Prix-ului australian în parcul Albert şi cursa avea să fie organizată pe pista de la Tooradin.

Astfel, cursa a fost rezervată doar piloţilor; din cauza dificultăţilor de transport, nu era de aşteptat ca prea mulţi spectatori să poată călători şaizeci şi cinci de kilometri în afara oraşului. În chip neaşteptat însă, la cursă şi-au anunţat participarea extrem de mulţi piloţi. Se părea că se înscriseseră toţi cei din Victoria şi din sudul provinciei New South Wales care aveau o maşină rapidă, veche sau nouă; în total erau aproape două sute optzeci de concurenţi. Atâtea automobile nu puteau participa simultan la cursă aşa că, două săptămâni înainte de marea zi, s-au ţinut curse eliminatorii, pentru diversele clase.

Ele s-au stabilit prin tragere la sorţi şi Osborne s-a trezit întrecându-se cu un Maserati de trei litri pilotat de Jerry Collins, două Jaguaruri, un Thunderbird, două Bugatti, trei Bentley adaptate şi un automobil construit dintr-un şasiu de Lotus şi un motor de avion Gipsy Queen, care avea trei sute de cai putere şi vizibilitate redusă, pilotat de un tânăr mecanic de aviaţie, pe nume Sam Bailey, despre care se spunea că ar fi fost foarte rapid.

Din cauza distanţei faţă de oraş, spectatorii erau destul de puţini, dispersaţi de-a lungul celor cinci kilometri ai circuitului. Dwight venise în Chevroletul lui oficial, luându-i pe drum pe Moira, Peter şi Mary. În ziua aceea la cursă participau cinci clase, începând cu maşinile cele mai mici, fiecare cursă având un parcurs de optzeci de kilometri. Înainte de încheierea primei curse, organizatorii solicitaseră de urgenţă încă două ambulanţe de la Melbourne, pentru că cele existente fuseseră deja ocupate.

În primul rând, pista era umedă, deşi nu plouase în timpul primei curse. Şase Lotusuri se întreceau cu opt automobile Cooper şi cinci MG-uri, dintre care unul era pilotat de o tânără, domnişoara Fay Gordon. Pista avea cam cinci kilometri lungime. Linia dreaptă continua cu o

uşoară sinuozitate, făcând un viraj larg la stânga, cotind cu aproape 180 de grade şi înconjurând luciul lacului Bend. Venea apoi curba Haystack, un viraj la dreapta de 120 de grade, destul de dificil, care ducea către Safety Pin[5], o curbă foarte strânsă în pantă. Întoarcerea era sinuoasă şi foarte rapidă, cu un viraj la stânga ce cobora un deal abrupt, urmat de alt viraj strâns la dreapta, botezat Derdeluşul. De acolo, o curbă lungă şi rapidă ducea înapoi către linia dreaptă ce încheia circuitul.

Încă de la startul primelor maşini a fost evident că avea să urmeze o cursă neobişnuită. A început cu scrâşnete puternice de cauciucuri, care indicau faptul că piloţii intenţionau să nu aibă pic de milă de motoare, de adversari sau de ei înşişi. În mod miraculos, toate maşinile au trecut cu bine de prima curbă. Apoi au început problemele. Un MG a pierdut controlul în virajul Haystack, a părăsit pista şi s-a trezit derapând pe terenul accidentat, departe de circuit. Şoferul a accelerat, a întors maşina şi a revenit în cursă. Un Cooper care venea din spate a încercat să evite coliziunea, s-a răsucit pe pista umedă şi a fost lovit în plin de alt Cooper. Primul şofer a murit pe loc şi ambele maşini au fondat o grămadă de fiare lângă drum, cel de-al doilea şofer fiind aruncat departe, cu clavicula ruptă şi multiple leziuni interne. La a doua tură de circuit, pilotul MG-ului s-a întrebat ce anume cauzase accidentul acela.

La a cincea tură, un Lotus a depăşit-o pe Fay Gordon la capătul liniei drepte terminale şi a derapat pe pista umedă, în zona lacului Bend, la treizeci de metri în faţa ei. Un alt Lotus trecea prin dreapta fetei. Singura scăpare pentru ea era să vireze la stânga. A părăsit pista cu o sută cincizeci de kilometri la oră, a traversat porţiunea îngustă de pământ din faţa lacului, făcând un efort disperat de a vira la dreapta, înapoi spre pistă, dar până la urmă s-a rostogolit în apă. Când jerbele de stropi s-au potolit, MG-ul era cu roţile în sus, la zece metri de ţărm. De abia după jumătate de oră, câteva ajutoare au izbutit cu greu să scoată de acolo maşina şi cadavrul dinăuntru.

În a treisprezecea tură, trei automobile s-au tamponat şi au luat foc. Doi piloţi au fost uşor răniţi şi au izbutit să-l scoată din maşină pe al treilea, care avea ambele picioare rupte, înainte ca vehiculul să ia foc. Din douăsprezece maşini care luaseră startul, doar şapte au terminat cursa, primele două calificându-se pentru finală.

Când steagul arbitrului a fluturat indicând câştigătorul, John Osborne şi-a aprins o ţigară.

— E distractiv, a spus el.

Cursa lui avea să fie ultima din acea zi.

Peter a zis, pe gânduri:

— Se vede că participă ca să câştige...

— Bineînţeles, a încuviinţat John. E o cursă în toată regula. Dacă o iei în serios, n-ai ce să pierzi.

— Cu excepţia faptului că ai putea să-ţi distrugi maşina.

— Mi-ar părea rău să fac asta, a spus John.

A început să plouă şi pista s-a udat şi mai rău.

Dwight i-a spus Moirei:

— Du-te în maşină, scumpo. O să te faci leoarcă.

Fata nu s-a clintit.

— Nu poate continua cursa pe ploaia asta, nu-i aşa? a întrebat ea. Mai ales după atâtea accidente.

— Nu ştiu, a spus el. Cred că s-ar putea să continue. În fond, e la fel pentru toată lumea. Nimeni nu-i obligat să ruleze cu o viteză aşa de mare, ca să derapeze. Dacă or să aştepte o zi fără ploaie, în anotimpul ăsta, s-ar putea să nu mai apuce să concureze.

— Dar e îngrozitor, a obiectat Moira. Doi morţi şi şapte răniţi în prima cursă. Nu mai poate continua. Seamănă cu spectacolele cu gladiatori romani.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă.

— Nu-i chiar aşa, a zis el în cele din urmă. Nu există public şi nici nu sunt obligaţi s-o facă. S-a uitat în jur. Cu excepţia piloţilor şi a echipelor lor, nu cred că sunt mai mult de cinci sute de oameni pe-aici. Nu s-au perceput bilete de intrare. O fac pentru că le place s-o facă.

— Eu nu cred.

Dwight a zâmbit.

— Du-te la John şi sugerează-i să-şi ia Ferrariul şi să plece acasă.

Moira n-a replicat.

— Hai în maşină să bem un coniac cu sifon, a mai zis el.

— Unul foarte mic, Dwight. Dacă tot o să mă uit la cursa asta, vreau să fiu trează.

În următoarele două curse au fost nouă accidente, dintre care patru au avut nevoie de ambulanţe, dar un singur pilot a murit, şoferul unui automobil Austin-Healey, care se afla la baza unui ambuteiaj de patru maşini din zona Safety Pin.

Ploaia se transformase într-o bură fină, însă nu izbutise să afecteze

spiritul concurenţilor. John Osborne şi-a părăsit prietenii înainte de ultima cursă şi acum se afla în Ferrariul lui, încălzindu-i motorul. În scurt timp, s-a arătat satisfăcut, a ieşit din maşină şi a rămas să fumeze şi să discute cu ceilalţi piloţi. Don Harrison, pilotul unui Jaguar, avea un pahar de whisky în mână şi câteva sticle şi pahare pe o ladă răsturnată de lângă el; i-a oferit şi lui John să bea ceva, dar acesta a refuzat.

— N-am să vă dau nicio şansă, tâlharilor, a zâmbit el.

Deşi avea probabil cea mai rapidă maşină din concurs, era pilotul cu cea mai puţină experienţă. Încă îşi conducea Ferrariul cu semnul de începător. Era foarte conştient că nu ştia instinctiv când maşina lui era pe cale să derapeze. Când se întâmpla aşa ceva, îl surprindea întotdeauna. Habar n-avea că pentru toţi şoferii era la fel pe drumuri umede; niciunul dintre ei nu condusese în astfel de condiţii, dar faptul că el se ştia neexperimentat reprezenta o protecţie mai bună decât încrederea lor.

Când echipa lui a împins Ferrariul la start, John s-a trezit pe linia a doua. În faţă se afla automobilul Maserati, cele două Jaguaruri şi Gipsy Lotusul, iar lângă el era Thunderbirdul. S-a aranjat pe scaun, ambalând motorul ca să-l încălzească mai bine, şi-a pus centura de siguranţă, casca de protecţie şi ochelarii. În minte avea un singur gând: „Aici voi fi ucis."

Mai bine aşa decât să mori de o boală mizerabilă, în mai puţin de o lună. Mai bine să conduci ca un nebun şi să mori făcând ceea ce-ţi place. Volanul mare era o plăcere de ţinut în palme, iar bubuitul motorului suna ca o muzică pentru el. S-a întors, a zâmbit echipei sale cu o plăcere nedisimulată, apoi şi-a fixat ochii asupra starterului.

Când steagul a coborât, el a luat un start bun şi a depăşit Gipsy Lotusul când a schimbat în viteza a treia, îndepărtându-se şi de Thunderbird. A intrat în zona lacului Bend apropiindu-se de al doilea Jaguar, însă conducând cu grijă pe pista umedă, fiindcă mai avea încă şaptesprezece ture. Destul de mult ca să rişte în ultimele cinci. A rămas în apropierea Jaguarului, trecând prin virajul Haystack, apoi prin Safety Pin, accelerând cu grijă pe porţiunea sinuoasă. Aparent, nu destul de mult, căci, foarte curând, Gipsy Lotusul l-a depăşit prin dreapta, împroşcându-l cu apă. Sam Bailey conducea ca un nebun.

John a încetinit puţin ca să-şi şteargă ochelarii, apoi s-a luat după el. Gipsy Lotusul se mişca în zigzag, ocupând tot drumul, ţinut în frâu doar de reflexele extraordinare ale tânărului său pilot. Privind, Osborne

simţea dezastrul ca pe o aură; era mai bine să se ţină la distanţă o vreme, ca să vadă ce se va întâmpla. A aruncat o privire în oglindă; Thunderbirdul se afla la cincizeci de metri în spate, iar Maseratiul încerca să-l depăşească. Putea aborda precaut Derdeluşul, după care să accelereze şi el.

Intrând pe lina dreaptă de la capătul primei ture, John a observat că Gipsy Lotusul depăşise un Jaguar. A accelerat până la două sute cincizeci de kilometri la oră, ajungând din urmă al doilea Jaguar; deoarece mai era o maşină între el şi Gipsy Lotus, se simţea în siguranţă. A aruncat o privire în oglindă, atunci când a frânat înainte de lacul Bend, şi a văzut că se îndepărtase destul de mult de cele două automobile din spate; dacă s-ar fi putut menţine, ar fi păstrat poziţia a patra timp de o tură sau două, fără să fie necesar să forţeze în viraje.

A păstrat poziţia până în tura a şasea. La vremea aceea, Gipsy Lotusul se afla în frunte şi primele patru maşini depăşiseră cu o tură unul dintre automobilele Bentley. Accelerând la ieşirea din Derdeluş, John a privit în oglindă şi a văzut un carambol teribil în viraj. Maseratiul şi Bentley-ul se tamponaseră în mijlocul drumului, iar Thunderbirdul zbura prin aer. N-a mai avut timp să se uite încă o dată. În faţa lui, aflat în frunte, Gipsy Lotusul încerca să depăşească cu o tură unul dintre Bugattiuri, sincronizându-şi zigzagurile disperate cu manevra necesară ocolirii, dar neizbutind s-o facă. Cele două Jaguaruri se ţineau în spate, la o distanţă sigură.

Când a ajuns din nou în zona Derdeluşului, John a văzut că, de fapt, în accident fuseseră implicate două maşini. Thunderbirdul era răsturnat la cincizeci de metri de pistă, iar Bentley-ul zăcea pe drum, cu partea din spate tamponată, într-o baltă de benzină. Maseratiul rămăsese probabil în cursă. A trecut mai departe şi, când a intrat în a opta tură, a început să plouă mai puternic. Era timpul să accelereze.

Aşa gândeau şi ceilalţi din frunte, pentru că în acea tură Gipsy Lotusul a fost depăşit de un Jaguar care, la o curbă, a profitat de nervozitatea evidentă a lui Sam Bailey cauzată de instabilitatea vehiculului său. Imediat după aceea, ambii lideri au depăşit un Bugatti şi un Bentley. Al doilea Jaguar s-a repezit să-i ajungă din urmă în zona Haystack, urmat de Osborne. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost foarte, foarte rapid. Bugattiul a derapat în viraj şi a fost izbit de Bentley.

Acesta a fost proiectat în calea unui Jaguar, care s-a rostogolit de două ori şi s-a oprit răsturnat pe partea dreapta lângă pistă, fără şofer.

John n-a avut timp să frâneze şi n-a mai putut vira. Ferrariul a izbit cu putere în Bugatti, cu o sută zece kilometri la oră şi s-a oprit lângă şosea, cu roata din faţă îndoită.

John a fost zguduit, însă a scăpat teafăr. Don Harrison, pilotul Jaguarului care îi oferise ceva de băut înainte de cursă, era pe moarte din cauza rănilor multiple; fusese aruncat din maşină în timp ce aceasta se rostogolea, apoi fusese călcat de Bentley. John a ezitat o clipă, dar în jur era destulă lume; şi-a încercat Ferrariul. Motorul a pornit şi automobilul a ţâşnit înainte, însă roata defectă a scrâşnit, lovindu-se de şasiu. Era scos din cursă şi nu mai putea participa la Grand Prix; cu inima strânsă, a aşteptat până ce Gipsy Lotusul a trecut pe lângă el, apoi a traversat pista să vadă dacă îl putea ajuta pe pilotul care agoniza.

În vreme ce stătea acolo fără să poată face nimic, Gipsy Lotusul a trecut din nou.

John a rămas în ploaie câteva secunde înainte să-şi dea seama că între cele două treceri ale Gipsy Lotusului, nu mai circulase nicio maşină. Când a înţeles asta, s-a repezit către Ferrari. Dacă într-adevăr în cursă rămăsese o singură maşină, încă mai avea o şansă pentru Grand Prix. Dacă ar fi putut înconjura pista, ar fi avut timp să schimbe roata şi să obţină locul al doilea. A condus încet, luptându-se cu volanul, în vreme ce ploaia îi şiroia pe gât şi Gipsy Lotusul a trecut pentru a treia oară. Cauciucul i-a explodat în dreptul Derdeluşului, unde şase maşini păreau contopite într-o grămadă.

John a ieşit la standuri şi a ajuns în dreptul echipei sale, iar Lotusul a trecut din nou.

Schimbarea roţii s-a făcut în treizeci de secunde şi o verificare rapidă a dovedit că maşina nu păţise mare lucru, cu excepţia caroseriei. A intrat din nou pe pistă, deşi era în urmă cu câteva ture şi, în clipa aceea, un Bugatti s-a detaşat din haosul ambuteiajului şi a revenit în cursă. Bugattiul nu reprezenta totuşi o ameninţare şi John a parcurs circuitul fără să forţeze pentru a câştiga locul al doilea în preliminarii şi a putea lua startul în finală. Din cele unsprezece maşini din cursă, opt mai izbutiseră să ajungă la finiş, iar trei piloţi muriseră.

A scos Ferrariul de pe pistă şi a oprit motorul, în vreme ce echipa şi prietenii s-au adunat în jur ca să-l felicite. Abia dacă îi auzea; degetele îi tremurau din cauza şocului şi a descărcării nervoase. N-avea decât un singur gând în minte.

Să-şi ducă Ferrariul înapoi în Melbourne şi să vadă ce păţise direcţia. În ciuda faptului că izbutise să termine traseul, ceva era rupt sau blocat acolo; în ultima parte a cursei, trăsese cu putere spre stânga.

Printre prietenii care se îmbulzeau în jur, a observat lada răsturnată lângă care Don îşi parcase Jaguarul, paharele şi sticlele de whisky. „Dumnezeule" şi-a spus „acum chiar am să beau paharul ăla cu Don." A coborât din maşină şi s-a îndreptat nesigur către ladă. O sticlă era încă plină. Şi-a turnat cu generozitate, a adăugat puţină apă, apoi l-a văzut pe Sam Bailey lângă Lotusul lui. A mai umplut un pahar şi i l-a dus câştigătorului, croindu-şi drum prin mulţime.

— Beau asta în memoria lui Don. Ar trebui să faci şi tu la fel.

Tânărul a luat paharul, a încuviinţat din cap şi a băut.

— Cum ai izbutit să termini? a întrebat el. Am văzut că o păţiseşi.

— Am reuşit să-mi schimb roata, a răspuns abătut cercetătorul. Direcţia însă are nişte hibe. Ca şi cea a Lotusului.

— Automobilul meu are o direcţie foarte bună, a spus celălalt nepăsător. Problema este că nu se lasă condus. Te întorci cu maşina în oraş?

— Dacă o să fie în stare să mă ducă.

— Mai bine ai lua camionul lui Don. N-o să mai aibă nevoie de el.

John l-a privit cu ochi mari.

— Să ştii că-i o idee...

Pilotul mort îşi adusese Jaguarul într-un camion vechi, pentru a evita să-l zdruncine pe şosea. Camionul stătea părăsit undeva nu departe de pistă.

— Ar trebui să mă grăbesc înainte să pună altcineva mâna pe el.

John şi-a băut whisky-ul, a rupt-o la fugă spre maşina lui şi şi-a încântat echipa cu noua idee. Au mobilizat alţi voluntari ca să dea o mână de ajutor şi au împins Ferrariul pe rampele de oţel, sus în camion, asigurându-l cu frânghii. După aceea John s-a uitat în jur nesigur. A oprit un poliţist care tocmai trecea.

— Mai sunt oameni de-ai lui Don Harrison pe aici?

— Cred că toţi sunt la locul accidentului. Ştiu că şi soţia lui e acolo.

Nu avusese prejudecăţi să-şi încarce Ferrariul în camion, pentru că nu avea să-i mai fie de folos, nici lui Don şi nici Jaguarului său. Era însă altceva să-i lase echipa şi soţia fără posibilitatea unui mijloc de transport până în oraş. A pornit din nou către pistă, împreună cu Eddie Brooks, unul dintre membrii echipei sale. A observat un grup de

oameni lângă locul accidentului, unde maşinile rămăseseră tamponate în ploaie. Intenţionase să discute cu echipa lui Don, dar când a văzut că soţia acestuia avea ochii uscaţi şi-a schimbat hotărârea şi s-a dus să stea de vorbă chiar cu ea.

— Eu am concurat pe Ferrari, i-a spus. Îmi pare rău de cele întâmplate, doamnă Harrison.

Femeia a înclinat capul.

— Dumneata te-ai izbit de ei abia la sfârşit, a comentat ea. N-ai nicio legătură cu accidentul.

— Ştiu. Dar îmi pare foarte rău.

— N-are de ce să-ţi pară rău. I s-a întâmplat ceea ce a vrut să i se întâmple. N-ar fi vrut să se îmbolnăvească şi tot restul. Poate că dacă n-ar fi băut whisky-ul acela... Nu ştiu. S-a întâmplat aşa cum a vrut să se întâmple. Eşti unul dintre amicii lui?

— Nu chiar. Mi-a oferit ceva de băut înainte de cursă dar am refuzat. Am băut acum ceva.

— Da? Atunci să-ţi fie de bine. Aşa ar fi vrut şi Don să faci. A mai rămas băutură?

John a ezitat.

— Mai era când am plecat de-acolo... A băut şi Sam Bailey. Poate că băieţii au terminat între timp sticlele.

— Ia spune, ce vrei? l-a privit femeia. Maşina lui? Mi-au zis că nu mai e bună de nimic.

John s-a uitat spre Jaguarul distrus.

— Nici eu nu cred că mai e bună de ceva. Nu, doream să-mi pot duce maşina în oraş cu camionul lui. Mi s-a defectat direcţia, dar cred c-am s-o pot repara pentru Grand Prix.

— Te-ai calificat, nu-i aşa? E camionul lui Don şi cred că el ar prefera să fie de folos unor maşini funcţionale decât unor rable. E-n regulă, amice, poţi să-l iei.

Bărbatul a fost luat prin surprindere.

— Unde să-l înapoiez?

— Eu n-am nevoie de el. N-ai decât să-l păstrezi.

S-a gândit să-i ofere bani, apoi a respins ideea. Nu se mai obişnuia aşa ceva.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, a spus el. Pentru mine este foarte important să pot folosi camionul.

— Foarte bine. Dă-i înainte şi câştigă Grand Prix-ul. Dacă ai nevoie

de ceva piese din aia – a arătat către Jaguarul distrus – le poţi lua.

— Cum o să vă întoarceţi în oraş?

— Eu? O să aştept şi o să plec cu Don, cu ambulanţa. Am auzit însă că sunt multe transporturi de făcut la spital înaintea noastră, aşa că probabil va trebui să stau aici până la miezul nopţii.

Părea că nu mai avea ce face pentru ea.

— Pot lua cu mine oamenii din echipa lui?

Ea a încuviinţat din cap şi a vorbit cu un bărbat gras şi chel, de vreo cincizeci de ani, care a strigat spre doi tineri să plece cu John.

— Alfie o să rămână cu mine, să aibă grijă de toate, a explicat femeia. Dă-i înainte, domnule, şi câştigă Grand Prix-ul!

Cercetătorul s-a îndepărtat puţin şi a vorbit cu Eddie Brooks, care stătea în ploaie.

— Cauciucurile au aceeaşi mărime cu ale noastre. Roţile sunt diferite, dar dacă am lua şi bucşele... Ar trebui să aruncăm o privire şi la Maserati ăla care s-a accidentat. Cred că are destule piese care merg la noi...

S-au întors către camionul proaspăt achiziţionat şi au mers cu el, în lumina amurgului, până la locul ambuteiajului, unde s-au apucat să demonteze din maşinile accidentate orice le-ar fi putut folosi pentru Ferrari. S-a întunecat înainte ca ei să-şi termine treaba, după care s-au întors în Melbourne, prin ploaie.

CAPITOLUL OPT

În grădina lui Mary Holmes primele narcise au înflorit la începutul lui august, în ziua când la radio s-au anunţat, cu obiectivitate studiată, primele cazuri de boală de radiaţie în Adelaide şi Sydney. Ştirile n-au afectat-o în mod deosebit pe femeie; toate veştile erau proaste, ca şi cele despre salariu, greve sau război şi nicio persoană înţeleaptă nu le mai acorda atenţie. Mai importantă era ziua aceea însorită, luminoasă.

— O să fie o privelişte minunată, i-a spus ea fericită lui Peter. Sunt atât de multe! Crezi că unii bulbi or să dea câte două vlăstare?

— Nu cred, a replicat bărbatul. Abia la anul se împart în două şi mai fac încă un bulb sau ceva în genul ăsta.

Mary a încuviinţat din cap.

— Va trebui să le scoatem la toamnă, după ce mor, şi să le separăm. O să obţinem mai multe atunci şi o să le punem aici. Într-un an sau doi o să arate minunat.

S-a oprit gânditoare.

— Vom putea culege să punem şi în casă.

Un lucru o preocupa totuşi în acea zi perfectă şi anume că lui Jennifer îi apărea primul dinte, avea temperatură şi era agitată. Mary citise o carte intitulată „Primul an al copilului" din care aflase că era ceva normal şi că nu era cazul să se neliniştească, dar oricum îşi făcea griji.

— Doar nu le ştiu pe toate, cei care scriu cărţile astea. Şi nu toţi copiii sunt la fel. N-ar trebui să plângă întruna, nu-i aşa? Crezi că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Halloran?

— Nu cred, a zis Peter. Văd că îşi mestecă bine biscuitul.

— Dar e atât de fierbinte, mititica.

A ridicat-o pe Jennifer din leagăn şi a început s-o mângâie pe spate, ţinând-o pe umăr; fetiţa atât aşteptase şi s-a oprit imediat din plâns. Peter a savurat câteva clipe liniştea.

— Cred că n-are nimic, a spus el. Vrea doar puţină atenţie.

A simţit că nu mai poate rezista după o noapte de nesomn, în care copilul plânsese tot timpul, iar Mary se ridicase să-l liniştească din cinci în cinci minute.

— Ascultă, scumpo, a rostit. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să mă duc până la Comandament. Am o întâlnire în biroul viceamiralului la

douăsprezece fără un sfert.

— Şi cum rămâne cu doctorul? Nu crezi totuşi că ar trebui s-o vadă?

— Eu nu l-aş deranja. În carte spune că s-ar putea s-o ţină aşa vreo două zile. Ei bine, la ea a început acum treizeci şi şase de ore.

— S-ar putea să fie altceva, să nu fie în legătură cu dinţii. În fond, nu ne poate spune unde o doare...

— Las-o în pace până mă întorc, a spus Peter. Am să fiu aici la patru, cel târziu la cinci. O să vedem cum se va simţi atunci.

— Bine, a oftat Mary.

Bărbatul a scos canistrele, le-a pus în maşină şi a ieşit pe şosea, bucuros că scăpase. N-avea nicio întâlnire la Comandament în dimineaţa aceea, dar nu strica să treacă pe acolo... *Scorpionul* fusese scos din docul uscat şi se afla acum la locul lui de lângă portavion, aşteptând ordinele care era posibil nici să nu mai vină; putea să-i arunce o privire şi, ca o chestie de mai mică importanţă, să-şi umple rezervorul şi canistrele.

În dimineaţa aceea frumoasă, clădirea Comandamentului Naval era pustie, cu excepţia unei funcţionare conştiincioase, cu ochelari. Ea i-a spus că îl aştepta pe comandantul Mason dintr-o clipă în alta. Peter a zis că o să mai treacă pe acolo şi s-a dus la maşină, îndreptându-se către Williamstown. A parcat lângă portavion şi a urcat pe estacadă cu canistrele în mână, răspunzând la salutul ofiţerului de cart.

— Bună dimineaţa. Comandantul Towers e pe-aici?

— Cred că e pe *Scorpion,* domnule.

— Am nevoie de nişte lichid din ăsta.

— Foarte bine, domnule. Lăsaţi canistrele aici... Să vă umplu şi rezervorul?

— Dacă eşti amabil.

A străbătut nava goală şi rece, şi a coborât spre submarin.

Dwight a apărut pe punte când el a păşit la bord. Peter l-a salutat oficial.

— Bună dimineaţa, domnule. Am venit să văd ce se mai întâmplă pe-aici şi să fac rost de nişte benzină.

— E destulă, a zis americanul. Iar de întâmplat, nu prea se întâmplă mare lucru. Şi nici nu cred că se va mai întâmpla. Ai ceva ştiri pentru mine?

Peter a clătinat din cap.

— Am trecut adineauri pe la Comandament. În afară de o

funcţionară, nu era nimeni.

— Eu am avut mai mult noroc decât dumneata. Ieri am găsit un locotenent acolo... Nu prea mai e activitate.

— Nici n-a mai rămas mult de-acum.

S-au sprijinit de balustradă; Peter i-a aruncat o privire comandantului.

— Aţi auzit de Adelaide şi Sydney?

— Bineînţeles, a încuviinţat Dwight. La început era vorba de luni, apoi de săptămâni, iar acum am impresia că-i vorba de zile. Cât se spune că o să mai dureze?

— N-am auzit. Am vrut să iau legătura cu John Osborne azi, pentru ceva informaţii de ultimă oră.

— N-o să-l găseşti la birou. Munceşte la maşina aia. A fost o cursă excelentă.

Peter a dat din cap.

— Vă duceţi s-o vedeţi şi pe următoarea – marele Grand Prix? E ultima cursă de pe lume, din câte înţeleg. Chiar că o să fie ceva.

— Nu ştiu. Moirei nu i-a plăcut. Am impresia că femeile privesc lucrurile altfel. Aşa se întâmplă şi cu boxul sau luptele.

A făcut o pauză.

— Te întorci la Melbourne acum?

— Aşa intenţionam... dacă nu cumva aveţi nevoie de mine, domnule.

— Nu, n-am. Nu-i nimic de făcut pe-aici. Aş merge în oraş cu dumneata, dacă se poate. Edgar n-a apărut azi cu maşina. Probabil că o fi dezertat şi el. Dacă mă aşteptţi zece minute ca să-mi schimb uniforma, am să te însoţesc.

Patruzeci de minute mai târziu, discutau amândoi cu John Osborne în garaj. Ferrariul atârna cu botul ridicat, suspendat de nişte lanţuri, partea din faţă fiind dezmembrată. John era în salopetă şi muncea împreună cu un mecanic. Lucrase atât de curat, încât abia dacă se pătase pe mâini.

— Am avut mare noroc că am făcut rost de piesele alea de la Maserati, a spus el serios. Altminteri ar fi trebuit să fac o grămadă de adaptări. Nu mi-ar fi plăcut să particip la cursă dacă aş fi fost nevoit să încălzesc elementele vechi ale direcţiei şi apoi să le îndrept din nou. Nu poţi şti niciodată ce se poate întâmpla după o reparaţie ca asta.

— Eu cred că oricum n-ai cum să ştii ce se poate întâmpla într-o

asemenea cursă, a zis Dwight. Când o să aibă loc Grand Prix-ul?

— M-am cam certat cu ei din cauza asta. L-au programat pentru sâmbătă, pe şaptesprezece, peste două săptămâni, dar eu cred că-i prea târziu. Părerea mea e că ar trebui să aibă loc săptămâna viitoare, pe zece.

— Se cam apropie sfârşitul, nu-i aşa?

— Da, aşa cred. În fond, au apărut cazuri acum şi în Canberra.

— Eu n-am auzit decât despre Adelaide şi Sydney.

— Radioul e totdeauna cu trei zile în urmă. Nu vor să creeze panică şi depresii, decât atunci când nu vor mai avea încotro. Dar azi a apărut un caz suspect în Albury.

— În Albury? E la numai trei sute de kilometri de noi.

— Ştiu. De aceea spun că peste două săptămâni o să fie prea târziu.

— Cât crezi că o să mai dureze atunci, John? a întrebat Peter.

Cercetătorul i-a aruncat o privire.

— Eu sunt deja bolnav. Şi tu, cu toţii ne-am îmbolnăvit. Uşa asta, cheia asta... totul este atins de praful radioactiv. Aerul pe care îl respirăm, apa pe care o bem, salata, chiar şi şunca sau ouăle pe care le mâncăm. Acum e la nivelul toleranţei individuale. Unii mai sensibili s-ar putea să prezinte simptome peste două săptămâni. Poate chiar mai curând.

A făcut o pauză.

— Cred că-i o nebunie să amâni o cursă aşa de importantă cum e Grand Prix-ul până peste două săptămâni. În după-amiaza asta avem o întrunire a Comitetului organizatoric şi am să le-o spun. Nu vom avea o cursă ca lumea dacă jumătate din piloţi or să aibă diaree şi or să vomite. Asta nu înseamnă decât că Grand Prix-ul o să fie câştigat de tipul cel mai tolerant la radiaţii. Ori, se ştie, nu pentru asta concurăm.

— Presupun că ai dreptate, a aprobat Dwight.

I-a lăsat în garaj şi el a plecat, pentru că avea întâlnire cu Moira.

John i-a sugerat lui Peter să prânzească împreună la Clubul Pastoral şi, curând după aceea, şi-a şters mâinile, şi-a scos salopeta şi au plecat cu maşina către club. Peter l-a întrebat pe drum:

— Cum îi mai merge bătrânului tău unchi?

— El şi amicii lui au făcut o gaură mare în stocul de Porto, a spus cercetătorul. Probabil că o să-l întâlnim la masă, vine aproape zilnic. Desigur, e cu totul altfel acum, că se poate deplasa cu maşina.

— De unde face rost de benzină?

— Dumnezeu ştie. Probabil de la armată. De unde face rost toată lumea în ziua de azi?

A făcut o pauză.

— Cred că o va duce mai mult, deşi n-aş paria pe asta. Vinul de Porto o să-l facă probabil mai rezistent decât majoritatea dintre noi.

— Vinul de Porto?

John a aprobat din cap.

— Se pare că alcoolul sporeşte toleranţa la radioactivitate. N-ai ştiut asta?

— Vrei să spui că dacă te îmbeţi rezişti mai mult?

— Câteva zile. Dar cu unchiul Douglas nu se ştie niciodată. Săptămâna trecută am crezut că vinul o să-l dea gata, iar când l-am văzut ieri arăta foarte bine.

Au parcat maşina şi au intrat în club. L-au găsit pe sir Douglas Froude stând pe verandă, pentru că vântul era prea rece în grădină. Avea un pahar cu sherry lângă el şi discuta cu doi vechi prieteni. A făcut un efort să se ridice în picioare când i-a văzut pe noii sosiţi, dar a renunţat, la rugămintea lui John.

— Nu mă mai mişc ca odinioară, a zis el. Hai, trageţi-vă câte un scaun şi luaţi şi voi din sherry-ul ăsta. Ne-au mai rămas vreo cincizeci de sticle de Amontillado. Apasă pe sonerie!

John s-a conformat şi şi-au luat fiecare câte un scaun.

— Cum vă mai simţiţi, domnule? a întrebat Peter.

— Aşa şi aşa. Doctorul a avut probabil dreptate. Mi-a spus că dacă mă reîntorc la vechile obiceiuri, n-o s-o duc mai mult de câteva luni şi aşa o să se întâmple. Dar la fel o să fie şi cu tine, şi cu el.

A chicotit.

— Am auzit că ai câştigat ultima cursă la care ai participat, John, băiete.

— N-am câştigat. Am ieşit pe locul doi, dar asta înseamnă că am dreptul de a participa la Grand Prix.

— Păi, nu te duce ca să te sinucizi. Deşi sunt sigur că nu prea mai contează. Spune-mi, am auzit că au păţit-o deja în Cape Town. Crezi că-i adevărat?

Nepotul lui a aprobat din cap.

— Da, e foarte adevărat. Sunt afectaţi de câteva zile. Avem totuşi legături radio cu ei.

— Vasăzică au păţit-o înaintea noastră?

— Da.

— Asta înseamnă că s-a terminat cu toată Africa, sau că se va termina cu ea înainte ca norul radioactiv să ajungă aici.

John a zâmbit.

— O să se întâmple repede. În cel mult o săptămână se va încheia cu Africa, înaintează foarte rapid din câte ne-am dat seama. E un pic dificil pentru că, atunci când mai mult de jumătate din oameni sunt morţi, comunicaţiile dintr-o anumită zonă se întrerup şi nu mai ştii ce se întâmplă. Toate serviciile încetează de fapt, inclusiv aprovizionarea cu alimente. Ultima jumătate se pare că moare foarte repede. Dar cum spuneam, nu ştim cu siguranţă ce se întâmplă în cele din urmă.

— Păi, eu aş zice că-i mai bine aşa, a rostit apăsat generalul. O să aflăm, oricum, destul de curând.

A tăcut o clipă.

— Vasăzică s-a terminat şi cu Africa. Am petrecut vremuri bune pe acolo, înainte de primul război, când eram mai mic în grad. Dar niciodată nu mi-a plăcut apartheidul ăla... Asta înseamnă că noi vom fi ultimii?

— Nu chiar, a spus cercetătorul. Vom fi ultimul mare oraş. S-au ivit deja cazuri în Buenos Aires şi Montevideo, au câteva şi în Auskland. După ce o să se termine cu noi, Tasmania o să mai reziste încă două săptămâni, ca şi South Island din Noua Zeelandă. Ultimii dintre toţi vor fi indienii din Ţara de Foc.

— Dar Antarctica?

Osborne a clătinat din cap.

— După câte ştim noi, nu-i nimic acolo. Desigur, asta nu înseamnă sfârşitul vieţii pe Pământ. Va mai fi viaţă aici, în Melbourne, cu mult după ce noi vom dispărea.

— Ce viaţă? a întrebat Peter, uimit.

John a zâmbit larg.

— Iepurele. E cel mai rezistent animal pe care îl cunoaştem.

Generalul s-a îndreptat în scaun, cu chipul împurpurat de mânie.

— Vrei să spui că iepurele o să trăiască mai mult decât noi?

— Exact. Cu aproape un an mai mult. Are rezistenţă dublă faţă de noi. O să fie o mulţime de iepuri care vor alerga pe aici prin Australia şi vor mânca tot ce a mai rămas.

— Vrei să spui că nenorociţii ăia de iepuri o s-o mierlească atât de târziu? Că o să fie bine mersi după ce noi o să murim cu toţii?

Osborne a încuviinţat din cap.

— Câinii şi şoarecii vor trăi ceva mai mult decât noi, totuşi, nu vor rezista atât de mult ca iepurii. Din câte ştim iepurii i-au depăşit pe toţi... Ei vor fi ultimii.

A tăcut câteva clipe.

— Desigur, până la urmă vor muri şi ei. La sfârşitul anului viitor n-o să mai rămână nimic în viaţă pe aici.

Generalul s-a prăbuşit din nou în scaun.

— Iepurele! După câtă vreme am pierdut luptându-ne să-l stârpim, uite că el o să câştige până la urmă! S-a întors către Peter. Apasă pe butonul ăla de lângă tine. Vreau să beau un coniac cu sifon înainte de prânz. Ar fi bine să bem cu toţii câte unul.

În restaurant, Moira şi Dwight s-au aşezat la o masă într-un colţ şi au comandat prânzul. Apoi ea a spus:

— Ce te preocupă, Dwight?

Bărbatul a luat o furculiţă şi s-a jucat cu ea.

— Nu-i mare lucru.

— Spune-mi.

El şi-a înălţat capul.

— Am o altă navă sub comandă – submarinul *Swordfish*, care se află la Montevideo. Lucrurile se precipită acolo. Acum trei zile am vorbit cu comandantul prin radio şi l-am întrebat dacă el consideră că ar fi posibil să vină cu nava aici.

— Şi ce a spus?

— A spus că n-o va face. „Legături cu ţărmul", aşa le-a numit. A vrut să spună de fapt că-i vorba de femeile de acolo, la fel ca şi în cazul *Scorpionului*. A spus că va încerca să vină, dacă va exista un motiv obligatoriu, dar că o să-şi lase probabil jumătate din echipaj acolo. N-ar avea niciun rost să vină încoace. N-ar putea fi operaţional.

— I-ai ordonat să rămână pe loc?

Dwight a ezitat.

— Da, a spus în cele din urmă. I-am ordonat să ducă submarinul dincolo de limita de douăzeci de kilometri şi să-l scufunde la adâncime.

A privit fix dinţii furculiţei.

— Nu ştiu dacă am procedat corect. M-am gândit că asta ar fi vrut şi Comandamentul Marinei să fac. Să nu las o astfel de navă, plină de aparatură secretă într-o ţară străină. Chiar dacă n-ar mai fi rămas nimeni viu acolo.

I-a aruncat o privire.

— Aşa că acum marina militară americană a fost din nou redusă. Din două nave a rămas doar una.

Au rămas în tăcere o clipă.

— Asta ai de gând să faci şi cu *Scorpionul?* a întrebat Moira în cele din urmă.

— Cred că da. Mi-ar fi plăcut să-l duc înapoi în Statele Unite, dar n-ar fi practic. Există prea multe legături cu ţărmul, vorba lui.

Masa le-a fost servită.

— Dwight, a spus fata după ce chelnerul s-a îndepărtat. Am o idee.

— Ce idee?

— Sâmbătă se deschide sezonul de pescuit păstrăvi. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mă iei şi pe mine, să plecăm amândoi la munte în weekend. Doar ca să pescuim, a zâmbit ea. Nu pentru altceva. E minunat în regiunea Jamieson.

El a şovăit.

— Asta-i exact ziua când John Osborne crede că o să participe la Grand Prix.

— Da, ştiu. Ai vrea mai degrabă să vezi cursa?

Dwight a clătinat din cap.

— Dar tu?

— Nu. Nu vreau să mai văd alţi oameni murind. O să vedem destule din astea într-o săptămână sau două.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Nu vreau să asist la cursa aia, când s-ar putea să-l văd pe John murind. Aş prefera mai degrabă să merg la pescuit.

A privit-o în ochi.

— Mai e un lucru. N-aş vrea să merg, dacă asta înseamnă că tu ai suferi.

— N-o să fie aşa, a zis ea. Ai încredere în mine.

Dwight s-a uitat în jur, în restaurantul aglomerat.

— Am să mă duc acasă destul de curând, a spus el. Sunt plecat de multă vreme, dar acum aproape că s-a terminat. Ştii cum e. Am acasă o soţie pe care o iubesc şi căreia i-am fost fidel în cei doi ani de când sunt plecat. N-aş vrea să stric asta în cele câteva zile care au mai rămas.

— Ştiu, a încuviinţat Moira. Am ştiut asta tot timpul.

A tăcut o clipă apoi a adăugat:

— Ai fost foarte important pentru mine, Dwight. Nu ştiu ce s-ar fi

întâmplat dacă n-ai fi apărut. Presupun că jumătate de pâine tot e mai bună decât deloc, atunci când mori de foame.

El a ridicat din sprâncene.

— N-am înţeles ce-ai vrut să spui.

— Nu contează. N-aş vrea să încep o aventură vinovată când voi muri peste o săptămână sau zece zile. Am şi eu nişte standarde... cel puţin acum.

Bărbatul a zâmbit.

— Am putea încerca undiţa fiului meu...

— La asta m-am gândit şi eu. Am pe-acasă o undiţă pentru păstrăvi, pe care aş lua-o cu mine, dar nu prea mă pricep.

— Ai şi momeli?

— Nu sunt sigură. Trebuie să caut, să văd ce pot găsi.

— O să mergem cu maşina, nu-i aşa? Cât de departe e?

— Cred că vom avea nevoie de benzină cam pentru opt sute de kilometri. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. L-am întrebat pe tata dacă îi pot împrumuta automobilul. L-a reparat şi are destulă benzină pusă deoparte în şopronul cu fân.

El i-a zâmbit din nou.

— Te gândeşti la toate. Spune-mi, unde o să stăm?

— Cred că la hotel, a răspuns fata. Nu-i decât unul mic, provincial, dar mi se pare tot ce poate fi mai bun. Aş fi putut închiria o cabină, dar acolo n-a mai dormit nimeni de doi ani şi o să petrecem tot timpul făcând curat. Am să sun şi am să fac o rezervare la hotel. Pentru două camere, a adăugat ea.

— Bine. Trebuie să descopăr pe unde-i şoferul meu şi să văd dacă îmi pot folosi maşina fără să-l iau cu mine. Nu sunt sigur dacă mi se permite să conduc personal.

— Dar nu-i atât de important acum, nu-i aşa? Adică poţi s-o iei pur şi simplu şi te urci la volan.

El a negat din cap.

— N-aş vrea să procedez aşa.

— De ce nu? Adică... nu mai contează – putem merge cu maşina tatei. Totuşi dacă automobilul ăla ţi-a fost pus la dispoziţie, îl poţi folosi. Oricum, vom fi cu toţii morţi peste două săptămâni şi atunci nu-l va mai folosi nimeni.

— Ştiu, numai că mie îmi place să fac lucrurile aşa cum trebuie, până la sfârşit. Dacă e un ordin, am să-l îndeplinesc. Aşa am fost educat

şi n-am să mă schimb acum. Dacă e împotriva regulamentului ca un ofiţer să ia maşina de serviciu şi să se ducă cu ea la munte, împreună cu prietena lui, atunci n-am s-o fac. Nu va exista nicio băutură alcoolică la bordul submarinului, nici măcar în ultimele cinci minute.

A zâmbit.

— Altfel stau lucrurile, aşa că lasă-mă să-ţi mai comand ceva de băut.

— Da, înţeleg că trebuie să plecăm cu automobilul nostru. Eşti un om foarte dificil – mă bucur că nu sunt marinar sub comanda ta. N-am chef să beau, mulţumesc, Dwight. În după-amiaza asta, am primul meu examen.

— Primul examen?

Moira a aprobat din cap.

— Va trebui să încerc să scriu după dictare cu cincizeci de cuvinte pe minut. Trebuie să fii în stare să faci asta, apoi să baţi textul la maşină, cu cel mult trei greşeli. E foarte dificil.

— Cred şi eu. Ai să fii probabil o stenodactilografă strălucită.

Ea a zâmbit vag.

— Dar nu cu cincizeci de cuvinte pe minut. Trebuie să ajung să scriu o sută douăzeci, dacă vreau să fiu cu adevărat bună.

A ridicat capul.

— Mi-ar plăcea să vin la tine în America într-o zi. S-o cunosc pe Sharon – dacă ar fi şi ea de acord.

— O să se bucure să te întâlnească, a spus Dwight. Aş zice că îţi este deja recunoscătoare.

Fata a surâs.

— Ştiu şi eu... Femeile sunt uneori imprevizibile. Dacă aş veni în Mystic, aş găsi o şcoală de stenodactilografie unde să-mi pot termina cursul?

El s-a gândit o clipă.

— Nu chiar în Mystic, dar există o mulţime de colegii bune în New London. E la numai douăzeci şi cinci de kilometri depărtare.

— Am să vin doar pentru o după-amiază, a zis Moira gânditoare. Mi-ar plăcea s-o văd pe Helen jucându-se cu băţul Pogo. Dar după aceea cred că ar fi mai bine să mă întorc aici.

— Sharon ar fi dezamăgită, ar dori să rămâi.

— Asta crezi tu. Trebuie să fiu convinsă în privinţa asta.

— Bănuiesc că lucrurile vor fi un pic diferite la vremea aceea, a spus

Dwight.

Ea a aprobat încet din cap.

— E posibil. Mi-ar plăcea să cred asta. Oricum, vom afla destul de curând. A aruncat o privire ceasului. Trebuie să plec, fiindcă altfel am să întârzii la examen.

Şi-a luat mănuşile şi geanta.

— Am să-i spun tatei să ne împrumute maşina şi o sută douăzeci de litri de benzină.

Bărbatul a şovăit.

— Am să văd şi eu ce-i cu maşina mea. Nu-mi place ideea că trebuie să iau automobilul tatălui tău atât de multă vreme, cu o asemenea cantitate de benzină.

— N-o să-i mai fie de folos. L-a pus în funcţiune de vreo două săptămâni şi nu cred că a urcat în el mai mult de două ori. Sunt atâtea lucruri pe care vrea să le facă la fermă, cât mai are timp.

— La ce munceşte acum?

— Face un gard înspre pădure. Sapă gropi pentru stâlpi. Gardul o să aibă vreo patru sute de metri şi asta înseamnă că are nevoie de o sută de gropi.

— Nu prea am treabă în Williamstown. Aş veni să-i dau o mână de ajutor, dacă i-ar face plăcere.

Ea a încuviinţat din cap.

— Am să-i spun. Să te sun diseară, pe la opt?

— E-n regulă, a spus el.

A însoţit-o până la uşă.

— Mult noroc la examen!

Dwight n-avea nimic special de făcut în acea după-amiază.

A rămas în stradă, în faţa restaurantului, după ce Moira l-a părăsit, complet dezorientat. Inactivitatea reprezenta ceva neobişnuit pentru el, părea o adevărată povară. În Williamstown n-avea ce să facă. Portavionul era inert şi submarinul aproape mort. Deşi nu primise nici un ordin, ştia că de-acum n-o să mai iasă pe mare niciodată, în primul rând pentru că, Africa şi America de Sud fiind afectate de radioactivitate, nu mai avea unde să călătorească, cu excepţia Noii Zeelande.

Dăduse liber la câte jumătate din echipaj, pe rând. Din cealaltă jumătate păstrase doar zece oameni pentru întreţinerea şi curăţenia submarinului, acordând celorlalţi învoiri zilnice pe ţărm. Nu mai

primea mesaje pe care să le rezolve; o dată pe săptămână semna câteva formulare pentru aprovizionare, mai mult în virtutea inerţiei, căci acum ceea ce le trebuia luau direct de la sursele din docuri, fără să le mai pese de hârţogărie. Nu voia s-o admită, dar ştia că se cam terminase cu viaţa navei sale, ca şi cu a lui, şi nici n-avea cu ce s-o înlocuiască.

S-a gândit să treacă pe la Clubul Pastoral, dar apoi a renunţat; n-ar fi avut ce face acolo. S-a întors şi s-a îndreptat către garajul unde ştia că-l va găsi pe John Osborne lucrând la maşină; poate că acolo avea să găsească ceva interesant de făcut. Trebuia să revină în Williamstown la timp ca să primească telefonul de la Moira, la ora opt. Urma să meargă a doua zi să-l ajute pe tatăl ei la construirea gardului şi abia aştepta să fie ocupat cu ceva.

Pe drum s-a oprit la un magazin de articole sportive şi a întrebat de muşte şi momeli pentru păstrăvi.

— Îmi pare rău, domnule, a zis vânzătorul. O muscă nu mi-a mai rămas! Mai am câteva cârlige, dacă ştiţi să le legaţi singur. Am vândut totul în ultimele zile, din cauză că se deschide sezonul, iar acum nici n-o să mai primesc marfă. I-am şi spus nevesti-mii că, într-un fel, e o situaţie destul de satisfăcătoare – să reduci stocul la minimum înainte de sfârşit. Le-ar plăcea şi contabililor, deşi presupun că nu-i mai interesează.

Dwight a continuat să se plimbe prin oraş. În zona unde erau magazinele de automobile, mai existau câteva în vitrine, sau maşini de tuns iarbă, însă geamurile erau murdare şi uşile ferecate, marfa dinăuntru fiind acoperită de praf şi mizerie.

Străzile erau pline de hârtii şi resturi de legume. În mod evident, gunoierii nu mai trecuseră pe acolo de câteva zile. Tramvaiele funcţionau, dar Melbourne devenea murdar şi începea să miroasă, amintindu-i americanului de un oraş oriental.

Ploua mărunt şi cerul era cenuşiu; pe alocuri, rigolele se înfundaseră şi se formaseră băltoace mari care acopereau trotuarul.

Dwight a ajuns la garaj. John lucra împreună cu alţi doi mecanici, iar Peter era şi el acolo, îşi scosese vestonul şi spăla nişte piese ale Ferrariului într-o baie de gaz, mai valoros în acele vremuri decât mercurul. În garaj era o atmosferă de activitate veselă şi asta îi încălzea inima.

— M-am gândit că o să treceţi pe aici, a spus cercetătorul. Căutaţi o

slujbă?

— Sigur, a încuviinţat comandantul. Oraşul ăsta mă deprimă cumplit. Ai ceva şi pentru mine?

— Da. Ajutaţi-l pe Bill Adams să încerce noile cauciucuri pe nişte roţi.

A făcut semn către nişte cauciucuri de curse nou-nouţe; roţi cu spiţe păreau să fie peste tot.

Dwight şi-a scos vestonul, recunoscător.

— Ai o mulţime de roţi.

— Unsprezece. Pe-alea le-am scos de pe Maserati – sunt la fel ca ale noastre. Vreau un cauciuc nou pe fiecare roată pe care o avem. Bill lucrează pentru Goodyear şi ştie cum se procedează, dar are nevoie de cineva care să-l ajute.

Suflecându-şi mânecile, americanul s-a întors spre Peter.

— Te-a pus şi pe dumneata la treabă?

Ofiţerul a dat din cap.

— A trebuit să plec de-acasă. Lui Jennifer îi ies dinţii şi plânge de vreo două zile. I-am spus lui Mary că-mi pare rău, dar trebuie să mă duc la navă azi.

Dwight a zâmbit.

— Ai lăsat-o pe ea să se ocupe de copil.

— Da. I-am făcut rost de o greblă de grădină şi de mărar. Trebuie să mă întorc pe la cinci.

Peter i-a părăsit o jumătate de oră mai târziu şi-a urcat în micuţa lui maşină, îndreptându-se către Falmouth. A ajuns acasă la timp şi a găsit-o pe Mary în sufragerie, casa fiind în mod miraculos liniştită.

— Ce face Jennifer? a întrebat el.

Femeia şi-a dus degetul la buze.

— Doarme, a şoptit. A adormit după ce a mâncat şi de atunci nu s-a mai trezit.

Peter s-a îndreptat către dormitor şi ea l-a urmat.

— Să n-o trezeşti, a şoptit Mary.

— În niciun caz.

A rămas privind fetiţa, care dormea în pătuţ, liniştită.

— Nu cred că s-a îmbolnăvit, a remarcat el.

S-au întors în sufragerie, închizând uşa în spatele lor şi Peter i-a oferit cadourile.

— Am deja mărar, a spus femeia. Oricum, nici nu-mi mai trebuie.

Mi-ai adus cadoul ăsta cu trei luni prea târziu. Grebla însă e minunată. Tocmai de aşa ceva aveam nevoie ca să curăţ frunzele de pe pajişte. Am încercat să le adun cu mâna ieri, dar mi s-a frânt spinarea.

Au băut câte ceva, apoi ea a spus:

— Peter, acum că avem benzină, nu ne-am putea cumpăra o maşină de tuns iarba?

— Costă destul de mult, a obiectat bărbatul aproape automat.

— Acum nu prea mai contează, nu-i aşa? Şi, pentru că se apropie vara, ar fi de mare ajutor. Ştiu că nu avem multă iarbă de tăiat, dar este utilă şi s-ar putea ca tu să pleci din nou pe mare. Dacă ne-am lua una foarte mică, aş putea s-o manevrez singură. Sau una electrică. Doris Haynes are o maşină electrică de iarbă şi se descurcă de minune cu ea.

— I-a retezat cordonul de cel puţin trei ori şi a fost cât pe-aci să se electrocuteze.

— Nu trebuie neapărat să ţi se întâmple asta, dacă eşti atent. Cred că ar fi minunat să am aşa ceva.

Mary trăia într-o lume a viselor sau poate că nu voia să admită realitatea; Peter nu ştia prea bine. În orice caz, o iubea aşa cum era. Poate că nu avea să folosească maşinăria niciodată, însă o să se bucure s-o aibă.

— Am să văd dacă pot găsi una, data viitoare când mă duc în oraş, a zis el. Ştiu că sunt destule, dar nu sunt sigur că se găsesc şi electrice.

S-a gândit o clipă.

— Mi-e teamă că cele electrice s-au vândut. Probabil că lumea le-a cumpărat atunci când nu se găsea deloc benzină.

— Una mică, cu motor, ar fi foarte bună, Peter. Mi-ai putea arăta tu cum s-o manevrez.

El a încuviinţat din cap.

— Şi ne-ar mai trebui ceva, a spus femeia. O bancă pentru grădină. Ştii... una pe care s-o poţi lăsa afară tot timpul, să te aşezi ori de câte ori e vreme frumoasă. Mă gândeam ce bine i-ar sta în colţul ăla adăpostit, lângă copăcel. O să avem nevoie de ea la vară. Dar poate c-o s-o folosim şi în restul anului.

— Nu-i o idee rea.

N-avea să fie folosită deloc vara viitoare. Dar ce conta? Doar transportul ridica probleme; singura modalitate în care putea aduce o bancă pentru grădină era s-o suie pe Morris însă în felul acela ar fi putut zgâria vopseaua. Numai s-o fi ancorat foarte bine.

— O să cumpărăm întâi maşina de tuns iarbă şi apoi o să căutăm o bancă.

În ziua următoare au plecat în Melbourne ca să caute împreună o maşină de tuns iarba. Au luat-o şi pe Jennifer într-un coş, pe bancheta din spate. Trecuseră câteva săptămâni de când Mary nu mai fusese în oraş şi aspectul acestuia a mâhnit-o.

— Peter, ce se întâmplă? Totul e murdar şi miroase oribil!

— Probabil că gunoierii au încetat să mai muncească.

— Dar de ce? E o grevă sau ceva în genul ăsta?

— Cam toate lucrurile stagnează acum, a spus el. În fond, nici eu nu mai muncesc.

— Cu tine e altceva. Tu eşti în marina militară.

Bărbatul a râs.

— Nu, a continuat Mary, ceea ce vreau să spun este că tu te duci pe mare luni de zile şi apoi eşti în concediu. Gunoierii însă nu fac asta. Ei lucrează tot timpul. Sau cel puţin aşa ar trebui.

Peter n-avea o explicaţie şi s-a îndreptat cu maşina către un magazin mare. Nu existau decât câţiva clienţi şi foarte puţini vânzători. Au lăsat fetiţa în maşină şi s-au îndreptat către raionul cu utilaje pentru grădinărit. O vreme au căutat un vânzător.

— O maşină de tuns iarbă? a zis acesta. O să găsiţi câteva în raionul de alături, dincolo de arcada aceea. Uitaţi-vă la ele şi vedeţi dacă vă place vreuna.

Asta au şi făcut, alegând în cele din urmă o maşină mică.

Peter s-a uitat la preţ, a luat în mână unealta şi s-a dus să-l găsească pe vânzător.

— Am ales-o pe asta, i-a zis el.

— În regulă, a spus vânzătorul. E o maşinuţă foarte bună. A zâmbit sardonic. O să vă ţină o viaţă.

— Patruzeci şi şapte de lire, a spus Peter. Pot să plătesc cu un cec?

— Din partea mea, puteţi să plătiţi şi cu coji de portocale, a replicat celălalt. Diseară închidem prăvălia.

Ofiţerul s-a dus la o masă şi a completat cecul; Mary a rămas de vorbă cu vânzătorul.

— De ce închideţi? l-a întrebat. Nu mai aveţi clienţi?

El a râs scurt.

— Ah, mai intră câte unul şi cumpără câte ceva, dar nu prea avem ce le vinde. Eu însă n-am de gând să rămân aici până la sfârşit şi nici

ceilalţi vânzători. Am ţinut o întrunire ieri şi am anunţat conducerea. În fond, n-au mai rămas decât două săptămâni. Aşa că diseară magazinul se închide.

Peter s-a întors şi i-a dat cecul.

— E-n regulă, a spus vânzătorul. Nu ştiu dacă banii or să mai ajungă aici vreodată, dar în sfârşit. Ar fi mai bine să vă dau o chitanţă, dacă o să vă dea de urmă la anul.

A mâzgălit o chitanţă şi s-a întors către alt client.

Mary s-a cutremurat.

— Peter, hai să mergem acasă. E oribil aici şi totul miroase.

— Nu vrei să luăm prânzul?

El crezuse că o să-i placă să iasă în oraş.

— Nu, vreau acasă.

Au părăsit în tăcere Melbourne-ul şi s-au îndreptat către aşezarea însorită unde se afla casa lor. Ajunşi acolo, femeia şi-a mai revenit. Aici se aflau lucrurile familiare, cu care se obişnuise: curăţenia, care era mândria ei, mica grădină îngrijită cu dragoste, priveliştea frumoasă către golf. Aici se simţea în siguranţă.

După ce au prânzit, în timp ce fuma o ţigară înainte de a se apuca să spele vasele, Mary a spus:

— Nu cred că aş vrea să mă mai întorc vreodată la Melbourne, Peter.

Bărbatul a zâmbit.

— Te-a cam întristat, nu-i aşa?

— E oribil, a spus ea vehement. Totul e închis şi murdar. E ca şi cum sfârşitul lumii ar fi venit deja.

— E destul de aproape, să ştii.

Mary a tăcut o clipă.

— Ştiu. Mi-o tot spui. Şi-a ridicat privirea spre soţul ei. Cât a mai rămas, Peter?

— Cam două săptămâni. Nu se întâmplă brusc, oamenii încep să se îmbolnăvească, dar nu toţi în aceeaşi zi. Unii sunt mai rezistenţi.

— Dar toată lumea o păţeşte în cele din urmă, nu-i aşa?

— Da, toată lumea o să moară.

— Şi care e diferenţa între oameni? Vreau să spun, atunci când se îmbolnăvesc?

— Nu prea ştiu. Cred că până la urmă toţi se vor îmbolnăvi peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni de-acum încolo sau trei săptămâni după primul caz?

— După primul caz. Dar nu ştiu cu siguranţă.

A făcut o pauză.

— E posibil să te îmbolnăveşti uşor şi apoi să-ţi revii, dar boala revine zece zile sau două săptămâni mai târziu.

— Deci nu există nicio garanţie că tu şi cu mine ne vom îmbolnăvi în acelaşi timp? a întrebat Mary. Sau Jennifer?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Aşa stau lucrurile. Va trebui să le luăm ca atare. În fond, este ceva de care ar fi trebuit să fim conştienţi întotdeauna, numai că n-am făcut-o niciodată, pentru că suntem tineri. Era posibil ca Jennifer să moară prima dintre noi trei, sau eu să mor înaintea ta. În fond, nu-i nimic nou în toate astea.

— Presupun că nu, a zis Mary, dar am sperat că totul s-ar putea sfârşi pentru noi în aceeaşi zi.

El i-a luat mâna.

— S-ar putea să se întâmple aşa. Dar... am fi norocoşi. A sărutat-o. Hai să strângem masa.

Privirea i-a căzut pe maşina de tuns iarba.

— În după-amiaza asta am putea curăţa şi aranja pajiştea.

— Dar iarba e umedă, a spus ea tristă. O să ruginească maşina.

— Am s-o usuc eu în faţa focului din sufragerie, i-a promis Peter. N-am s-o las să ruginească.

Dwight Towers şi-a petrecut weekendul cu familia Davidson, în Harkaway, muncind zilnic din zori până în seară la construirea gardului. Munca fizică a fost pentru el ca o uşurare a tuturor tensiunilor nervoase; a descoperit în schimb că gazda lui era un om neliniştit. Cineva îi povestise despre rezistenţa iepurelui la radiaţii. Iepurele nu-l îngrijora prea tare, pentru că în Harkaway nu existaseră niciodată iepuri, însă imunitatea sa relativă ridica unele întrebări cu privire la vitele lui, la care nu găsea răspuns. S-a spovedit într-o seară americanului.

— Nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta. Vreau să spun că mi-am închipuit că vitele vor muri odată cu noi. Dar se pare că vor mai trăi o vreme. Cât de mult, n-am de unde să ştiu. Probabil că nu s-au făcut cercetări în privinţa asta. Desigur, am pus deoparte nutreţ pentru hrana lor până în septembrie, câte o sută de kilograme pentru fiecare

vită. Aşa trebuie procedat dacă vrei să fie hrănite cum se cuvine. Nu-mi dau însă seama cum aş putea face asta dacă n-o să mai fie nimeni pe aici. E o problemă...

— Ce s-ar întâmpla dacă ai lăsa hambarul deschis, să se hrănească singure?

— M-am gândit şi la asta, dar nu vor putea desface baloturile. Iar dacă ar face-o, majoritatea fânului s-ar pierde, călcat în copite.

A făcut o pauză.

— M-am tot întrebat dacă n-ar exista vreo modalitate să pun la punct, de pildă, un fel de gard electric, comandat printr-un ceas... Oricum ai privi lucrurile, înseamnă să pun fânul într-un loc neacoperit, sub ploaie... Nu ştiu deloc ce să fac.

S-a ridicat.

— Hai să-ţi pun nişte whisky.

— Mulţumesc – unul mic.

Americanul a revenit la problema fânului.

— E dificil, cu siguranţă. Nici măcar nu poţi scrie la ziar, să vezi ce fac alţii în situaţia asta.

A rămas cu familia Davidson până marţi dimineaţă, apoi s-a întors la Williamstown. În port, autoritatea lui începuse să se dezintegreze, în ciuda eforturilor şefului de echipaj şi al ofiţerului de serviciu. Doi oameni nu reveniseră din învoire şi despre unul se aflase că fusese ucis într-un incident de stradă, în Geelong, dar încă nu se confirmase.

Mai erau şi unsprezece cazuri de marinari care se întorseseră beţi şi aşteptau acum verdictul lui, iar pentru Dwight era o problemă dificilă. Să le interzică învoirile deşi n-aveau nimic de făcut la bord şi doar două săptămâni de trăit, nu părea să fie o soluţie. I-a lăsat pe vinovaţi să-şi revină din mahmureală în arestul portavionului, ca să aibă timp să se gândească la ce avea de făcut. După aceea i-a aliniat pe toţi în faţa lui, pe punte.

— Nu se poate împăca şi capra şi varza, le-a spus. Niciunul dintre noi nu mai are mult de trăit, nici voi, nici eu. Dar sunteţi membri ai echipajului submarinului *Scorpion* şi aceasta este ultima navă operaţională a marinei militare americane. Puteţi rămâne membri ai echipajului sau puteţi fi daţi afară în mod dezonorant.

A făcut o pauză.

— De azi înainte, orice membru al echipajului care vine la bord beat sau întârzie din învoire, va fi debarcat în ziua următoare. Şi când zic

debarcat, mă refer la o debarcare dezonorantă, adică foarte rapidă. Am să vă dezbrac de uniformă chiar aici, pe loc şi am să vă scot în oraş în izmene, civili. Din partea marinei americane, n-aveţi decât să îngheţaţi şi să putreziţi în Williamstown. Gândiţi-vă la ce v-am spus. Sunteţi liberi acum.

În ziua următoare s-a mai ivit un caz şi omul a fost dat afară în maieu şi chiloţi, ca să arate că vorbise serios. Nu s-au mai ivit probleme după aceea.

A părăsit docul vineri dimineaţă în Chevroletul cu şofer şi s-a îndreptat către garajul de pe strada Elisabeta. L-a găsit pe John lucrând la Ferrari, aşa cum se aştepta; maşina era de-acum pregătită, strălucitoare. Dwight i-a spus:

— Am trecut doar ca să-ţi spun că-mi pare rău că nu voi fi mâine la curse, ca să te văd cum câştigi. Am o altă întâlnire în munţi – mă duc să pescuiesc.

— Mi-a spus Moira. Îţi urez să prinzi mulţi peşti. Nu cred că vor fi prea mulţi spectatori la cursă, cu excepţia concurenţilor şi a medicilor.

— Eu am crezut că vor fi, doar e vorba de Grand Prix.

— S-ar putea să fie ultimul weekend de sănătate deplină pentru mulţi oameni. Sunt alte lucruri pe care ar dori să le facă.

— Peter o să vină?

John a clătinat din cap.

— O să-şi petreacă timpul cu grădinăritul. A ezitat. Nici eu n-ar trebui să mă duc, de fapt.

— Dar tu n-ai o grădină.

Cercetătorul a zâmbit strâmb.

— Nu, dar am o mamă în vârstă, care are un pechinez. I-a venit brusc ideea că micuţul Ming o să trăiască mai mult decât ea şi acum e foarte îngrijorată de ce se va întâmpla...

A făcut o pauză.

— E îngrozitor. O să mă bucur când o să se termine totul.

— E vorba tot de sfârşitul lunii?

— Chiar mai curând, pentru majoritatea. A murmurat ceva, după care a adăugat: rămâne între noi... Pentru mine va fi mâine după-amiază.

— Sper că nu-i adevărat, a spus americanul. Aş fi vrut să te văd câştigând trofeul ăla.

Cercetătorul şi-a privit maşina cu dragoste.

— E destul de rapidă pentru asta, a încuviinţat el. Ar putea să câştige dacă ar avea un pilot ca lumea. Eu sunt veriga slabă.

— Am să-ţi ţin pumnii.

— Bine. Să-mi aduci şi mie un peşte.

Dwight a ieşit din garaj şi s-a îndreptat spre maşina lui, întrebându-se dacă avea să-l mai revadă pe cercetător. I-a spus şoferului:

— Du-mă la ferma domnului Davidson din Harkaway, lângă Berwick. Acolo unde am mai fost o dată.

S-a lăsat pe spate în scaunul maşinii, pipăind undiţa mică de lângă el, privind străzile şi casele din suburbii, pe lângă care treceau în lumina cenuşie a zilei de iarnă. Foarte curând, probabil peste o lună, n-o să mai fie nimeni aici, nicio fiinţă vie, cu excepţia pisicilor şi a câinilor, cărora li se acorda un scurt răgaz. Curând vor dispărea şi ei. Veri şi ierni vor trece peste aceste case şi străzi. Pe măsură ce anii se vor scurge, va dispărea radioactivitatea din aer. Cu un timp de înjumătăţire a cobaltului de aproximativ cinci ani, străzile şi casele vor fi din nou locuibile peste cel mult douăzeci de ani, probabil mult mai curând. Rasa umană va dispărea şi lumea se va curăţa din nou pentru nişte ocupanţi mai înţelepţi. Poate că asta avea sens.

A ajuns în Harkaway la mijlocul dimineţii; Fordul se afla în curte, cu portbagajul încărcat de canistre pline. Moira era gata, îşi pusese o valijoară pe scaunul din spate şi pregătise mai multe undiţe.

— Cred că ar fi bine să plecăm înainte de prânz şi să mâncăm pe drum nişte sendvişuri, a spus ea.

— Ai luat tu sendvişuri?

— Da, şi bere.

— Văd că te-ai gândit la toate.

S-a întors către fermier.

— Mă simt nelalocul meu să vă iau maşina în felul ăsta, a zis el. Aş putea lua Chevroletul.

Domnul Davidson a negat din cap.

— Am fost ieri la Melbourne. Nu cred că vom mai merge din nou. E prea deprimant.

Americanul a aprobat din cap.

— E murdar şi urât mirositor.

— Da. Luaţi Fordul. Există o grămadă de benzină care ar trebui folosită şi eu nu cred că voi mai avea nevoie de ea. Am prea multe de făcut aici.

Dwight şi-a transferat bagajul în Ford şi a trimis şoferul înapoi în port.

— Nu cred că o să se ducă acolo, a spus el gânditor în vreme ce maşina o lua din loc. Totuşi, trebuie să ne prefacem.

S-au îndreptat spre Ford şi Moira i-a spus să conducă el.

— Nu, a replicat Dwight. Ar fi mai bine să şofezi tu. Eu nu ştiu drumul şi s-ar putea să dau peste cine ştie ce.

— N-am mai condus de vreo doi ani, a zis fata. Treaba ta, dacă ai curaj cu mine la volan.

Au urcat în automobil şi Moira a găsit viteza întâi după câteva încercări. S-au îndepărtat pe alee.

Ei îi făcea plăcere să şofeze. Volanul îi oferea gustul libertăţii, senzaţia că scăpa din chingile vieţii zilnice... Au mers pe drumuri de ţară, prin munţii Danderiong, unde erau presărate hoteluri şi vile. S-au oprit să mănânce nu departe de Lilydale, lângă un râu. Ziua se înseninase şi apăruse soarele pe un cer albastru presărat cu câţiva nori.

Au privit râul cu ochi de profesionişti, în vreme ce-şi mâncau sendvişurile.

— Apa este cam noroioasă, a remarcat Dwight. Suntem totuşi înaintea începerii sezonului de pescuit.

— Aşa cred şi eu, a încuviinţat fata. Tata zicea că o să fie prea mult noroi pentru pescuitul cu musca, dar că putem încerca la mulinetă. M-a sfătuit să scobim în maluri, ca să găsim râme şi să încercăm cu ele.

Americanul a râs.

— Aş zice că nu-i rea ideea, dacă scopul e să prindem peşte. Eu oricum am să încerc cu mulinetă o vreme pentru că vreau să văd cât de bună e.

— Mie mi-ar plăcea să prind măcar un peşte, a zis Moira.

Fata s-a întors spre el.

— Oare peştii vor trăi mai mult decât noi, precum câinii?

Dwight a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Trebuie să-ţi iei la revedere de la el, a încuviinţat maică-sa. A fost un prieten foarte bun pentru tine. Dar dacă noi nu vom mai fi aici când o să te întorci, va trebui să înţelegi.

Ea s-a aşezat pe patul bătrânei.

— E chiar atât de rău, mamă?

— Mi-e teamă că da. Tata se simte încă şi mai rău astăzi. Avem tot ce ne trebuie în cazul în care se va agrava.

Din patul lui, taică-său a întrebat slăbit:

— Plouă afară?

— Acum nu, tată.

— Vrei să te duci şi să deschizi poarta grajdului care dă spre potecă, Moira? Toate celelalte porţi sunt deschise, dar trebuie ca vitele să poată ajunge la fân.

— Mă duc imediat, tată. Mai vrei să fac şi altceva?

El a închis ochii.

— Transmite-i lui Dwight salutările mele. Aş fi vrut să se fi putut căsători cu tine.

— Şi eu, a răspuns ea. Numai că e tipul de bărbat care nu se schimbă aşa uşor.

A ieşit în noapte şi a deschis poarta, verificând ca şi celelalte porţi să fie deschise. Vitele nu se vedeau nicăieri. S-a întors în casă, i-a raportat tatălui ce făcuse şi el a părut uşurat. Nu mai doreau nimic altceva. I-a sărutat de noapte bună şi s-a dus la culcare, punând ceasul s-o trezească la ora cinci.

Au mers mai departe, către Warburton, pe drumul lung şi întortocheat care urca prin pădure. Două ore mai târziu au ieşit pe înălţimile de la Matlock. Aici era zăpadă pe drum, ca şi pe munţii împăduriţi din jur. Lumea părea friguroasă şi mohorâtă. A coborât în vale, într-un orăşel pe nume Woods Point, şi a traversat alt râu. De acolo au mai parcurs treizeci de kilometri prin frumoasa vale Goulburn şi au ajuns la hotelul Jamieson, înainte de apus.

Lui Dwight hotelul i s-a părut o adunătură ciudată de clădiri din lemn cu un singur etaj, unele datând de pe vremea primilor colonişti. Făcuseră bine că îşi rezervaseră camere, pentru că locul era ticsit de pescari. În faţa hotelului erau parcate mai multe maşini decât în zilele de maximă afluenţă.

Barul funcţiona la capacitate maximă. Proprietăreasa i-a întâmpinat plină de entuziasm. În vreme ce le arăta camerele mici şi sărăcăcios mobilate, le-a spus:

— Nu-i minunat să avem din nou toţi pescarii ăştia aici? Nici nu vă puteţi închipui cum a fost în ultimii doi ani. Practic, nu mai venea

nimeni, dar uite că acum e ca pe vremuri. V-aţi adus prosoape? Să văd dacă vă pot găsi ceva... Suntem atât de aglomeraţi...

A zbughit-o, inundată de plăcere. Americanul s-a uitat după ea.

— Cel puţin e fericită. Hai să bem şi noi ceva.

Au intrat în barul aglomerat care avea un acoperiş uzat din scânduri; înăuntru ardea un foc uriaş de buşteni şi mulţimea gălăgioasă se înghesuia în spaţiul îngust.

— Ce să-ţi comand?

— Coniac, a strigat ea ca să se poată face auzită. În seara asta, nu se poate face decât un singur lucru aici.

Dwight a zâmbit şi şi-a croit drum prin mulţime, către bar. S-a întors peste câteva minute, cu un coniac şi un whisky. A privit în jur după locuri libere şi au văzut două la o masă, unde doi bărbaţi îşi sortau zeloşi uneltele de pescuit. Au ridicat privirea şi au salutat din cap atunci când Dwight şi Moira li s-au alăturat.

— Ne pregătim pentru pescuit, a zis unul din ei.

— Porniţi devreme mâine? a întrebat Dwight.

Celălalt i-a aruncat o privire.

— Mai degrabă o să ne culcăm târziu. Sezonul se deschide la miezul nopţii.

— Vreţi să spuneţi că ieşiţi pe râu la noapte?

— Dacă n-o să ningă. E cel mai bun timp pentru pescuit.

A ridicat o muscă albă, legată de un cârlig.

— Asta îi atrage. Îi pui un plumb sau două, o scufunzi şi apoi tragi de fir. Nu dă greş niciodată.

— Ba la mine nu merge, a zis tovarăşul lui. Mie îmi place să dau cu o broscuţă. Te duci la o apă pe care o ştii, cam pe la două noaptea, iei o broscuţă, îi bagi cârligul prin pielea de pe spate, o arunci şi o laşi să înoate. Eu aşa fac. La noapte ieşiţi?

Dwight s-a uitat la Moira şi a zâmbit.

— Cred că nu, a răspuns el. Noi pescuim ziua. Suntem amatori. Nu prindem mare lucru.

— Am fost şi eu cândva, a încuviinţat unul din pescari. Priveam păsările, râul şi soarele, nu prea îmi păsa ce prind. Uneori mai fac şi-aşa. Dar nu de când m-am apucat de pescuitul de noapte care, să ştiţi, e ceva.

I-a aruncat o privire americanului.

— Într-o baltă chiar după cot, există un monstru de peşte pe care de

vreo doi ani tot încerc să-l prind. L-am agăţat la broască prima oară, dar mi-a tras firul şi mi l-a rupt. Anul trecut l-am agăţat din nou cu o insectă, seara târziu, şi mi-a rupt din nou firul... un nailon grozav, nounouţ. Are vreo şase kilograme, dacă nu mai mult. De data asta am de gând să-l prind, chiar dacă ar trebui să stau treaz în fiecare noapte.

Americanul s-a aplecat către Moira.

— Vrei să ieşim la două noaptea?

Fata a râs.

— Eu vreau să dorm. Tu n-ai decât să te duci, dacă vrei.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu sunt soiul ăsta de pescar.

— În schimb eşti soiul de pescar care trage la măsea. Hai să dăm cu banul, să vedem cine se duce să se lupte să mai ia ceva de băut.

— Mă duc eu.

— Mai bine stai unde eşti şi învaţă câte ceva despre pescuit, a zis fata. O să încerc eu.

S-a chinuit cu paharele, dar s-a întors destul de repede la masă. Dwight s-a ridicat s-o întâmpine şi jacheta i s-a deschis. Fata i-a întins paharul zicându-i acuzator:

— Ai un nasture lipsă la pulovăr.

El a coborât privirea.

— Ştiu. A căzut pe drumul încoace.

— Ai nasturele?

— Da, l-am găsit în maşină.

— Ar fi mai bine să mi-l dai cu pulovăr cu tot în seara asta, să ţi-l cos.

— N-are importanţă.

— Ba are. A zâmbit uşor. Nu te pot trimite la Sharon în halul ăsta.

— N-o să-i pese.

— Ei nu, dar mie, da. Dă-mi-l în seara asta şi ţi-l dau înapoi mâine-dimineaţă.

El i-a înmânat pulovărul în uşa dormitorului, pe la unsprezece.

Îşi petrecuseră toată seara bând şi fumând, anticipând cu nerăbdare pescuitul de a doua zi, discutând dacă era cazul să pescuiască în lac sau în pâraie. Hotărâseră să încerce în râul Jamieson, fiindcă nu aveau barcă. Moira i-a luat pulovărul şi i-a spus:

— Mulţumesc că m-ai adus aici, Dwight. A fost o seară minunată şi mâine o să fie o zi grozavă.

Bărbatul a rămas în prag, nesigur.

— Vorbeşti serios? N-o să te simţi neglijată?

Ea a râs.

— Câtuşi de puţin. Ştiu că eşti un bărbat însurat. Du-te la culcare. Am să-ţi dau pulovărul mâine-dimineaţă.

— Bine.

Dwight a întors capul şi a ascultat hărmălaia dinspre bar.

— Se distrează de minune, a spus el. Încă nu pot concepe că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată după weekendul ăsta.

— Poate că se va mai întâmpla, cine ştie când. Într-o altă lume. Oricum, hai să ne distrăm şi să prindem nişte peşte mâine. Se pare că va fi o zi frumoasă.

El a zâmbit.

— Crezi că o să plouă vreodată în lumea aia de care vorbeai?

— Nu ştiu, a zis fata. O să aflăm cât de curând.

— Va fi nevoie de nişte apă în râuri, a spus Dwight gânditor. Altminteri nu vom mai putea pescui... S-a întors. Noapte bună, Moira. Mâine o să ne distrăm bine oricum.

Ea a închis uşa şi a rămas câteva clipe, ţinând pulovărul la piept. Dwight era aşa cum era. Un bărbat căsătorit a cărui inimă se afla în Connecticut, lângă soţia şi copilul lui.

N-avea să fie niciodată lângă ea. Dacă ar mai fi fost timp, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar ar fi avut nevoie de ani de zile, cel puţin cinci ani, până ce amintirea lui Sharon şi a copiilor ar fi început să se estompeze. Apoi Dwight s-ar fi întors spre ea şi i-ar fi putut oferi o altă familie, făcându-l din nou fericit. Dar n-avea la dispoziţie cinci ani, mai degrabă cinci zile. O lacrimă i s-a scurs pe obraz şi a şters-o nervoasă. Mila de sine era o chestie stupidă, sau poate coniacul era de vină?

Lumina becului chior din tavanul cămăruţei nu era potrivită pentru cusut nasturi. S-a dezbrăcat, şi-a pus pijamaua şi a urcat în pat. A pus pulovărul pe pernă, lângă cap. În cele din urmă, a adormit.

A doua zi, după micul dejun, s-au dus să pescuiască în Jamieson, nu departe de hotel. Râul era adânc şi apa cam tulbure; Moira şi-a aruncat cu neîndemânare muştele în apa rapidă, fără să facă mare lucru, dar Dwight a prins un păstrăv de peste un kilogram, cu mulineta, pe la mijlocul dimineţii şi fata l-a ajutat să-l tragă la mal cu minciogul. Ar fi vrut ca el să continue să pescuiască dar, după ce încercase calitatea undiţei, Dwight era mai degrabă interesat s-o ajute şi pe ea să prindă

ceva. Pe la prânz, unul dintre pescarii cu care stătuseră la masă a venit pe mal, studiind apa.

— Frumos peşte, a zis el privind captura lui Dwight. L-ai prins cu musca?

— Nu, cu mulineta. Acum încercăm cu muscă. Aţi făcut vreo ispravă azi-noapte?

— Am prins cinci, a spus omul. Cel mai mare de trei kilograme. Pe la trei dimineaţa mi s-a făcut somn şi m-am dus la culcare. Abia m-am trezit. N-o să faceţi mare lucru la muscă în apa asta.

A dat la iveală o cutie de plastic şi a scotocit prin ea.

— Uite, încercaţi cu asta.

Le-a dat o linguriţă din metal, cam de mărimea unei monede, care avea un singur cârlig.

— Încercaţi într-o bulboană. Cred că o să pice, într-o zi ca asta.

I-au mulţumit şi Dwight a potrivit linguriţa în undiţă. La început, Moira nu putea s-o arunce; părea să aibă o tonă şi îi cădea în apă la picioare. Curând însă a priceput cum stau lucrurile şi a izbutit să o lanseze chiar în bulboană. La cea de-a cincea sau a şasea aruncare reuşită, a simţit brusc că ceva trage de fir, băţul s-a îndoit şi nailonul a început să se deruleze de pe mulinetă. A exclamat:

— Cred că am prins unul, Dwight!

— Bineînţeles că l-ai prins, a zis el. Ţine undiţa dreaptă! Mişc-o puţin în partea asta.

Peştele a sărit la suprafaţă.

— Frumos peşte, a chicotit Dwight. Ţine firul întins, dar dacă vrea să se îndepărteze, lasă-l. Nu te grăbi, dacă nu vrei să-ţi scape.

Cinci minute mai târziu, Moira adusese peştele epuizat la picioarele ei şi Dwight l-a ridicat cu minciogul. L-a omorât cu o piatră, o lovitură rapidă, şi apoi au admirat amândoi captura.

— Are aproape un kilogram, a comentat bărbatul.

I-a scos cu grijă linguriţa din gură.

— Acum mai poţi să prinzi unul.

— Nu-i la fel de mare ca al tău, s-a plâns ea.

— Următorul va fi. Hai, mai prinde unul!

Se apropiase însă ora prânzului şi Moira hotărî s-o lase pe după-amiază. S-au îndreptat către hotel, mândri, cărându-şi undiţele, şi au băut câte un pahar cu bere înainte de prânz, pălăvrăgind cu alţi pescari.

Au ieşit din nou în mijlocul după-amiezii, în acelaşi loc, şi Moira a prins un alt peşte, de data asta de peste un kilogram, în vreme ce Dwight a prins doi mai mici; pe unul l-a aruncat la loc în apă. Spre seară s-au odihnit înainte de a se întoarce la hotel, obosiţi dar mulţumiţi de ceea ce făcuseră, cu peştii lângă ei. S-au aşezat pe un bolovan lângă râu, fumând şi bucurându-se de ultimele raze de soare, înainte ca acesta să dispară după un deal. Se făcuse destul de răcoare, însă nu le venea să părăsească murmurul râului.

Moira şi-a amintit brusc.

— Dwight, am uitat de cursă? Probabil că s-a terminat deja la ora asta.

El a făcut ochii mari.

— Fir-ar să fie, am vrut s-o ascult la radio! Am uitat cu totul de ea.

A urmat o pauză, după care fata a spus:

— Îmi pare rău că n-am ascultat-o. Mă simt un pic egoistă.

— N-am fi putut face nimic.

— Da, dar... nu ştiu. Sper totuşi ca John să fie teafăr.

— La şapte se transmit ştirile, a zis bărbatul. Am putea asculta atunci.

— Mi-ar plăcea să aflu.

Moira a privit în jur, la apa încreţită de vânt, umbrele lungi, lumina aurie a amurgului.

— E un loc minunat, a rostit ea. Poţi să crezi... să crezi, cu adevărat... că nu-l vom mai vedea?

— Mă întorc acasă, a spus Dwight încetişor. Australia e o ţară minunată şi mi-a plăcut, dar nu-i ţara mea. Mă întorc acasă, la ai mei. Îmi place destul de mult aici, totuşi sunt bucuros că mă întorc în sfârşit acasă, în Connecticut.

S-a răsucit spre Moira.

— N-am să mai văd locul ăsta pentru că mă întorc acasă.

— Ai să-i povesteşti lui Sharon despre mine?

— Sigur, a zis el. Poate că ea ştie deja.

Moira a privit îngândurată pietricelele de pe mal.

— Ce o să-i spui?

— O mulţime de lucruri. Am să-i spun că tu m-ai salvat dintr-o perioadă ce ar fi putut fi îngrozitoare pentru mine. Am să-i spun că ai făcut-o deşi ştiai, încă de la început, că n-aveai nimic de câştigat. Am să-i spun că datorită ţie m-am întors la ea la fel ca înainte, nu un beţiv

nenorocit. Am să-i spun că te-ai comportat în aşa fel încât să-mi fie uşor să-i rămân credincios, deşi asta te-a costat.

Moira s-a ridicat de pe bolovan.

— Hai să ne întoarcem la hotel. O să ai noroc dacă va crede măcar un sfert din toate astea.

S-a sculat şi el.

— Ba nu, a spus. O să creadă totul, pentru că e adevărat.

S-au îndreptat spre hotel, cărându-şi peştii. După ce şi-au schimbat hainele, s-au întâlnit din nou în hol, pentru a bea ceva înainte de cină. Au mâncat repede ca să fie în faţa radioului la ora transmiterii ştirilor. În curând au început – majoritatea erau din sport. În vreme ce ei stăteau încordaţi, crainicul a anunţat:

„Grand Prix-ul australian s-a desfăşurat astăzi la Tooradin şi a fost câştigat de John Osborne, care a pilotat un Ferrari. Locul al doilea..."

— Dwight! a exclamat fata. A reuşit!

Au ascultat în continuare.

„Cursa s-a caracterizat prin numărul mare de morţi şi răniţi. Din cei optsprezece concurenţi care au luat startul, doar trei au terminat cele optzeci de ture, şase piloţi fiind ucişi pe loc în accidente, mulţi alţii fiind transportaţi la spital cu răni mai mult sau mai puţin grave. Câştigătorul, John Osborne, a condus prudent în prima jumătate a cursei, când se afla cu trei tururi în spatele automobilului din frunte, condus de Sam Bailey. Curând după aceea Bailey s-a accidentat în virajul Derdeluşul, moment în care Ferrariul a accelerat... În turul şaizeci, el se afla în frunte. La ora aceea în cursă nu mai rămăseseră decât cinci maşini, iar Osborne n-a mai avut un adversar serios. În turul şaizeci şi cinci, el a obţinut un nou record al circuitului, atingând o sută cincizeci şi cinci de kilometri la oră, o realizare remarcabilă pentru acest circuit. Din acel moment, Osborne a redus viteza, ca răspuns la semnalele echipei sale, şi a terminat cursa cu o viteză medie de o sută patruzeci şi doi de kilometri pe oră. Domnul Osborne este cercetător la CSIRO, n-are nicio legătură cu industria automobilului şi participă la curse ca amator".

Înainte de culcare, Moira şi Dwight au ieşit pe veranda hotelului, privind linia întunecată a dealurilor şi noaptea înstelată.

— Mă bucur că John a obţinut victoria, a spus fata. Şi-o dorea atât de mult! Într-un fel, asta încununează lucrurile pentru el.

Americanul a aprobat din cap.

— Aş zice că lucrurile se încununează pentru noi toţi, în clipa de faţă.

— Ştiu. N-a mai rămas mult. Dwight, aş vrea să ne întoarcem acasă mâine. Am avut o zi minunată aici, am prins şi nişte peşte, dar mai sunt multe de făcut şi acum nu prea mai e timp.

— Sigur că da, a încuviinţat el. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Te bucuri însă că am venit?

— Am fost foarte fericită toată ziua, a încuviinţat Moira. Nu ştiu de ce. Nu numai pentru că am prins peşte. Mă simt aşa cum trebuie să se simtă John. De parcă aş fi câştigat ceva, deşi nu ştiu precis ce anume.

Dwight a zâmbit.

— Nu încerca să analizezi, a spus el. Ia-o pur şi simplu aşa cum e şi fii mulţumită. Şi eu am fost fericit. Dar sunt de acord cu tine. Ar trebui să ne întoarcem acasă mâine. Se întâmplă tot felul de lucruri acolo.

— Lucruri rele?

El a aprobat din cap în întuneric.

— N-am vrut să-ţi stric excursia, dar John mi-a spus ieri, înainte de a pleca, că începând de joi seara, au apărut deja mai multe cazuri în Melbourne. Probabil că de-acum s-au înmulţit.

CAPITOLUL NOUĂ

Marţi dimineaţa, Peter a plecat la Melbourne cu maşinuţa lui. Dwight îi telefonase ca să se întâlnească amândoi la Comandament, în biroul amiralului. La radio tocmai se anunţase, pentru prima oară, apariţia bolii de radiaţie în oraş. Mary era neliniştită.

— Să ai grijă, Peter, a spus ea. Mă gândesc la boala asta. Chiar trebuie să te duci?

Bărbatul nu s-a putut decide să-i repete că boala exista acolo, în jurul lor, chiar în apartamentul mic şi drăguţ. Mary ori nu putea, ori nu voia să priceapă.

— Trebuie să plec, a spus. Nu voi întârzia mai mult decât e absolut necesar.

— Să nu stai până la prânz, a zis ea. Sunt sigură că aici e mai sănătos.

— Am să mă întorc direct acasă, a promis Peter.

— Ştii ceva? a zis ea. Ia cu tine tabletele alea de formalin pentru tuse şi suge câte una din când în când. Sunt bune pentru tot felul de infecţii. Sunt antiseptice.

Ar fi liniştit-o, dacă ar fi ascultat-o.

— Nu-i o idee rea, a încuviinţat bărbatul.

S-a îndreptat spre oraş, adâncit în gânduri. Nu mai era o problemă de zile acum; totul se redusese la ore. Nu ştia despre ce se va discuta la întâlnirea cu amiralul, dar părea clar că era una din ultimele lui îndatoriri din carieră. Când se va întoarce cu maşina, în acea după-amiază, viaţa lui de ofiţer în marină se va fi terminat probabil, la fel ca şi existenţa lui fizică.

A parcat Morris-ul şi a intrat în Comandament. Nu era practic nimeni în clădire; s-a îndreptat către anticameră, unde l-a găsit pe Dwight îmbrăcat în uniformă.

Comandantul l-a întâmpinat vesel:

— Salut, amice!

— Bună dimineaţa, domnule.

Peter a aruncat o privire în jur. Biroul secretarului era încuiat, iar încăperea pustie.

— Căpitanul Torrens n-a apărut? a întrebat el.

— Din câte ştiu, nu. Probabil că şi-a luat liber.

Uşa de la biroul amiralului s-a deschis şi sir David Hartman a apărut în prag. Chipul lui rubicond era mai serios şi mai încercănat decât îşi amintea Peter să-l fi văzut vreodată.

— Intraţi, domnilor, a rostit el. Secretarul meu nu este aici.

Ei au intrat şi li s-a spus să ia loc. Americanul a început:

— Nu ştiu dacă ceea ce am de spus îl priveşte sau nu pe căpitanul Holmes. S-ar putea să implice câteva îndatoriri în legătură cu docul. Aţi prefera ca el să aştepte afară, domnule?

— Nu cred, a spus amiralul. Dacă prezenţa lui va scurta întrevederea noastră, poate rămâne. Ce doreşti, comandante?

Dwight a ezitat o clipă, alegându-şi cuvintele.

— Se pare că eu sunt ofiţerul cel mai mare în grad din marina americană. N-am crezut că o să ajung vreodată atât de sus, dar aşa stau lucrurile. Mă scuzaţi dacă n-am să mă exprim cum trebuie, domnule, dar trebuie să vă spun că-mi scot nava de sub comanda dumneavoastră.

Amiralul a încuviinţat încet din cap.

— Foarte bine, comandante. Doreşti să părăseşti apele australiene sau să rămâi aici, ca oaspete al nostru?

— Îmi voi scoate nava în afara apelor teritoriale, a spus comandantul. Nu pot spune precis când voi pleca, dar probabil că înainte de sfârşitul săptămânii.

Amiralul a aprobat tăcut şi s-a întors către Peter.

— Să dai toate instrucţiunile necesare cu privire la aprovizionare şi remorcaj, a zis el. Comandantului Towers i se vor oferi toate facilităţile.

— Foarte bine, domnule.

— Nu ştiu ce să sugerez în legătură cu costurile, a intervenit Dwight. Trebuie să mă iertaţi, dar nu am nicio calificare în problemele astea.

Amiralul a zâmbit şters.

— Nu cred că ne-ar fi folosit la ceva dacă ai fi avut, comandante. Bănuiesc că le putem lăsa în seama rutinelor obişnuite. Toate comenzile de mărfuri şi ordinele de rechiziţie contrasemnate sunt înregistrate aici şi apoi prezentate ataşatului naval la ambasada noastră din Canberra. El le transmite mai departe la Washington, pentru o eventuală rezolvare. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji cu privire la asta.

— Deci pot pur şi simplu să ridic ancora şi să plec?

— Exact. Crezi că o să te mai întorci în apele australiene?

Americanul a clătinat din cap.

— Îmi duc nava în strâmtoarea Bass, ca s-o scufund.

Peter se aşteptase la aşa ceva, totuşi iminenţa şi prezentarea directă a problemei au venit ca un şoc. Într-un fel, acesta era soiul de lucruri care nu se puteau întâmpla. Ar fi vrut, pentru o clipă, să întrebe dacă Dwight n-avea nevoie de un remorcher care să iasă împreună cu submarinul şi să aducă echipajul înapoi, însă apoi a renunţat. Dacă americanii ar fi dorit un remorcher care să le ofere o zi sau două în plus de trăit, l-ar fi solicitat, dar probabil că nu era cazul. Mai bine marea decât o moarte îngrozitoare, departe de ţară, pe un tărâm străin.

— Probabil că în locul dumitale aş face la fel, a încuviinţat amiralul. Ei bine, nu mai rămâne decât să-ţi mulţumesc pentru cooperare, comandante. Şi să-ţi urez noroc. Dacă vei mai avea nevoie de ceva înainte de plecare, nu ezita să ceri... sau pur şi simplu să iei.

Un spasm brusc de durere i-a schimonosit faţa şi sir Hartman a apucat un creion din faţa lui. Apoi s-a relaxat puţin şi s-a ridicat de la birou.

— Scuzaţi-mă, a zis el. Trebuie să vă părăsesc o clipă.

A ieşit în grabă, închizând uşa în spatele lui. Comandantul şi ofiţerul de legătură se ridicaseră în picioare. Au rămas aşa şi s-au privit unul pe altul.

— Cred că s-a îmbolnăvit, a zis americanul.

Peter a întrebat în şoaptă:

— Credeţi că asta i s-a întâmplat şi secretarului?

— Probabil.

Au rămas în tăcere, un minut sau două, privind pe fereastră.

— Cum staţi cu aprovizionarea? a întrebat Peter în cele din urmă. Pe *Scorpion* n-a mai rămas mare lucru. Să pregătească ofiţerul de serviciu o listă cu ceea ce aveţi nevoie?

Dwight a negat din cap.

— N-o să avem nevoie de nimic, a spus el. O să duc submarinul în golf, dincolo de limita apelor teritoriale.

Australianul a rostit întrebarea pe care dorise s-o pună înainte.

— Să vă pun la dispoziţie un remorcher, care să vă însoţească şi să aducă echipajul înapoi?

— Nu va fi necesar.

Au tăcut încă zece minute. În cele din urmă, amiralul a reapărut, cu

faţa cenuşie.

— Mă bucur că m-aţi aşteptat, a rostit el. M-am simţit puţin cam rău.

Nu şi-a reluat locul, ci a rămas în picioare, lângă birou.

— Acesta e sfârşitul unei lungi colaborări, comandante, a urmat el. Nouă, britanicilor, ne-a făcut întotdeauna plăcere să lucrăm cu americanii, mai ales pe mare. Am avut motive să vă fim recunoscători în numeroase ocazii şi, în schimb, cred că v-am învăţat câte ceva din experienţa noastră. Dar acum s-a terminat.

A rămas o clipă pe gânduri, după care a întins mâna, zâmbind.

— Tot ce pot face acum e să-ţi spun adio.

Dwight i-a strâns mâna.

— Am lucrat cu plăcere sub ordinele dumneavoastră, domnule. Vorbesc în numele întregului echipaj al navei ca şi în numele meu.

Au părăsit biroul şi au mers prin clădirea dezolantă, până în curte.

— Acum ce o să se întâmple, domnule? a întrebat Peter. Doriţi să vă însoţesc până la docuri?

Comandantul a scuturat din cap.

— Aş spune că te poţi considera eliberat de îndatoriri.

— Dacă pot face ceva, am să vă însoţesc.

— Nu. Dacă voi constata că am nevoie de ceva, am să te sun acasă. Acolo e locul tău acum, amice.

Cu asta se încheia şi relaţia lor.

— Când o să plecaţi pe mare?

— Nu ştiu exact, a răspuns americanul. Am şapte cazuri de îmbolnăvire în rândurile echipajului; şi asta doar azi-dimineaţă. Cred că vom mai rămâne o zi sau două şi vom pleca probabil sâmbătă.

— Vin mulţi cu dumneavoastră?

— Zece. Unsprezece cu mine.

Peter l-a privit.

— Până acum vă simţiţi bine?

— Am crezut că da, a zâmbit Dwight, dar acum nu mai ştiu. N-am să mănânc deloc azi. A făcut o pauză. Voi cum vă simţiţi?

— Eu sunt bine. La fel şi Mary, cred.

Dwight s-a întors către maşină.

— Du-te la ea. N-ai de ce să rămâi pe aici.

— Am să vă mai văd domnule?

— Nu cred, a spus comandantul. Acum, mă întorc acasă, la mine, în

Mystic, şi sunt bucuros că plec.

Nu aveau ce să-şi mai spună. Şi-au strâns mâinile, au suit în maşini şi au plecat pe drumuri diferite.

•••

În clădirea veche, cu două etaje a casei din Malvern, John Osborne stătea lângă patul mamei sale. El se simţea bine, dar bătrâna se îmbolnăvise duminică, cu o zi după victoria lui din Grand Prix. Luni izbutise să-i aducă un doctor dar n-avea cum s-o ajute, aşa că nu mai revenise. Nici infirmiera care venea zilnic nu mai apăruse şi acum John făcea tot ce putea.

Bătrâna a deschis ochii pentru prima oară după un sfert de ceas.

— John, a rostit ea. Asta ziceau că o să se întâmple, nu-i aşa?

— Cred că da, mamă, a răspuns bărbatul cu blândeţe. O să mi se întâmple şi mie.

— Doctorul Hamilton a spus că despre asta-i vorba? Nu-mi amintesc.

— Da, mi-a spus mie, mamă. Nu cred că va mai veni aici. Zicea că şi el s-a îmbolnăvit.

A urmat o tăcere mai lungă.

— Cât o să dureze până o să mor, John?

— Nu ştiu, a zis el. S-ar putea să ţină o săptămână.

— Ce absurd! E mult prea mult.

A închis ochii. El a dus un lighean în baie, l-a spălat şi l-a adus din nou în dormitor. Mama lui a redeschis ochii.

— Unde este Ming? a întrebat.

— L-am dus afară, în grădină. Părea că vrea să iasă.

— Îmi pare atât de rău pentru el, a murmurat bătrâna. O să fie tare singur fără niciunul dintre noi aici.

— O să fie bine, mamă, i-a spus tânărul fără prea multă încredere. Vor fi ceilalţi câini cu care să se joace.

Ea n-a continuat subiectul, ci a spus:

— Acum o să mă simt bine, dragule. Du-te şi fă ce ai de făcut.

John a şovăit.

— Cred că am să trec pe la birou. O să mă întorc înainte de prânz. Ce ai vrea să mănânci?

Ea a închis din nou ochii:

— Mai avem lapte?

— E o cană în frigider. O să văd dacă mai pot face rost. Nu-i prea

uşor. Ieri n-am găsit deloc.

— Ming ar trebui să bea puţin. Îi face bine. În cămară sunt trei conserve de carne. Deschide una, dă-i să mănânce şi pune restul în frigider. Pentru mine nu-ţi face griji până o să te întorci. Dacă o să am chef să mănânc ceva, o să-mi pregătesc singură.

— Eşti sigură că pot pleca liniştit?

— Foarte sigură. A întins braţele. Sărută-mă înainte să pleci.

El a sărutat obrajii bătrâni şi scofâlciţi, iar mama s-a întins înapoi în pat, zâmbindu-i.

John a părăsit casa şi s-a dus la birou. Nu era nimeni acolo, dar pe masă a găsit raportul zilnic despre infecţia radioactivă.

Alături se afla un bilet de la secretara lui. Îl anunţa că se simţea foarte rău şi că probabil nu avea să mai vină la birou. Îi mulţumea pentru bunătatea lui, îl felicita pentru câştigarea cursei şi-i spunea cât de mult îi plăcuse să lucreze cu el.

Bărbatul a lăsat biletul şi a citit raportul. În Melbourne, cam cincizeci la sută din populaţie părea să fie afectată. Se anunţau deja şapte cazuri în Hobart, din Tasmania, şi trei în Christchurch, din Noua Zeelandă. Raportul, probabil ultimul pe care avea să-l vadă, era mult mai scurt ca de obicei. A mai umblat prin birourile goale, ridicând câte o hârtie ici colo.

Etapa aceasta a vieţii sale se sfârşea, împreună cu a celorlalţi.

N-a rămas prea mult, pentru că îl apăsa gândul la mama lui.

A ieşit şi s-a îndreptat spre casă, cu unul dintre tramvaiele ocazionale care mai treceau pe străzi. Avea un vatman, dar nu şi taxator. Nimănui nu-i mai trebuiau bilete acum. A vorbit cu vatmanul. Omul i-a spus:

— Am să continui să conduc tramvaiul ăsta până o să mă îmbolnăvesc, amice. Apoi o să-l duc la depou şi o să merg acasă. Aici trăiesc eu, înţelegi? Conduc tramvaiele astea de treizeci şi şapte de ani, pe ploaie şi pe soare şi n-am să mă opresc acum.

În Malvern a coborât din tramvai şi a început să caute lapte. A descoperit că nu avea nicio speranţă să găsească. Tot ce mai exista fusese rezervat pentru copiii mici. S-a întors acasă cu mâinile goale.

A intrat şi a scos pechinezul din grădină, gândindu-se că maică-sii i-ar face plăcere să-l vadă. A urcat sus în dormitor, urmat de căţeluş. Acolo şi-a găsit mama zăcând pe spate, cu ochii închişi, în patul curat şi îngrijit. S-a apropiat şi i-a luat mâna. Bătrâna era moartă. Pe masă se

afla un pahar cu apă, şi un bilet, iar alături una din cutiuţele roşii, cu un flacon gol.

El nu ştiuse că ea avea aşa ceva.

A ridicat biletul şi a citit:

Dragul meu fiu,

E de-a dreptul absurd să-ţi stric ultimele zile ale vieţii, ţinându-mă cu dinţii de ale mele, de vreme ce este o povară atât de grea pentru mine acum. Nu-ţi face griji în legătură cu înmormântarea. Închide uşa şi lasă-mă cu lucrurile mele în jur. E mai bine aşa.

Fă ceea ce crezi că-i mai bine pentru micuţul Ming. Îmi pare rău pentru el, dar nu pot face nimic.

Sunt tare fericită că ai câştigat cursa!

Cu toată dragostea,
MAMA.

Câteva lacrimi s-au scurs pe obrajii lui John, însă doar câteva. Bătrâna lui mamă avusese întotdeauna dreptate şi acum avea din nou. A ieşit din încăpere şi s-a îndreptat către sufragerie, îngândurat. El încă nu era bolnav, dar se putea întâmpla oricând în următoarele ore. Câinele l-a urmat. John s-a aşezat şi l-a luat în poală, mângâindu-i urechile catifelate.

După un timp s-a ridicat, a dus căţeluşul în grădină şi s-a îndreptat către farmacia din colţ. În mod surprinzător, în spatele tejghelei se afla o fată. Ea i-a înmânat o cutiuţă roşie.

— Toată lumea le caută, i-a zis zâmbind. Facem o afacere destul de bună cu ele.

John i-a zâmbit la rândul lui.

— Mi-ar plăcea ca ale mele să fie învelite în ciocolată.

— Şi mie. Dar nu cred că le fac aşa. Eu am s-o iau pe a mea cu îngheţată.

John i-a zâmbit din nou şi a ieşit. S-a întors în casă, a luat pechinezul din grădină şi a început să pregătească masa în bucătărie. A deschis o cutie cu carne, a încălzit-o puţin în cuptor şi a amestecat-o cu patru capsule de Nembutal. Apoi a pus-o în faţa căţeluşului, care a trecut la atac lacom, şi i-a pregătit culcuşul lui confortabil din faţa aragazului.

S-a dus la telefonul din hol şi a sunat la club. A rezervat o cameră pentru o săptămână. După aceea a urcat în dormitorul lui şi a început

să-şi facă valiza.

O jumătate de oră mai târziu a revenit în bucătărie. Pechinezul se afla în culcuş, foarte ameţit. John a citit cu grijă instrucţiunile de pe cutie şi i-a făcut o injecţie. Căţelul abia dacă a simţit înţepătura. Când s-a asigurat că murise, l-a luat cu coşuleţul şi l-a pus pe podea, lângă patul mamei sale. Apoi a părăsit casa.

•••

Noaptea de marţi a fost foarte agitată pentru familia Holmes. Jennifer a început să plângă pe la două noaptea şi a plâns aproape fără încetare până în zori. Părinţii au dormit foarte puţin. Pe la ora şapte, fetiţa a început să vomite.

Afară ploua şi era frig. Mary şi Peter s-au uitat unul la altul, în lumina cenuşie, îngrijoraţi, simţindu-se rău şi ei.

— Doar nu crezi că-i boala aia? a rostit femeia.

— Nu ştiu, a replicat el. Dar s-ar putea. Se pare că toată lumea se îmbolnăveşte.

Mary şi-a pipăit fruntea, obosită.

— Am crezut că noi n-o să păţim nimic aici, la ţară.

Peter nu ştia ce să spună ca s-o consoleze.

— N-ai vrea o ceaşcă de ceai? a întrebat.

Ea s-a îndreptat din nou către pătuţ şi a privit copilul.

Pentru moment, fetiţa părea mai liniştită. Peter a repetat întrebarea:

— Ce ai zice de o ceaşcă cu ceai?

I-ar prinde bine şi lui, s-a gândit Mary. Nu închisese ochii aproape toată noaptea. S-a silit să zâmbească.

— Ar fi minunat.

Bărbatul a traversat bucătăria ca să pună apa la fiert.

Mary se simţea îngrozitor şi îi venea să vomite. Era, desigur, din cauză că nu dormise deloc, chinuită de grija faţă de Jennifer. Peter era ocupat cu ceaiul şi ea se putea strecura în baie fără ca să fie observată. Îi era adesea rău, aşa că n-avea niciun rost să-l îngrijoreze degeaba.

În bucătărie se simţea un miros stătut. Peter a umplut ceainicul cu apă şi l-a pus în priză. A apăsat pe buton şi a văzut cu uşurare că indicatorul roşu se aprinde, ceea ce însemna că încă aveau curent electric. Într-una din zile curentul urma să se oprească şi atunci chiar că se vor ivi probleme mari.

Bucătăria era de-a dreptul sufocantă. Peter a deschis fereastra. Îi

era foarte cald şi pe urmă brusc frig, apoi a ştiut că îi venea să vomite. S-a îndreptat pe furiş spre baie, dar uşa era încuiată; probabil că Mary se afla înăuntru, n-avea rost s-o alarmeze. A ieşit afară pe uşa din spate şi a vomitat într-un colţ din spatele garajului. A rămas acolo o vreme. Când s-a întors, era alb şi tremura, însă nu se mai simţea aşa rău. Apa fierbea. A pus ceaiul, a aşezat două ceşti pe o tavă şi le-a dus în dormitor. Mary se afla acolo, aplecată deasupra pătuţului.

— Am adus ceaiul, a zis el.

Femeia nu s-a întors, de teamă ca paloarea de pe chip să n-o trădeze. A spus:

— Oh, mulţumesc. Toarnă-l tu, vin şi eu imediat.

Nu credea că o să se poată atinge de ceai, dar spera că, spunând asta, avea să-l liniştească pe Peter.

El s-a aşezat pe marginea patului, a turnat ceaiul şi a sorbit din ceaşcă. Lichidul cald părea să-i calmeze stomacul.

După un timp a spus:

— Hai, vino să-ţi bei ceaiul, dragă. Se răceşte.

Mary s-a apropiat abătută; poate că va izbuti să-l înghită. I-a aruncat o privire lui Peter – halatul său era ud de ploaie. A exclamat:

— Peter, eşti ud leoarcă! Ai fost afară?

El şi-a privit mâneca; uitase de asta.

— A trebuit să ies puţin.

— Pentru ce?

Nu se mai putea preface.

— Mi-a venit să vomit. Nu cred că-i mare lucru.

— Vai, Peter! Şi mie mi-a venit.

S-au uitat unul la altul în tăcere, apoi Mary a spus sumbră:

— Probabil că-i din cauza plăcintelor ălora cu carne pe care le-am mâncat la cină. Ai observat ceva la ele?

Bărbatul a negat din cap.

— Au fost foarte bune şi, pe de altă parte, Jennifer n-a mâncat plăcintă cu carne.

— Peter, crezi că ne-am îmbolnăvit?

El i-a luat mâna:

— Cu toată lumea e la fel. N-avem cum să fim imuni.

— Nu, a încuviinţat ea pe gânduri. Probabil că nu. A ridicat ochii. Ăsta-i sfârşitul, nu? O să ne fie rău tot aşa, până ce o să murim?

— Cred că aşa se va întâmpla. I-a zâmbit. Cel puţin aşa am auzit.

Ea l-a părăsit şi a traversat sufrageria; Peter a ezitat o clipă, apoi a urmat-o. A găsit-o stând lângă fereastră şi privind grădina pe care o iubea atât de mult, acum cenuşie şi bătută de vânturi.

— Îmi pare rău că n-am apucat să ne luăm banca aia, a spus ea într-o doară. Ar fi fost drăguţă acolo, lângă zid.

— Aş putea să încerc să fac rost de ea astăzi.

— Nu, dacă eşti bolnav.

— O să văd cum mă voi simţi mai târziu. Mai bine să faci ceva, decât să stai şi să te gândeşti cât de rău te simţi.

Femeia a zâmbit.

— Acum cred că mă simt mai bine. Am putea lua micul dejun?

— Păi... nu ştiu. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să înghit ceva. Ce avem?

— Nişte lapte. Oare mai putem face rost?

— Cred că da. Aş putea pleca acum cu maşina să caut.

— Ce zici şi de nişte fulgi de porumb, atunci? Se zice că au multă glucoză, cel puţin aşa scrie pe pachet. Asta face bine când ţi-e rău, nu-i aşa?

— Probabil. Cred că am să mă duc să fac un duş. S-ar putea să mă simt mai bine după aceea.

Când a ieşit din baie şi a intrat în dormitor, Mary se afla în bucătărie, ocupată cu micul dejun. Cu uimire, a auzit-o îngânând un cântecel vesel, în care era vorba despre soare. A intrat în bucătărie.

— Pari binedispusă.

— Simt o mare uşurare, a spus Mary.

Acum Peter a văzut că ea plângea în timp ce cânta. I-a şters lacrimile, încurcat, şi a cuprins-o în braţe.

— Am fost atât de îngrijorată, a suspinat femeia. Dar acum o să fie bine.

Nimic nu era mai îndepărtat de „bine", s-a gândit el, dar n-a spus-o.

— Ce anume te îngrijorase? a întrebat cu blândeţe.

— Lumea nu se îmbolnăveşte în acelaşi timp, a răspuns, Mary. Aşa se zice. Unii o păţesc chiar cu două săptămâni mai târziu decât alţii. Aş fi putut să mă îmbolnăvesc eu prima şi să trebuiască să te părăsesc. Sau tu. Sau Jennifer. Ce coşmar ar fi fost...

Şi-a ridicat privirea spre Peter, zâmbind printre lacrimi.

— Dar acum ne-am îmbolnăvit cu toţii, în aceeaşi zi. Nu suntem norocoşi?

Vineri, Peter s-a dus cu maşinuţa lui în Melbourne, cu scopul de a încerca să găsească o bancă pentru grădină. A condus destul de repede, pentru că nu-şi putea permite să lipsească prea mult timp de acasă. În plus, voia neapărat să vorbească cu John Osborne. A încercat la garaj, dar acolo era încuiat. Apoi s-a dus la biroul lui, însă nici acolo n-a găsit pe nimeni. În cele din urmă, l-a descoperit în camera pe care şi-o rezervase la Clubul Pastoral. Arăta slăbit şi bolnav.

— Îmi pare rău că te deranjez, i-a zis. Cum te simţi?

— M-am îmbolnăvit, a răspuns cercetătorul. Şi asta de două zile. Tu nu?

— De aceea am vrut să te văd, a spus Peter. Cred că doctorul nostru a murit. În orice caz, nu mai răspunde la telefon. Ascultă, John, de marţi Mary şi cu mine vomităm şi avem diaree! Ea se simte foarte rău. Dar joi, adică ieri, eu am început să-mi revin. Nu i-am spus, însă acum mă simt foarte bine şi mi-e al naibii de foame. Pe drum m-am oprit la o cafenea şi am luat acolo micul dejun – şuncă, ouă prăjite şi tot ce trebuie. Dar tot mi-e foame. Cred că mă însănătoşesc. Ascultă, se poate întâmpla aşa ceva?

John a clătinat din cap.

— E o stare temporară. O să te simţi mai bine o vreme, apoi te vei îmbolnăvi din nou.

— Cât înseamnă asta?

— Remisiunea poate dura şi zece zile. Apoi te va apuca din nou. Nu cred că există o a doua ameliorare. Spune-mi, Mary se simte rău?

— Nu prea bine. Trebuie să mă întorc la ea, cât mai repede.

— Stă în pat, nu-i aşa?

Peter a clătinat din cap.

— A venit cu mine la Falmouth ca să cumpere ceva contra moliilor.

— Ce să cumpere?

— Ceva pentru molii – naftalină sau...

A ezitat.

— Aşa a vrut ea. Când am plecat, punea toate hainele în saci, ca să le ferească de molii. Poate face asta între crize şi vrea s-o facă. A revenit la subiectul iniţial: Ascultă, înţeleg că voi fi sănătos o săptămână sau zece zile. Dar dup-aia nu mai am nicio şansă?

— Nicio speranţă, bătrâne. Nimeni nu scapă. Tot ce e viu se curăţă.

— Păi, atunci, îmi pare bine s-o aflu. N-are rost să mă agăţ de vreo iluzie. Spune-mi, pot să fac ceva pentru tine? Trebuie să mă întorc iute

la Mary.

Cercetătorul a negat scurt.

— Eu sunt terminat. Mai am unul sau două lucruri de făcut azi, dar dup-aia cred că am s-o curm.

— Mama ta, ce mai face?

— A murit. Acum locuiesc aici.

Peter a clătinat din cap, dar gândul la Mary îi umplea mintea.

— Trebuie să plec. Noroc, bătrâne!

Cercetătorul a zâmbit vag.

— Ne mai vedem, i-a replicat el.

După ce ofiţerul a plecat, John s-a ridicat din pat şi a ieşit pe culoar. S-a întors, o jumătate de oră mai târziu, mult mai slăbit, cu o grimasă de dezgust faţă de propriu-i trup.

Ceea ce avea de făcut trebuia făcut astăzi. Mâine nu va mai fi capabil.

S-a îmbrăcat cu grijă şi a coborât. A aruncat o privire pe verandă. Acolo ardea un foc în cămin şi unchiul său stătea singur cu un pahar de sherry în mână. A ridicat privirea către el.

— Bună dimineaţa, John. Cum ai dormit?

— Foarte prost. Mă simt din ce în ce mai rău.

Bătrânul l-a examinat cu o undă de îngrijorare.

— Dragă băiete, îmi pare rău să aud asta. Toată lumea pare să se fi îmbolnăvit. Ştii că a trebuit să mă duc la bucătărie şi să-mi gătesc singur micul dejun? Imaginează-ţi, într-un astfel de club!

Locuia acolo de trei zile, de când soră-sa, care avusese grijă de casa lui din Macedon, murise.

— Acum Collins, portarul, a venit şi o să ne gătească ceva la prânz. O să iei masa aici astăzi?

John ştia că n-o să mai ia masa nicăieri.

— Îmi pare rău, dar nu pot, unchiule. Trebuie să ies.

— Oh, ce păcat! Speram că o să fii aici, să ne ajuţi să terminăm vinul de Porto. Am ajuns la ultimul lot – cred că mai sunt vreo cincizeci de sticle. O să ne ajungă exact, la fix.

— Dumneata cum te simţi, unchiule?

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, băiete. Am fost puţin cam nesigur pe picioare aseară, după cină, dar, zău, cred că-i din cauza vinului de Burgundia. Vinul ăsta nu se amestecă prea bine cu altele. În Franţa, pe vremuri, dacă beai o stacană de vin de Burgundia, nu trebuia

să mai bei nimic toată seara. Dar eu am coborât aici, am băut un coniac cu sifon şi puţină gheaţă, iar când m-am dus sus mi-am revenit. Nu, am avut o noapte foarte bună.

Cercetătorul s-a întrebat cât avea să dureze oare imunitatea faţă de boala de radiaţie, datorită alcoolului. Din câte ştia, nu se făcuseră cercetări concludente asupra acestui subiect. Acum exista o ocazie, dar nu era nimeni s-o fructifice.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne la prânz. Ne vedem diseară... poate.

— Am să fiu aici, băiete. Tom Fotherington a venit şi el să cineze aseară. A zis că o să treacă şi dimineaţă, dar n-a mai apărut. Sper că nu s-a îmbolnăvit.

John a plecat de la club şi a mers ca în vis pe strada străjuită de copaci.

Automobilul Ferrari avea urgentă nevoie de atenţia lui şi trebuia să ajungă până acolo. După aceea se putea relaxa. A trecut pe lângă uşa deschisă a unei farmacii şi a ezitat o clipă, apoi a intrat. Farmacia era părăsită. În mijlocul podelei se afla o ladă de carton deschisă, plină cu cutiuţe roşii; multe din ele fuseseră aruncate la întâmplare şi pe tejghea, printre alte medicamente. A luat o cutie, a pus-o în buzunar şi şi-a văzut de drum. Când a dat în lături uşile glisante ale garajului, maşina l-a întâmpinat aşa cum o lăsase, gata de a fi folosită. Terminase cursa fără nicio zgârietură şi se afla într-o condiţie ideală. Pentru el încă reprezenta un obiect glorios, cu atât mai mult după câştigarea trofeului. Acum se simţea prea rău ca s-o piloteze şi probabil că nu avea s-o mai facă vreodată, totuşi nu putea fi atât de bolnav ca s-o atingă şi să lucreze la ea. Şi-a atârnat jacheta într-un cui şi s-a apucat de treabă.

În primul rând, trebuiau fixate cărămizi sub caroserie, pentru a scoate cauciucurile. Efortul de a manevra cricul greoi şi căratul cărămizilor i-au făcut din nou rău. În garaj nu exista toaletă, dar în spate era o curte murdară plină cu caroserii de maşini negre şi unsoare, uitate de mult. A ieşit acolo, apoi s-a întors iarăşi la muncă, mult mai slăbit, însă hotărât să-şi termine treaba.

A reuşit să demonteze roţile înainte de a avea următoarea criză. A deschis o supapă ca să scurgă apa din sistemul de răcire şi apoi a trebuit să iasă încă o dată în curte.

Nu conta, munca era mai uşoară acum. A anulat contactele de la

baterie şi le-a uns cu vaselină. A scos după aceea cele şase bujii, a umplut cilindrii cu ulei şi a înşurubat din nou, cât a putut de strâns, bujiile.

Apoi s-a odihnit, sprijinit de maşină. Acum o să fie în regulă. Un alt spasm l-a scuturat şi a trebuit să iasă iar în grădină. Când s-a întors, aproape se întunecase. Nu mai avea ce face pentru a conserva maşina pe care o iubea atât de mult, dar a rămas lângă ea, fiindcă nu voia s-o părăsească şi-i era teamă să nu-l apuce altă criză înainte de a ajunge la club.

Pentru ultima oară avea să se aşeze pe locul pilotului şi să atingă comenzile. Şi-a tras casca pe cap şi a atârnat ochelarii în jurul gâtului, sub bărbie. A suit înăuntru şi s-a instalat la volan. Era bine acolo, mult mai bine decât ar fi fost la club. Faptul că simţea volanul în mână îl alina, iar cele trei cadrane mici, grupate în jurul uriaşului turometru, reprezentau prieteni cunoscuţi. Automobilul acesta câştigase pentru el cursa ce reprezenta momentul culminant al vieţii lui. Ce rost avea să mai încerce să ajungă în altă parte?

A scos cutioara roşie din buzunar, a luat tabletele din flacon şi a aruncat cutia pe jos, lângă el. N-avea rost să mai continue. Aşa era cel mai bine.

A pus tabletele în gură şi s-a chinuit să le înghită.

•••

Peter Holmes a părăsit clubul şi s-a îndreptat către magazinul din strada Elisabeta, de unde cumpărase maşina de tuns iarbă. Nu era nimeni acolo, dar cineva spărsese uşa şi magazinul fusese pe jumătate golit. Cine dorise să ia ceva, intrase pur şi simplu şi luase. Pentru că electricitatea fusese întreruptă, înăuntru era semiîntuneric. Raionul pentru grădinărit se afla la al doilea etaj; a urcat pe scări şi a descoperit băncile de grădină pe care şi le amintea. A ales una mai uşoară, cu o pernă detaşabilă viu colorată, care spera să-i placă lui Mary şi care avea să-i servească şi pentru a proteja maşina în timpul transportului. Cu mare efort, a târât banca pe scări până pe trotuarul din faţa magazinului, apoi s-a întors să ia perna şi nişte frânghie. A găsit o sfoară destul de bună. A urcat banca pe Morris şi a legat-o bine, după care s-a îndreptat spre casă.

Continua să-i fie teribil de foame şi se simţea excelent.

Nu-i spusese lui Mary că-şi revenise şi nici n-avea de gând s-o facă. Asta n-avea decât s-o mâhnească, încrezătoare cum era că urmau să

moară cu toţii o dată.

S-a oprit la aceeaşi cafenea unde luase micul dejun, ţinută de o pereche de beţivi, care păreau să se bucure de o sănătate remarcabilă. La prânz serveau friptură de vită; a mâncat două porţii mari, urmate de o farfurie plină de budincă cu dulceaţă. Apoi, ca supliment, a cerut să i se pregătească un pachet enorm de sendvişuri cu carne de vită; îl putea lăsa în maşină, unde Mary n-avea cum să-l descopere, şi să iasă seara să mănânce liniştit, fără ca ea să ştie.

A ajuns acasă la începutul după-amiezii; a lăsat banca pe maşină şi a intrat în casă. A găsit-o pe Mary întinsă în pat, pe jumătate îmbrăcată şi cu o plapumă deasupra. Casa părea rece şi mohorâtă. S-a aşezat pe pat, lângă ea.

— Cum te mai simţi? a întrebat-o.

— Îngrozitor. Peter, sunt îngrijorată în legătură cu Jennifer. Nu pot s-o fac să înghită nimic şi vomită tot timpul.

I-a mai dat câteva detalii. El a traversat camera şi a privit copilul din pătuţ. Fetiţa părea palidă şi slăbită, la fel ca şi Mary. I s-a părut că amândouă erau foarte bolnave.

— Tu cum te simţi? l-a întrebat Mary.

— Nu prea bine, a zis el. Mi-a fost rău de trei ori pe drum. Cât despre diaree, am avut tot timpul.

Ea i-a pus o mână pe braţ.

— N-ar fi trebuit să pleci...

— Oricum, a zâmbit Peter, ţi-am adus banca pentru grădină.

Chipul femeii s-a luminat puţin.

— Da? Unde este?

— Pe maşină. Stai acolo. Mă duc să aprind focul, să fie mai cald în casă. După aceea o să dau banca jos, ca s-o vezi.

— Nu pot să rămân în pat, a zis ea obosită. Jennifer trebuie schimbată.

— Mă ocup eu de asta. Stai întinsă şi încălzeşte-o.

O oră mai târziu, făcuse un foc puternic în sufragerie şi aranjase banca lângă zid, acolo unde dorise ea. Mary s-a dus s-o privească de la fereastră şi a zărit perna viu colorată.

— E splendidă, a spus. Exact ce aveam nevoie pentru colţul acela. O să fie minunat să stai acolo în serile de vară...

După-amiaza de iarnă se sfârşea şi afară cădea o ploaie fină.

— Peter, acum că am văzut-o, vrei să aduci perna înăuntru, să se

usuce? Vreau să se păstreze bine pentru la vară.

El a ascultat-o, apoi au adus pătuţul copilului în camera mai caldă.

— Vrei să mănânci ceva? a întrebat Mary. Avem destul lapte, dacă poţi să-l înghiţi.

— Nu pot să mănânc nimic, dar tu?

Ea a clătinat din cap.

— Dar dacă ţi-aş face un coniac fierbinte cu lămâie? Asta ai putea înghiţi?

— Aş putea încerca, a încuviinţat femeia. Şi-a strâns mai bine halatul în jurul trupului. Mi-e atât de frig...

Focul duduia în cămin.

— Mă duc afară să mai aduc nişte lemne, a spus Peter, şi după aceea am să-ţi fac un grog.

În întunericul care se lăsa, s-a dus la grămada de lemne şi a profitat de ocazie ca să intre în maşină şi să mănânce trei sendvişuri. S-a întors apoi în sufragerie cu un coş cu lemne şi a găsit-o pe Mary în picioare, lângă pătuţ.

— De ce ai întârziat atât?

— Am avut nişte necazuri, a spus el. Probabil că tot din cauza plăcintelor cu carne.

Chipul ei s-a înmuiat.

— Sărmanul Peter. Cu toţii avem necazuri...

S-a aplecat deasupra pătuţului şi a mângâiat fruntea lui Jennifer. Fetiţa zăcea inertă acum, aparent prea slăbită ca să plângă.

— Peter, cred că moare...

Bărbatul a cuprins-o după umeri.

— Şi eu mor, a spus el calm. Şi tu la fel. Niciunul dintre noi nu mai are mult de trăit. Am adus ceainicul aici. Hai să bem ceva cald.

A împins-o de lângă pătuţ către căldura focului uriaş.

Mary s-a aşezat pe podea în faţa căminului şi i-a întins băutura fierbinte. A sorbit-o, privind flăcările, iar asta a făcut-o să se simtă mai bine. Peter şi-a pregătit un pahar şi au stat câteva minute, în tăcere.

După aceea, femeia a spus:

— Peter, de ce ni se întâmplă toate astea? E din cauză că Rusia şi China s-au apucat să se lupte între ele?

— Cam asta ar fi, a încuviinţat el. Dar mai sunt şi altele. America, Anglia şi Rusia s-au bombardat ca să se distrugă... Totul a pornit de la Albania.

— Dar noi n-am avut nicio legătură cu asta, nu-i aşa?

— Am sprijinit moral Anglia. Nu cred că am avut timp să-i oferim şi altfel de ajutor. Totul s-a terminat într-o lună.

— Ar fi putut cineva să oprească războiul?

— Nu ştiu... Este soiul de tâmpenie pe care pur şi simplu nu o poţi opri. Dacă sute de milioane de oameni decid că onoarea lor naţională le cere să lanseze bombe cu cobalt asupra vecinilor, atunci tu sau eu nu prea avem ce face. Singura speranţă posibilă ar fi fost să-i educi în aşa fel încât să-i scapi de prostie.

— Totuşi cum s-ar fi putut face asta, Peter? Vreau să spun, doar nu mai erau copii.

— S-ar fi putut încerca prin intermediul mass-media. Dar n-au făcut-o. Nicio naţiune n-a făcut-o pentru că au fost cu toţii prea tâmpiţi. Ne plăceau ziarele cu poze de fete în costume de baie şi cu titluri de-o şchioapă despre întâmplări indecente, dar niciun guvern n-a fost destul de înţelept ca să intervină şi să ne schimbe. Da, ceva s-ar fi putut face în legătură cu mass-media, dacă am fi fost destul de înţelepţi.

Femeia nu îl înţelegea pe deplin.

— Îmi pare bine că acum nu mai avem ziare, a spus ea. E mult mai bine fără ele.

Un spasm a zguduit-o şi Peter a ajutat-o până în baie.

Câtă vreme ea a rămas acolo, bărbatul s-a întors în sufragerie şi a privit fetiţa. Se afla într-o stare foarte proastă şi nu putea face nimic s-o ajute; se îndoia c-o să mai trăiască până la sfârşitul zilei. Mary se simţea şi ea rău, dar parcă nu chiar aşa. Singurul sănătos era el, însă nu putea mărturisi asta.

Gândul că-i va supravieţui lui Mary îl îngrozea. Nu putea rămâne în apartament; în cele câteva zile care îi mai rămâneau, nu avea unde să se ducă, ce să facă. I-a trecut în minte că, în cazul în care *Scorpion* s-ar mai fi aflat în port, ar fi putut pleca împreună cu Dwight, să moară pe mare – marea care fusese slujba lui de-o viaţă. Dar de ce să procedeze aşa? N-avea nevoie de acest răgaz în plus, pe care cine ştie ce mister al metabolismului i-l oferise. Voia să rămână cu familia lui.

Mary l-a strigat din baie şi s-a dus s-o ajute. A adus-o lângă foc. Avea pielea rece şi tremura. I-a dat o înghiţitură de coniac şi a acoperit-o cu plapuma. Femeia a ţinut paharul cu ambele mâini, străduindu-se să-şi reţină spasmele care o cutremurau. Apoi a zis:

— Ce face Jennifer?

Peter s-a ridicat, s-a îndreptat către pătuţ, apoi s-a întors către soţia lui.

— Acum e liniştită. Cred că se simte şi ea la fel.

— Dar tu cum te simţi? a întrebat Mary.

— Îngrozitor. S-a aplecat deasupra ei şi i-a luat mâna. Cred că tu te simţi mai rău decât mine. S-ar putea ca eu să vă supravieţuiesc o zi sau două, dar nu mai mult. Asta fiindcă sunt probabil mai puternic din punct de vedere fizic.

Ea a încuviinţat din cap.

— Nu mai există nicio speranţă, pentru niciunul dintre noi, nu-i aşa?

— Nimeni nu scapă de asta, scumpo.

— Nu cred că voi mai fi în stare să ajung până la baie mâine, a spus Mary. Peter, dragule, cred că aş vrea să mor în noaptea asta şi s-o iau şi pe Jennifer cu mine. Crezi că-i ceva rău?

Bărbatul a sărutat-o.

— Cred că e înţelept. Am s-o fac şi eu.

— Tu nu eşti atât de bolnav ca noi, a şoptit ea.

— Dar am să fiu mâine. N-are rost s-o mai lungesc.

Ea i-a strâns mâna.

— Cum facem, Peter?

— Am să mă duc să umplu nişte pungi cu apă caldă, ca să ţi le pun în pat. Între timp, tu te îmbraci cu o cămaşă de noapte curată şi te bagi sub plapumă ca să te încălzeşti. Am s-o aduc şi pe Jennifer acolo. Apoi o să încui uşa, o să-ţi aduc o băutură caldă şi o să luăm pastilele în pat, împreună.

— Nu uita să întrerupi curentul electric, a spus Mary. Să nu roadă şoarecii vreun cablu şi să ia foc casa.

— Aşa am să fac, a aprobat Peter.

Ea l-a privit cu lacrimi în ochi.

— O să faci tu ce trebuie pentru Jennifer?

Bărbatul a mângâiat-o pe păr.

— Nu-ţi face griji, i-a spus cu blândeţe. Am s-o fac.

A umplut buiotele cu apă fierbinte, le-a pus în pat şi a aranjat aşternutul cu grijă. Apoi a ajutat-o pe Mary să ajungă în dormitor. S-a dus în bucătărie şi a pus ceainicul în priză pentru ultima oară. În vreme ce apa fierbea, a citit cu atenţie instrucţiunile de pe cele trei cutii roşii.

A umplut un termos cu apă fierbinte şi l-a pus pe tavă, împreună cu

două pahare, sticla de coniac şi o jumătate de lămâie. Le-a dus în dormitor, apoi a tras pătuţul lângă pat.

Mary se afla deja în aşternut. S-a ridicat slăbită, în vreme ce Peter muta pătuţul.

— Vrei s-o iau în braţe? a întrebat-o el.

S-a gândit că poate ei i-ar fi făcut plăcere să ţină puţin fetiţa, însă femeia a scuturat din cap.

— E prea bolnavă.

A privit-o pe Jennifer o clipă şi s-a lăsat pe spate, obosită.

— Prefer să mă gândesc la ea aşa cum arăta înainte, când eram cu toţii sănătoşi. Fă-i ce trebuie, Peter, şi hai să terminăm odată.

Avea dreptate. Era mai bine ca totul să se termine repede, să nu mai agonizeze. I-a făcut injecţia fetiţei în braţ. După aceea s-a dezbrăcat, şi-a pus o pijama curată, a stins toate luminile din apartament, cu excepţia veiozei de pe noptieră, a ridicat grătarul căminului şi a aprins o lumânare pe care o păstrau în cazul unei pene de curent. A aşezat-o pe măsuţa de lângă pat şi a întrerupt curentul de la generatorul principal.

S-a urcat în pat lângă Mary, a amestecat băuturile şi a luat tabletele din cutiile roşii.

— Am petrecut clipe minunate împreună, a spus ea calmă. Îţi mulţumesc pentru tot, Peter.

El a tras-o mai aproape şi a sărutat-o.

— Şi pentru mine a fost minunat. Hai să sfârşim cu aceste cuvinte.

Au pus tabletele în gură şi au băut.

În seara aceea, Dwight i-a telefonat Moirei la Harkaway.

Nu avea siguranţa că telefonul va funcţiona, sau că cineva avea să-i mai răspundă la celălalt capăt. Centrala telefonică automată funcţiona însă şi Moira a ridicat receptorul aproape imediat.

— Nu eram sigur dacă-mi va mai răspunde cineva. Ce mai faci, scumpo?

— Rău, a spus ea. Cred că mama şi tata sunt pe moarte.

— Şi tu?

— Şi eu, Dwight. Tu ce faci?

— Aş spune că sunt cam în aceeaşi stare. Am sunat ca să-mi iau rămas-bun. Ieşim cu *Scorpion* mâine-dimineaţă, ca să-l scufundăm.

— O să vă mai întoarceţi?

— Nu, n-o să ne mai întoarcem. Avem această ultimă datorie de îndeplinit şi pe urmă am terminat.

A făcut o pauză.

— Te-am sunat ca să-ţi mulţumesc pentru ultimele şase luni. A însemnat mult pentru mine să te am aproape.

— Şi pentru mine a însemnat mult. Dwight, dacă pot ajunge până acolo, am voie să te conduc?

El a şovăit o clipă.

— Sigur că da. Totuşi nu mai putem aştepta prea mult. Oamenii sunt deja cam slăbiţi şi mâine vor fi şi mai slăbiţi.

— La ce oră plecaţi?

— Cam pe la opt, îndată ce o să se lumineze bine.

— Am să fiu acolo.

Dwight i-a transmis mesaje pentru părinţii ei, apoi a închis.

Moira s-a dus în dormitorul părinţilor, care zăceau în paturi alăturate. Amândoi se simţeau mai rău decât ea. Le-a transmis mesajele. Le-a spus şi ce intenţiona să facă.

— Am să mă întorc pe la cină, a spus.

A dormit foarte puţin. În cursul nopţii, s-a dus la baie de patru ori şi a băut jumătate de sticlă de coniac, singurul lucru pe care îl mai putea înghiţi. S-a trezit când a sunat ceasul, a făcut un duş fierbinte, care a mai înviorat-o şi a îmbrăcat compleul roşu pe care îl purtase atunci când îl întâlnise pe Dwight prima oară, cu atâtea luni în urmă. S-a fardat cu grijă şi şi-a luat un balonzaid. După aceea a deschis încet uşa de la camera părinţilor şi a aruncat o privire înăuntru, acoperind cu palma raza unei lanterne electrice. Tatăl ei părea să doarmă, dar maică-sa i-a zâmbit din pat. Şi ei se treziseră de mai multe ori în timpul nopţii. Moira a păşit fără zgomot, şi-a sărutat mama şi a ieşit din cameră, închizând uşor uşa în urmă.

A luat o sticlă de coniac din cămară, a suit în maşină, a pornit-o şi a plecat spre Melbourne. Lângă Oakleigh s-a oprit pe un drum pustiu, în lumina cenuşie a zorilor, a tras un gât din sticlă după care a plecat mai departe.

A trecut prin oraşul pustiu, traversând zona industrială care ducea spre Williamstown. A ajuns în port pe la şapte şi un sfert. Nu exista nicio pază la porţile deschise şi ea s-a îndreptat către chei, acolo unde se afla portavionul. Nu a întâlnit nicio santinelă, niciun ofiţer care s-o întrebe ce caută.

Moira a urcat pe navă, încercând să-şi amintească pe unde trecuse atunci când Dwight îi arătase submarinul; curând, a dat peste un marinar american care i-a arătat drumul către pasarelă ce ducea pe *Scorpion*.

Ea a oprit un om care tocmai se îndrepta într-acolo.

— Dacă-l vedeţi pe comandantul Towers, spuneţi-i vă rog să urce puţin.

— Sigur, doamnă, am să-i spun imediat.

În curând, Dwight a apărut şi a urcat pe pasarelă către ea. Arată foarte bolnav, s-a gândit Moira, ca toată lumea de altfel.

A prins-o de mâini, fără să-i pese de cei care priveau.

— A fost drăguţ din partea ta să vii să ne luăm adio. Cum merg lucrurile pe acasă?

— Foarte rău, a spus ea. Tata şi mama vor muri în curând. Probabil că şi eu la fel. E sfârşitul pentru noi toţi.

A ezitat, apoi a spus:

— Dwight, vreau să te rog ceva.

— Ce anume?

— Pot să vin cu tine pe submarin? A făcut o pauză şi a adăugat: N-am de ce să mai merg acasă. Tata mi-a spus că pot abandona maşina în drum. Nu mai are nevoie de ea. Pot să vin cu tine?

Dwight a rămas tăcut aşa de multă vreme, încât fata a ştiut că răspunsul va fi „nu”.

— Patru oameni mi-au cerut acelaşi lucru în dimineaţa asta, i-a spus el. I-am refuzat pe toţi, fiindcă nu i-ar plăcea Unchiului Sam. Am condus nava asta după toate regulile şi vreau să fie aşa până la sfârşit. Nu te pot lua. Va trebui să suportăm sfârşitul fiecare în felul lui.

— Bine, a încuviinţat ea inexpresivă.

A ridicat privirea spre bărbat:

— Ai cadourile la tine?

— Sigur. Le am datorită ţie.

— Să-i povesteşti lui Sharon despre mine. N-avem nimic de ascuns.

El i-a atins braţul.

— Eşti îmbrăcată la fel ca atunci când ne-am întâlnit prima oară.

Moira a zâmbit vag.

— Ţine-l ocupat – nu-i da vreme să se gândească, ca nu cumva să înceapă să plângă. Mi-am îndeplinit datoria cum trebuie, Dwight?

— Ţi-ai îndeplinit-o perfect.

A luat-o în braţe şi a sărutat-o, iar fata s-a agăţat de el o clipă, apoi s-a eliberat.

— Hai să nu mai prelungim agonia, a zis ea. Ne-am spus tot ce aveam de spus. Când pleci?

— Foarte curând. Cam peste cinci minute.

— La ce oră o să scufunzi nava?

Dwight s-a gândit o clipă.

— Patruzeci şi opt de kilometri prin golf, apoi vreo douăzeci dincolo de el. Cel mult şaptezeci de kilometri. N-o să pierd vremea deloc. Să zicem două ore şi zece minute după ce vom pleca de aici.

Moira a încuviinţat din cap încet.

— O să mă gândesc la tine. Du-te acum, Dwight. Poate o să ne întâlnim în Connecticut într-o zi.

Bărbatul a apropiat-o s-o sărute din nou, dar ea l-a refuzat.

— Nu, du-te!

În minte a adăugat „Dacă nu, am să încep să plâng".

Dwight a dat din cap şi a spus:

— Mulţumesc pentru tot.

Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre submarin.

Acum mai erau două sau trei femei care stăteau la capătul pasarelei, împreună cu Moira. Se părea că la bordul portavionului nu exista nimeni care să tragă pasarela. Moira a privit în vreme ce Dwight a suit pe punte, din interiorul submarinului.

Capătul de jos al pasarelei a fost desprins şi parâmele au început să fie manevrate. L-a văzut pe Dwight dând ordine, a privit apa învolburându-se sub pupa, în vreme ce elicele se roteau încet. Ploua uşor din cerul cenuşiu. Parâma de la pupa şi de la prova au fost trase, marinarii au început să le înfăşoare şi au închis tambuchiul de oţel al suprastructurii, în timp ce submarinul continua să înainteze, desprinzându-se de portavion, într-un arc larg. După aceea au dispărut cu toţii în interiorul submarinului; doar Dwight şi încă un ofiţer au rămas pe punte.

Comandantul a ridicat mâna în semn de salut. Moira a ridicat braţul la rândul ei, cu ochii înlăcrimaţi. Carena joasă a navei s-a îndepărtat dincolo de Point Gellibrand şi a dispărut în întuneric.

Fata s-a întors împreună cu celelalte femei.

— N-a mai rămas nimic pentru care să trăieşti, a spus ea.

Una dintre femei i-a replicat:

— Păi, nici nu va trebui s-o faci, dragă.

Moira a zâmbit uşor şi a privit ceasul. Era opt şi trei minute. Pe la zece şi zece, Dwight avea să ajungă acasă, în orăşelul din Connecticut pe care îl iubea atât de mult. Pentru ea nu mai exista nimic acasă. Dacă s-ar fi întors în Harkaway, n-ar fi găsit acolo nimic în afară de vite şi amintiri triste. Nu putuse să plece cu Dwight din cauza disciplinei militare şi asta înţelegea. Totuşi, putea fi destul de aproape de el când pornea spre casă, la nici douăzeci de kilometri depărtare. Dacă în clipa aceea avea să-i apară alături, zâmbind, poate că el avea să se îndure s-o ia şi pe ea, s-o poată vedea pe Helen jucându-se cu băţul Pogo.

A rupt-o la fugă de-a lungul portavionului lugubru, plin de ecouri, a găsit pasarela şi a coborât pe chei până la automobil. Avea destulă benzină în rezervor; cu o zi înainte îl umpluse din canistrele ascunse sub fân. A suit în maşină şi a deschis geanta. Cutiile roşii erau tot acolo. A desfăcut sticla de coniac şi a luat o înghiţitură bună. Era bun, pentru că nu mai vomitase de când plecase de-acasă. A pornit motorul, a făcut un ocol, a ieşit din port şi a luat-o pe drumuri lăturalnice, prin suburbii, până ce a ieşit pe autostrada către Geelong.

De îndată ce a ajuns pe şoseaua pustie, a apăsat pe accelerator şi s-a îndreptat, cu o sută cincisprezece kilometri la oră, în direcţia Geelong – o fată palidă, cu capul gol, într-un costum purpuriu, uşor beată, conducând o maşină puternică, în mare viteză. A trecut de Laverton, cu marele lui aeroport, de Werribee, cu ferma experimentală, şi a gonit spre sud. Undeva înainte de Corio, un spasm a scuturat-o brusc, aşa că a trebuit să se oprească şi să se retragă în tufişuri. A reapărut după un sfert de oră albă ca varul şi a mai tras o duşcă bună de coniac.

Apoi a continuat, mai repede ca niciodată. A trecut pe lângă şcoala primară de pe stânga, a intrat în orăşelul industrial Corio şi în Geelong, dominat de catedrala lui. În marele turn, clopotele sunau pentru cine ştie ce slujbă. Ea a încetinit puţin prin oraş, dar pe drum nu era nimic, cu excepţia maşinilor abandonate. A văzut doar trei oameni, toţi bărbaţi.

După ce a ieşit din Geelong, i-au mai rămas doar douăzeci şi doi de kilometri până în Barwon şi apoi până la mare. Trecând de izlazul inundat, a simţit că puterea o părăseşte, dar acum nu mai avea mult de mers. Un sfert de oră mai târziu, a ieşit pe strada principală din Barwon. La capăt, a cotit spre stânga, departe de amintirile din golf şi de căsuţa unde petrecuse atâtea ore din copilărie, ştiind acum că n-o s-

o mai vadă niciodată. A virat la dreapta, către pod, cam la zece fără douăzeci, şi a trecut prin parcarea goală până la promontoriu. Marea se întindea în faţa ei, cenuşie şi agitată, cu valuri mari bătând spre ţărmul stâncos de dedesubt.

Oceanul era pustiu sub cerul greu, dar departe, spre est, între nori, era un spaţiu pe unde trecea o rază de lumină care atingea apa. Moira a parcat chiar lângă ţărm, a coborât din maşină, a mai tras o duşcă şi a privit orizontul în căutarea submarinului. În vreme ce se întorcea către farul din Point Lonsdale şi intrarea în golful Port Phillip, a văzut forma cenuşie apărând la vreo opt kilometri depărtare, îndreptându-se spre sud.

Nu putea observa detalii, dar ştia că Dwight se afla acolo pe punte, ducându-şi nava în ultima cursă. Ştia că el n-o putea vedea şi nici n-avea cum să-i bănuiască prezenţa acolo, pe ţărm, totuşi i-a făcut cu mâna. Apoi s-a întors în maşină pentru că vântul rece bătea tare şi ea se simţea foarte rău; îl putea privi la fel de bine stând la adăpost.

A rămas privind fără putere, ţinând sticla pe genunchi, în vreme ce forma cenuşie continua să înainteze către ceaţa de la orizont. Acesta era chiar sfârşitul.

În curând n-a mai putut vedea submarinul; dispăruse în ceaţă. Şi-a privit ceasul de la mână. Era zece şi un minut. Credinţa religioasă din copilărie i-a revenit în memorie în acele ultime minute; omul era dator să facă ceva şi în legătură cu asta, s-a gândit ea. Un pic cam beată, a murmurat o rugăciune.

După aceea a scos cutia roşie din geantă, a deschis flaconul şi a ţinut tabletele în mână. Un alt spasm a scuturat-o şi ea a zâmbit uşor.

— De data asta, o să te păcălesc, a spus.

A scos dopul flaconului. Era zece şi zece. A rostit cu seriozitate:

— Dwight, dacă eşti deja pe drum, aşteaptă-mă.

Apoi a vârât tabletele în gură şi le-a înghiţit cu coniac, stând la volanul automobilului.

[1] A buşuma – a freca un cal cu un şomoiog de paie (nota lui Cosimo).

[2] Institutul de Cercetări Ştiinţifice şi Tehnologice al Commonwealth-ului (nota trad.).

[3] Baston prevăzut cu arcuri şi proptele pentru picioare, cu care sar copiii (Nota trad.).

[4] Denumire generică pentru Statele Unite (n. red).

[5] Acul de Siguranţă (Nota trad.).